Gérard de Villiers

Arme pentru terorism sas 111

În româneşte de Radu Caranfil şi Corina Isopescu

TINERAMA, 2004

ISBN: 973–597–201–8
Ediţia a II-a – 2004

Ediţia I apărută în 1995 cu titlul „În numele lui Allah”
Malko Productions – Paris,
Au nom d’Allah
© Gérard de Villiers,

Capitolul I

„Nasser” vorbea cu o voce calmă şi joasă, dar cu o anume insistenţă. Engleza lui meticuloasă, cu accent distins, permitea celor doi interlocutori să nu piardă nici cea mai mică nuanţă din ceea ce spunea. De o parte şi de alta a mesei rotunde, instalate în centrul camerei, cei trei se observau cu un amestec de neîncredere şi de complicitate. Nu era pentru

prima oară când Nasser Ali Naşur îl întâlnea pe Brian Savage. Acesta din urmă mai avusese de a face cu libianul de câteva ori. Dar continua să ignore adevăratul lui nume. Ştia numai că ocupa un rang înalt în cadrul Serviciilor de Informaţii libiene.

De altfel, hotelul *Bab El Bahar,* unde el şi Kevin O'Connor locuiau la cererea lui Nasser, de când ajunseseră la Tripoli pe mare, plecând din Malta, era rechiziţionat în permanenţă de serviciile libiene pentru „invitaţii" lor.

Libianul se opri din vorbit, îşi înălţă pe nas ochelarii cu sticle groase, unul din ticurile lui obişnuite, şi spuse, cu privirea pe un micuţ dosar maroniu, aşezat în faţa lui.

— Lată, cred că am prevăzut totul. Astăzi nu avem decât să aşteptăm. Cred că sunteţi destul de bine organizaţi, ca să nu dureze prea mult, nu-i aşa?

Se adresa, evident, lui Brian Savage, dar privirea lui rămânea fixată cu încăpăţânare asupra mesei. Nu-şi privea niciodată interlocutorul în faţă.

Acesta din urmă, foarte înalt, cu faţa plată, cu un nas mititel şi cu păr negru, frumos, avu un surâs sardonic.

— Dumnezeu'să v-audă…

Îi era întotdeauna greu să-şi ascundă antipatia pentru acest 'Nasser", îmbrăcat la patru ace. Cu pantofi italieneşti de lux şi cu picior prea mic pentru înălţimea lui de un metru optzeci. Libianul nu fuma niciodată, adora să se dea mare şi iubea whiskyul, ceea ce ar fi trebuit să-l facă simpatic în ochii lui Brian Savage. Cu toate astea, europeanul îşi reţinea cu greu nevoia profundă de a-i sări la gât şi de a înhăţa cele câteva foi de hârtie pe care le conţinea dosarul de pe masă. Ştiind, în

acelaşi timp, că ar fi fost o copilărie: lista dactilografiată a celor cincizeci de nume nu era decât o fotocopie al cărei original se afla la loc sigur, într-unul din numeroasele seifuri ale Serviciilor libiene de informaţii. Pentru a-şi îndepărta

gândurile ucigaşe, întrebă cu un ton neglijent:

— Câte lăzi va presupune încărcătura.

— În jur de cinci mii, răspunse imediat „Nasser”, cu un surâs ce-i scoase la iveală dinţii de un alb imaculat.

Un adevărat beduin născut în deşert, îi trecu prin minte lui Savage; cu un sistem de gândire total diferit de al nostru. Viaţa omenească, cu excepţia celei a membrilor tribului său, n-are pentru el mai multă valoare decât viaţa berbecilor sacrificaţi pentru Aid El Kebir1.

— E mult, remarcă Brian Savage.

— Două sute de tone, concluziona libianul, dar prietenul nostru Kevin este obişnuit cu acest gen de încărcături.

Al treilea bărbat. Kevin O’Connor. Nu se clinti. Încă de la începutul acestei reuniuni, în care „Nasser” făcuse rezumatul operaţiunii la care aveau să participe cu toţii, nu deschisese deloc gura. Aşezat în faţa ferestrei, privea valurile Mediteranei care, în acest început de februarie, semăna cu Atlanticul. Ochii lui erau două pete de un albastru profund pe faţa ridată, marcată de o viaţă petrecută în aer liber. Deşi hotelul era încălzit, nu-şi scosese nici măcar pardesiul. Treizeci de ani de navigaţie îl transformaseră într-un taciturn, prea puţin înclinat să-şi scoată la lumină stările de spirit.

La cincizeci de ani trecuţi, avea multe în spate. Se născuse la Londonderry, în Irlanda de Nord, se îmbarcase pe un vas ca ofiţer telegrafist, pe urmă devenise secund pe cargouri şi petroliere. Sătul de munca asta monotonă, se instalase în cele din urmă într-o mică vilă din Newport, în statul New York, câştigând bani din intermedierea unor vânzări pe piaţa vapoarelor de lux.

Brian Savage se întoarse spre el. Cerându-i încuviinţarea.

— Ce crezi despre asta, Kevin?

— *No major problem,* strecură printre dinţi Kevin O’Connor.

Începea să se sufoce, în camera asta închisă. Ce-i drept.

Pe masă exista o sticlă de Johnnie Walker. Cu trei pahare, dar numai „Nasser” se atinsese de ea. Libianul îşi potrivi satisfăcut

1. Sărbătoare musulmană.

ochelarii pe nas, pe urmă se ridică şi împinse surâzător dosarul maro spre Brian Savage.

— E al dumneavoastră, spuse el. Dar, atenţie, nu trebuie să cadă, în mâini rele. Înăuntru e dinamită…

„Ticălosul”, gândi Savage. Bineînţeles că era dinamită, altfel nu s-ar fi aflat aici, la Tripoli, după un voiaj atât de complicat. Părăsise Dublinul cu două zile în urmă, călătorind sub numele de Wilfred Reilly cu un avion Air Inter care făcea legătura cu Parisul. De acolo, la Viena cu Airf France, amestecat în mijlocul turiştilor. Pe urmă. Roma şi Malta. La rândul lui. Kevin O’Connor călătorise sub numele de Brenden Coyne. De la New York la Londra, unde i se dăduse paşaportul fals. Pe urmă la Frankfurt şi de acolo în Malta.

— Mai aveţi o oră şi jumătate până la plecarea vedetei anunţă „Nasser”. Ar fi mai bine să petreceţi timpul ăsta aici. În hotel. Eu trebuie să merg la mine la birou, pe urmă voi veni să vă conduc. Pe curând.

Brian Savage fusese odată la biroul lui „Nasser”, într-o clădire pătrată, puternic fortificată şi aşezată pe malul mării, la cincisprezece kilometri de Tripoli. Aprobă încet. „Nasser” era un profesionist bun, precis şi organizat, i te puteai alătura cu încredere oriunde în lume. Savage avea o duzină de numere telefonice de legătură, unde putea lăsa un mesaj în aparenţă anodin, pe o bandă de magnetofon. Trebuia numai să evite pronunţarea cuvintelor-cheie, care declanşau sistemele de ascultare ale serviciilor americane sau englezeşti. „Nasser” îi răspundea pe aceleaşi căi. Sistemul funcţiona în felul acesta de ani buni.

Libianul îşi mai potrivi o dată lentilele pe nas şi părăsi încăperea închizând încetişor uşa în urma lui. Nici Brian Savage şi nici Kevin O’Connor nu aveau chef să iasă afară. Tripoli eră un oraş sinistru şi exista mereu riscul de a fi reperaţi. Trebuia să găsească alte mijloace de omorât timpul. Savage avea în faţă dosarul maro. Lăsând deoparte

inventarul a două sute de tone de arme pe care „Nasser” se oferea să le livreze, începu să studieze o listă de cincizeci de nume, al doilea document din dosar. Era pentru prima oară când făcea cunoştinţă cu eh La întâlnirile anterioare, „Nasser” se limitase la citirea câtorva nume, în aşa fel încât să-i poată verifica autenticitatea. Acum avea în faţa lui întregul. Mai exact, cincizeci şi două de nume.

7

Aşa cum spusese cu cinism libianul, era „dinamită”. Parcurse lista cu aviditate. Fiecare persoană citată avea parte de o adevărată fişă de identitate: nume, prenume, data naşterii, adresă, profesie, poreclă şi, câteodată, un rezumat al activităţilor clandestine la care participase. Patruzeci şi nouă de bărbaţi şi trei femei. Brian Savage cunoştea personal o treime dintre ei!

Toţi cei care figurau pe această listă aveau un punct comun. Erau militanţi IRA’ din Northern Command şi făceau parte cu toţii dintr-o *Active Service Unit*, altfel spus, un commando menit să lupte împotriva forţelor britanice. Niciunul dintre ei nu fusese reperat de englezi… Toţi locuiau în Irlanda şi constituiau nucleul dur al puterii militare a IRA. După loviturile primite în ultimii ani de la serviciul Special al Scotland Yard-ului. De la MI5 şi MI6 2, IRA nu mai putea conta decât pe o mână de oameni antrenaţi special pentru misiuni violente. Aceştia..

Brian Savage închise dosarul maro. Ştia deja destul pentru ca să fie sigur că oferta lui „Nasser” nu era dintre cele care se refuză.

Vedeta rapidă a marinei libiene străpungea valurile cenuşii ale Mediteranei cu viteză de treizeci de noduri pe oră. În patru ore aveau să ajungă în Malta. Cădea noaptea. În interiorul cabinei de pilotaj, Brian Savage privea cum linia orizontului se estompează în întuneric. Cu mâna dreaptă strângea în interiorul buzunarului documentul oferit de „Nasser”, ca şi cum ar fi vrut să nu i-l ia vântul. Libianul era

aşezat pe o banchetă strâmtă şi părea să suporte cu greu tangajul. Paharul cu Johnnie Walker din faţa lui era neatins.

Kevin O’Connor era afară, sprijinit de bastingajul babordului. Se simţea bine, era în universul lui. Nici măcăr mirosul greu de ulei mineral nu izbutea să-l deranjeze. Era genul de vapor care îi era pe plac: rapid, manevrabil, puternic, abia ridicându-se deasupra apei. Dacă ar fi fost bogat. Kevin şi-ar fi oferit un Magnum, unul adevărat, de 2000 de cai-putere, care să zboare pe apă cu cincizeci de noduri. Dar nu era decât un modest ofiţer din marina comercială, cu un bagaj tehnic nu prea mare şi care rămânea devotat petrolierelor şi cargourilor.

1. Armata Republicană irlandeză.

2. MI5. MI 6 – Servicii secrete britanice.

8

Ca să scape din situaţia asta, accepta şi misiuni mai puţin curate, cu mai multe riscuri. Ca aceasta care îl adusese la Tripoli.

Câteva ore mai devreme, când discutase cu Brian despre veritabila natură a misiunii lui, responsabilul IRA îi spusese şi preţul acestei colaborări: o sută de mii de lire! Suficient ca să-ţi poţi cumpăra un *sloop* mititel, cu care să faci curse charter în Caraibe.

Un val de apă sărată îi sări în faţă. Tulburându-i reveria. Se scutură şi intră şi el în cabină. „Nasser” îi întinse sticla cu Johnnie Walker.

— Asta o să vă încălzească! în douăzeci de minute ajungem în Malta. Rămânem acolo numai cât este necesar pentru debarcare.

Kevin O’Connor bău o înghiţitură direct din sticlă şi se aşeză pe banchetă. Undeva spre dreapta începeau să se distingă nişte lumini: Malta. Autorităţile din La Valetta vedeau trecând tot timpul ambarcaţiuni libiene care făceau naveta între insulă şi Libia, mai ales de când fusese instituit embargoul aerian împotriva statului arab. Nu acordau nicio

importanţă acestui trafic. Fără comerţul cu Libia, Malta ar fi fost asfixiată comercial. Libienii ajunseseră partenerii lor din vremea primului-ministru Mintoff, dar – de când fusese învins în alegeri – lucrurile mai evoluaseră puţin, şi arabii erau în continuare prezenţi pretutindeni.

Zgomotul motoarelor îşi diminuă intensitatea în momentul în care se opri brusc. În dreapta puteau vedea luminile de la Fort Saint-Elme. Adăpostind vechiul spital al cruciaţilor. Ajunseră la destinaţie. Pilotul reduse viteza la cinci noduri, îndreptându-se spre culoarul rezervat navelor care se aflau în tranzit. Ca de obicei, doi angajaţi ai portului erau gata să ajute navele să acosteze. Când vedeta libiană se lipi de chei, ei prinseră parâmele aruncate de un marinar şi le fixară zdravăn de doi stâlpi de fontă. Motoarele funcţionau în continuare, deşi vasul staţiona. Puntea vedetei se mişca puţin, paralel cu cheiul pustiu, dar se putea debarca uşor.

„Nasser” îi întinse mâna lui Brian Savage.

— Aştept undă verde din partea dumneavoastră. Puteţi considera că sunt în stare de acţiune şase ore după aceea. Sper că din partea dumneavoastră nu vor exista desincronizări.

Savage remarcă nuanţa ameninţătoare din glasul libianului.

<?

— Şi eu sper acelaşi lucru, răspunse el cu răceală.

Apoi îşi întoarse privirea spre Kevin O’Connor.

— Eu cobor primul.

În momentul în care voia să sară pe chei, „Nasser” îi strigă:

— Să nu uitaţi de câinele meu!

— Nu, nu, îl linişti Savage. L-am comandat şi Kevin o să vi-l aducă.

Făcu un salt, iar silueta i se pierdu în obscuritate. Cei doi lucrători care îi ajutaseră la debarcare plecaseră să caute un adăpost şi pe vremea asta nu riscau să fie băgaţi în seamă de cineva. Kevin şi Brian se fereau să fie văzuţi împreună în

Malta. Primul va locui la hotel Marina, nu departe de Hilton, în localitatea Sliema. Undeva între La Valetta şi Saint George. Cel de-al doilea, la Phoenicia. Pe Merchant Street, în inima capitalei La Valetta.

Kevin O'Connor se pregătea să facă la rândul lui saltul când „Nasser" îl apucă de braţ.

— Veniţi cu mine, Kevin. Vreau să vă arăt ceva.

Îl conduse în camera cu hărţi de pe dunetă şi îi arăta coasta dimprejurul oraşului Tripoli.

— Trebuie să plecaţi de aici dimineaţa devreme ca să puteţi ajunge în largul coastelor noastre până la căderea nopţii. Aruncaţi ancora la optsprezece mile nautice vest de intrarea în portul civil Tripoli şi la trei sferturi de milă de coastă. Acolo voi vei să vă întâlnesc. Fiţi atenţi să nu greşiţi poziţia pentru că veţi ajunge în atenţia radarurilor libaneze. Aţi înţeles?

— Înţeles.

— *Al right, my friend! Good bye!* Şi gândiţi-vă la câinele meu!

Îi întinse mâna şi Kevin O'Connor i-o strânse în fugă după care sări pe chei şi se îndepărtă fără să întoarcă privirea. „Nasser" strigă un ordin către căpitanul care se desprinse de ţărm, către ieşirea din portul La Valetta. Vedeta începu să prindă viteză. Nici măcar nu apucase să intre în contact cu căpetenia…

„Nasser" hotărî să mai rămână pe punte ca să lupte cu răul de mare care îi dădea ghes din nou. Ura vapoarele. Din fericire, afacerea asta se apropia de sfârşit. Ura vapoarele. Din fericire, afacerea asta se apropia de sfârşit. Sfârşitul a şase luni de negocieri dificile şi ultrasecrete. Pentru prima oară de când lucra în *Mathaba* primise ordine direct de la Conducător.

10

Acesta îi promisese o răsplată pe măsura dificultăţii misiunii: postul lăsat vacant de trădarea lui Ibrahim Khaliffa, director al Serviciilor de Informaţii Externe. Cu toate

avantajele aferente: vilă, Mercedes 500, cheltuieli nelimitate şi, mai ales, putere…

Asta merita câteva greţuri. Pe la ora unsprezece sună telefonul în camera de la hotelul *Phoenicia* unde încerca să adoarmă. La cină mâncase un excelent fileu udat cu o sticlă de Château La Gaffeliere, la restaurantul *Gilieru,* cel mai bun de pe insulă şi singurul capabil să-l scape de veşnicul *timpano,* un fel de macaroane de consistenţa betonului armat, o specialitate malteză. Ridică imediat receptorul. Nimeni nu ştia unde locuieşte, cu excepţia lui Kevin O'Connor. Or el nu avea niciun motiv să-i dea telefon.

— Alo? spuse el.

— Brian? Eu sunt.

— Văd.

Era, totuşi, vocea lui O'Connor. Cu o intonaţie neobişnuită, ca şi ofiţerul de marină, băuse sau nu se afla într-o stare normală. De altfel, ar fi trebuit să se întâmple ceva deosebit pentru ca Kevin să-l sune, în ciuda consemnelor de securitate. Comunicaţiile telefonice puteau fi ascultate de „urechile mari" americane, antenele de la Ţunis. Americanii ar fi comunicat totul colegilor lor britanici. În loc să închidă, aşa cum ar fi trebuit, Savage se forţă să întrebe cu o voce normală:

— Te rog să nu pronunţi niciun nume. Ce se întâmplă? Ai o problemă? Eşti la hotel?

— Nu, sunt la o cabină publică. Cea pe care o folosim de obicei.

Era o cabină de pe Ross Street, strada care urca spre *Hilton.* Amândoi cunoşteau numărul ei de telefon. Asta diminua riscurile. La hotelul *Marina,* unde locuia Kevin, trebuia să existe un operator, deci şi riscul de a fi ascultaţi.

— De ce m-ai chemat? repetă Brian Savage.

După interminabile secunde de tăcere. Kevin O'Connor anunţă cu o voce ceva mai fermă:

— Refuz slujba.

Savage nu se aştepta la asta. În timpul escapadei lor libiene, Kevin aproape că nu-şi descleştase buzele, dar asta îi

intra în obicei. Primul impuls al irlandezului fu acela de a exploda, pur şi simplu, dar izbuti să se controleze şi răspunse cu o voce în mod voit destinsă:

11

— OK. Am văzut că nu erai în apele tale la întoarcere. Ai o problemă de rezolvat?

— Nu, nu e asta, răspunse Kevin. Nu vreau, asta-i tot.

— Oricum, ai la dispoziţie câteva zile ca să te destinzi, remarcă fără să se supere Brian Savage. Ştii bine că n-am nevoie de tine imediat. Odihneşte-te, ai făcut deja o treabă minunată. Am fost mereu mulţumiţi de colaborarea ta. Mairead nu ne-a minţit. Ceea ce mai rămâne de făcut e o simplă promenadă…

Încerca din toate puterile să se eschiveze de la adevărata problemă pe care o ghicea îndărătul brutalei schimbări a lui Kevin. Marinarul se enervă:

— *Don’t bullshit me!* izbucni el. Ceea ce mai rămâne de făcut e cel mai periculos şi tu ştii bine asta!

Brian Savage înţelese că făcuse o gafă.

— OK, e adevărat, recunoscu el. Dar nu e mai primejdios decât în alte dăţi. Şi e mai puţin obositor. Vei avea un vapor mai mare. Fireşte, călătoria va fi de două ori mai lungă, însă întoarcerea…

— Tocmai întoarcerea o refuz, îl întrerupse Kevin O’Connor. De ce nu mi-ai spus înainte de a veni aici?

Savage nu răspunse imediat. A doua parte a operaţiunii nu ieşise la lumină decât în momentul în care apăruse în scenă şi „Nasser”. Dar niciodată nu crezuse că asta reprezenta o problemă pentru lupul de mare. Încercă din nou să o ia pe ocolite:

— Ştii bine ce o să-ţi aducă povestea asta, o sută de mii de lire. De zece ori mai mult decât de obicei. O groază de bani! Şi prea puţine riscuri pentru partea a doua a acţiunii. Ar trebui să avem un ghinion nenorocit ca să se ivească o problemă.

— Când mi-a vorbit de un nou voiaj, insistă celălalt, credeam că e vorba despre un transport ca toate celelalte. De ce nu m-ai prevenit?

— N-aveam dreptul. Se decisese la cel mai înalt nivel să nu ţi se spună natura acestei operaţii decât după ce totul e pus la punct.

Pe Savage începeau să-l treacă sudori reci. Dacă această conversaţie era interceptată, putea să se declanşeze o catastrofă.

Operaţia cu care fusese însărcinat era decisă de cea mai înaltă instanţă a IRA, *Army Executive*-ul; iar comandantul lui

Army Council îl însărcinase să formeze o unitate specială cu oameni pe care să-i aleagă după gustul lui. Pe deasupra obişnuitelor recomandări de prudenţă, accentul fusese pus de dată asta pe *secretul absolut.* Spre deosebire de alte operaţii, aceasta nu avea să fie niciodată revendicată şi trebuia făcut totul pentru ca IRA să nu fie nici măcar bănuită. De asta depindea însăşi imaginea ei.

Nu era pentru prima oară când arabii le solicitau colaborarea. În 1988, un membru al lui *Army Council* se dusese la Teheran ca să încerce să-l elibereze pe Brian Keenan, un irlandez care fusese făcut ostatic la Beirut. IRA oferise atunci paşapoarte irlandeze pentru organizaţia Hezbollah. Dar asta nu fusese de ajuns. Arabii ceruseră colaborarea irlandezilor pentru a-şi stabili baze operaţionale la Londra. După o analiză matură. IRA refuzase. Acum, dilema era în mare parte asemănătoare.

— Nu e problema mea, continuă Kevin O’Connor. Şi, în plus, n-am nici încredere în tipul ăsta. Imediat după ce obţine ceea ce vrea va încerca probabil să mă lichideze.

— M-am gândit la asta, recunoscu Savage. N-ai decât să schimbi locul de întâlnire. Să-l fixezi într-unul sigur şi neutru.

Dar asta nu era suficient pentru ca celălalt să-şi schimbe părerea.

— Ştiu, dar – în orice caz – eu nu vreau să mă amestec în afacerea asta, repetă Kevin O’Connor.

„Încăpăţânat cum numai irlandezii ştiu să fie”, gândi Savage. Se afla în faţa unei probleme serioase. Kevin avea avantajul de a putea închide telefonul şi de a se face nevăzut.

— Nu vrei să ne întâlnim şi să vorbim între patru ochi? propuse el.

— Nu.

Vocea lui Kevin era fermă şi hotărâtă. Acest refuz crea o prăpastie între cei doi. Brian Savage se simţi întrucâtva eliberat. Îl simpatiza pe O’Connor. Chiar simţea pentru el un anumit respect. Era tot un irlandez, chiar dacă emigrase în America şi devenise mercenar, unul de încredere dar, totuşi, un mercenar. Un om care făcea servicii pentru câteva mii de lire.

În ceea ce-l privea, Brian Savage nu trăia decât pentru IRA.

Bunicul lui făcuse parte din „primul val”, între 1918 şi 1921. Fusese doborât de un protestant în faţa propriei soţii… Fiul lui. Sean, îi călcase pe urme. Fusese lichidat de alţi protestanţi, în

13

1963. Brian, crescut în ură faţă de britanici şi faţă de protestanţi, lupta de la vârsta de şaisprezece ani pentru o Irlandă liberă, independentă şi celtică.

Era unul din „bătrânii de la ’69”, scăpat din epoca nebună 1968–1970, când IRA arunca în aer întregul Belfast. Specialist în explozibili, el confecţionase zeci de bombe şi doborâse o duzină de oameni, printre care şi cinci militari britanici, în perioada când comanda Brigada fyrone. În 1979 pregătise şi executase atentatul cu explozibili care îl costase viaţa pe lordul Mountbatten, de şaizeci şi nouă de ani, erou militar englez care avea prostul obicei să-şi petreacă vacanţele în Irlanda. Din precauţie, Brian Savage părăsise Irlanda de Nord pentru a se instala la Dublin, unde locuia pe o stradă liniştită. Westland Row, într-o casă micuţă, cu o poartă vopsită în mov.

Serviciile britanice de securitate nu-l identificaseră niciodată. IRA era o cauză sacră, care merita toate sacrificiile ei violente şi care, în cele din urmă, va triumfa. Era mândru că face parte dintr-o elită redusă la numai câteva sute de activişti. Forţa organizaţiei venea tocmai de la hotărârea membrilor ei şi de la implicarea lor încă de la o vârstă fragedă.

Se cunoşteau cu toţii de pe băncile şcolii şi se devotau cu trup şi suflet Cauzei: eliberarea de sub dominaţia britanică a celor şase comitate din Irlanda de Nord. Ca să realizeze scopul războiului purtat de IRA, luptau de ani şi ani, îşi asasinau inamicii şi propriii trădători, oriunde s-ar fi aflat, puneau bombe şi organizau ambuscade printre soldaţii englezi, loveau Marea Britanie în toate felurile. Atunci când cădeau prizonieri, suportau condamnări lungi fără să clacheze, ieşind la lumină la fel de fanatici, după zece ani de puşcărie.

Prima misiune serioasă a lui Brian Savage a fost aceea de a vâna până la New York un trădător care denunţase doi membri IRA *Serviciilor speciale* ale Scotland Yard-ului. Avea, pe vremea aceea, douăzeci şi trei de ani. Îşi descoperise omul din întâmplare, în timpul defilării de Sfântul Patrick, pe strada Cinci. Îl urmărise până la el acasă şi îl doborâse cu două gloanţe în cap.

De atunci, avusese mereu mâinile murdărite cu sânge. Dar întotdeauna era vorba despre „sânge pur”, cel al duşmanilor IRA.

În momentul în care se pregătea să închidă, se decise să-i mai acorde o ultimă şansă lui Kevin O’Connor. Pentru că era irlandez şi pentru că-i era simpatic şi, mai ales. Pentru că ar fi

fost îngrozitor de greu să-i găsească un înlocuitor în aşa de puţin timp.

— Ascultă, Kevin, zise el cu un ton convingător, înţeleg că e vorba despre o misiune puţin diferită de cele pe care le-ai îndeplinit până acum pentru noi… Dar n-am de ales.

Nenorociţii ăia ne-au silit. Au o listă, numele a cincizeci şi doi din camarazii noştri, cu adrese cu tot… Ai văzut-o? „Nasser” m-a avertizat că, dacă nu facem ceea ce ne cer, va arunca această listă în curtea britanicilor. Asta va nimici jumătate din *Active Service Unit,* în Northern Command. Îţi dai seama?

Kevin O’Connor îşi dădea seama. IRA nu dispunea de prea mulţi oameni gata să ucidă sau să pună bombe. Armata ei era mai bogată în arginţi şi în suporteri decât în soldaţi. Statul ei major, *Army Council.* Cele două aripi ale ei. Northern Command pentru Irlanda de Nord şi Southern Command, pentru Eire, Comandamentele ei care aveau în subordine brigăzi divizate în batalioane, până la faimoasele Active Service Unit, de trei sau patru membri fiecare, menite să acţioneze într-o zonă determinată, în fine, toată această piramidă atât de bine structurată pe hârtie se subţia în fiecare an din pricina lipsei de oameni. Fiecare luptător ajunsese să îndeplinească sarcinile a doi sau trei oameni.

— Ştiu, recunoscu Kevin O’Connor, dar cum au pus mâna pe listă, aceşti *bloody Arabe?*

— În 1984, Republica Irlanda ne-a forţat să ne închidem taberele de antrenament de acolo, zise Savage. A trebuit să căutăm în altă parte. Prietenii noştri arabi s-au oferit şi noi am trimis acolo cei mai buni oameni.

— Proastă socoteală aţi făcut atunci când aţi cedat în faţa lor, remarcă O’Connor. După asta or să mai ceară altceva. Nu te poţi baza pe cuvântul lor

— Poate, recunoscu Brian Savage. Dar n-am fi avut timpul să ne organizăm din nou şi să ne punem la adăpost. Şi. Pe urmă, i-am prevenit. Dacă nu-şi respectă înţelegerea, ştim destule despre ei pentru ca să trecem la represalii. Dar astăzi avem absolută nevoie de materialul pe care trebuie să ni-l livreze… Nu am izbutit să obţinem până acum aşa ceva: turnuri fără recul de 106 şi rachete sol-aer SAM 7. Ca să doborâm elicopterele englezeşti Lynx.

Tăcu, cu gâtul uscat. Spusese. Într-adevăr, totul. Kevin O’Connor ştia acum la fel de mult ca şi el. Din nefericire, asta nu părea să-l mişte.

— Brian, răspunse el, sunt dezolat. Dar, crede-mă, nu vreau. Tu ai deja vaporul şi echipajul, nu mai ai nevoie decât de un alt skipper. Pot să-ţi dau două sau trei nume. Ţipi siguri.

— Nimeni nu e suficient de sigur pentru un job ca ăsta! Numai unul ca tine. Ştii bine că avem încredere în tine din pricina lui Mairead. Şi, pe urmă, e nevoie de un tip care ştie să-şi ţină gura, nu de un marinar chefliu care aleargă pe urmă în primul bistrou ca să povestească ce a făcut.

O'Connor oftă din rărunchi.

— OK, OK, dar asta e problema ta. Eu unul nu vreau să am parte de aşa ceva. Însă ai cuvântul meu că nu voi vorbi nimănui.

— Te cred. Zise Savage, dar nu sunt singur. Va trebui să-i conving de asta şi pe prietenii mei. Iar ei sunt tare neîncrezători.

— Mairead ştie ce sunt capabil să fac şi ce n-aş face niciodată, pledă Kevin pentru propria cauză.

— Mairead va fi dezamăgită, suspină cu oarece perfidie Brian Savage.

— Sunt sigur că o să înţeleagă, spuse sec O'Connor.

În forul lui lăuntric, Brian Savage fierbea. Dezertarea lui Kevin va ridica un munte de probleme… Trebuia să-l facă să se răzgândească. Aşa că îşi împlini disperarea ca să întrebe pe un ton cât mai încrezător.

— Kevin, cum poţi fi atât de inflexibil? E vorba despre un tip pe care nici măcar nu-l cunoşti. În plus, e un „wog"1.

Era ultimul argument posibil. Dar se sfărâmă şi acesta de hotărârea lui Kevin.

— Puţin îmi pasă, zise el. E vorba de un principiu. Sunt lucruri pe care nu le fac.

— Bine, dar armele pe care le transporţi, explozibilele, ştii foarte bine la ce folosesc!

— Nu e acelaşi lucru.

Se reinstală tăcerea. Brian Savage nu mai vedea nicio cale

de scăpare. Kevin O’Connor era dur ca granitul castelelor irlandeze. Creierul lui Savage făcea deja planuri, detaşându-se de discuţia aproape terminată. Avea responsabilităţi şi trebuia să şi le asume. Oricare ar fi fost preţul. La celălalt capăt al firului, Kevin tuşi încet şi zise cu o voce mai prietenoasă:

1. Wog: cuvânt peiorativ pentru a-i desemna pe arabi sau pe ţigani.

— Sunt dezolat, Brian, pur şi simplu dezolat, dar nu pot. În ceea ce priveşte banii, voi face socotelile şi voi vira unde trebuie ceea ce datorez. Data viitoare, pentru o afacere normală, sunt gata de lucru…

Savage simţea că era inutil să insiste. Devenise urgentă nevoia de a găsi o urmare evenimentelor.

— Ce ai de gând să faci?

— Să plec spre Newport Beach mâine şi să încerc să găsesc o altă slujbă. Am nevoie de bani.

— OK. Vrei să faci ceva pentru mine?

— Sigur, dacă pot.

— În cazul în care te răzgândeşti, aş putea să mă întâlnesc cu tine înainte să pleci.

— N-o să mă răzgândesc.

— Bine. Bine. Dar totuşi…

— Bine… Sună-mă la hotel, mâine dimineaţă.

— Nu la hotel, în cabina în care te afli. O să te sun de undeva, tot de pe stradă.

— *All right.* Sună-mă aici la ora zece.

Închise telefonul înainte ca Savage să-i poată spune „bună seara!” Acesta din urmă lăsă receptorul din mână şi îşi aprinse o ţigară pe care o fumă până la capăt cu privirea pierdută în gol. Puţin câte puţin, nervozitatea i se risipea. Zarurile erau aruncate. Încercase posibilul. Refuzul lui Kevin O’Connor era grăuntele de nisip care făcea uneori să eşueze şi operaţiunile cele mai organizate. Trebuia găsită o soluţie,

dar nu trebuia asumat niciun risc inutil.

Brian Savage ieşi din camera de la *Phoenicia* la zece minute după discuţia cu Kevin O'Connor, timp în care a mai dat un telefon mult mai scurt. Trecu prin faţa statuii hidoase a Reginei Victoria, dinaintea clădirii uriaşe, o sută optzeci şi trei de ani de ocupaţie britanică şi o porni pe jos pe Republic Street. Strada era pustie. În timpul zilei era o învălmăşeală de nedescris. La Valetta era un amestec de Napoli şi San Francisco, un furnicar mărginit de imobile excesiv împodobite cu piatră cioplită de o culoare rozalie, cu tot felul de adăugiri şi excrescenţe bizare. Străzile erau şi ele vopsite precum nişte piste pentru sporturile de iarnă sau se terminau brusc cu scări.

1 7

Cavalerii Ordinului de Malta nu avuseseră timp, acum patru sute de ani şi mai bine, să niveleze patrulaterul de o mie pe opt sute de metri pe care era construit La Valetta. Însă oraşul avea câte o biserică pentru fiecare zi a anului…

Brian Savage ieşi din oraş prin poarta Saint-George, pe esplanada destinată odinioară tunurilor din fortăreaţă. Maşina pe care o închinase se află în micul parking din City Gate, din faţa Fântânii Tritonilor. Demară înspre ceea ce maltezii numeau foarte pompos *Sliema Regional Road.* La trei kilometri mai departe coti spre zona industrială de la Boulibal. Când intră, se opri în faţa lui *Water-Pump Maltese-Libyan Corporation.* Nu zări nicio lumină, dar de-abia bătu în poartă că se şi deschise şi pătrunse în interior.

Kevin O'Connor trebui să aştepte mai multe minute până să poată folosi cabina telefonică de pe Ross Street. Un maltez sporovăia de mama focului în limba lui de neînţeles, amestec de arabă, spaniolă, italiană şi engleză.

Trecu prin faţa lui un *Karozzu'* în care erau patru turişti *ce* se îndreptau spre mare. De-abia la zece şi zece minute reuşi în fine să pună mâna pe receptorul cald încă. Aşteaptă apoi mai puţin de un minut până ce telefonul sună şi îl ridică

imediat.

— Kevin?

— Da.

— Mi-era teamă că n-ai să poţi veni.

Brian Savage păru dintr-odată uşurat. Asta îi încălzea sufletul lui Kevin O’Connor care-şi spuse că în cele din urmă cei de la IRA aveau şi ei inimă şi-i înţelegeau scrupulele.

— Uite, sunt aici, aşa cum am promis, dar nu mi-am schimbat părerea. Plec. Via Paris cu Air Malta, apoi Paris-New York cu Air France. Nu este mai scump ca în altă parte şi în plus se mănâncă mult mai bine. Avionul decolează la douăsprezece şi jumătate. În ce priveşte povestea noastră, eu unul am şi uitat totul. Sper că mă vei putea înlocui.

— Şi eu sper.

Lui Kevin O’Connor i se părea că vocea lui Savage era plină de dezgust şi remarcă pe un ton jovial:

1. Trăsură.

— Nu pari să fii în apele tale în dimineaţa asta. Ai vreo problemă?

— Nu. La revedere.

— La revedere, răspunse Kevin, un pic surprins de muţenia celuilalt. Se aşteptase ca reprezentantul IRA să încerce să-l convingă pentru ultima dată.

În momentul în care îndepărta receptorul de ureche, aparatul din faţa lui explodă. Nu i-a fost frică, nici n-a avut timp. Placa frontală, din metal greu, îi sări în faţă, zdrobindu-i cutia craniană, în vreme ce schijele ei îi perforau pieptul. Suflul exploziei prefăcu în ţăndări toate geamurile cabinei şi îl proiectă afară, unde rămase întins pe caldarâm, deja inconştient, cu corpul cuprins de mişcări spasmodice. Un automobilist îşi opri vehiculul şi se repezi spre el. Kevin O’Connor avea faţa lividă, plină de bucăţi de oţel încins, care străluceau. Mâna dreaptă îi dispăruse. În câteva secunde, nu mai respira.

Brian Savage auzise explozia prin receptorul pe care îl ţinea, precaut, la câţiva centimetri de ureche. Agăţă telefonul la locul lui ca să nu mai audă şuieratul care ţâşnea acum din aparat. Ieşi din cabină ca un robot, după ce băgase în buzunar radioemiţătorul care declanşase de la distanţă încărcătura de Semtex ascunsă în telefonul celuilalt. Trei sute de grame, suficient ca să arunci în aer un avion aflat în zbor.

Se îndreptă spre Queen's Square, cu creierul gol. Luase decizia în ajun, după ce O'Connor îi închisese telefonul. Nu-l putea lăsa să se plimbe împreună cu secretul lui. Circumstanţele îl împiedicaseră să se adreseze lui *Army Council* aşa că trebuise să hotărască totul singur. Orice imprudenţă din partea lui Kevin, chiar involuntară, ar fi putut avea consecinţe funeste. *Water-Pump Mattese-Libyan Corporation* era o infrastructură a serviciilor libiene, aflată în activitate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Găsise acolo Semtex, detonator şi un microemiţător în banda de doi metri. Se dusese apoi să „meşterească" în cabina fatală, sub protecţia a doi libieni, înainte de a se întoarce la hotel.

IRÂ făcuse un drum lung de la zilele în care militanţii ei erau nevoiţi să-şi fabrice singuri explozibilii, cu clorat de potasiu şi

parafină, un amestec numit „paxo". Semtexul avea o putere de zece ori mai mare, era la fel de maleabil ca plastilina şi nu se temea nici de căldură şi nici de umiditate. În acest caz, Savage folosise o tehnică pusă la cale de israelieni: disimularea explozibilului într-un telefon şi declanşarea exploziei de la distanţă în momentul în care persoana vizată răspundea la apel.

Se întoarse brusc, auzind sunetul unei sirene. Un Rover albastru cu inscripţia *Polizia* pe flancuri devora, pur şi simplu, Merchand Street. Nu simţea nimic în plus faţă de ziua când omorâse un trădător la New York. IRA n-avea închisori şi

numai morţii nu erau niciodată indiscreţi. Graţie acestei prudenţe sălbatice, organizaţia dejuca de ani şi eforturile celor din serviciile speciale ale Scotland Yard-ului, şi căutările armatei britanice.

Acum nu mai rămânea decât să-l înlocuiască pe Kevin O'Connor. Pentru că numărătoarea inversă se declanşase, ireversibil.

20

Capitolul II

Taxiul, tapiţat cu desene ce reproduceau pagini din *Evening Standard* îl lăsă pe Malko în faţa unei clădiri cenuşii, cu şase etaje, care adăpostea Ambasada Statelor Unite la Londra. Era atât de impozantă, încât, faţă de celelalte clădiri din Grosevenor Square, părea o aeronavă coborâtă de pe altă planetă.

Malko era bine dispus. Din moment ce nu ploua aproape deloc, se putea spune că vremea era de vis. Alexandra, logodnica sa, rămăsese la Paris pentru cumpărături şi avea o singură consolare. Folosind cartea de credit American Express, ea câştiga nişte kilometri gratuiţi pe liniile aeriene franceze, asta datorită acordului încheiat între cele două companii.

Pe London City Airport, Malko ajunsese cu un ATR 42, proprietatea Air France. Rabla de taxi se îndepărtă cu un zgomot de maşină de cusut, atunci când el împingea uşa de sticlă a ambasadei. Înainte de a consulta lista vizitatorilor, pifanul din serviciul de pază, ţeapăn ca un soldat de plumb, îi examină paşaportul.

— Domnul Williamson vă aşteaptă la etajul patru. L-am anunţat deja.

James Williamson, şeful biroului CIA din Londra, fusese numit în această funcţie de însuşi Robert Gates. În urmă cu doi ani. Malko nu-l mai întâlnise până atunci. La ieşirea din ascensor îl întâmpină o tânără, care din cauza buzelor groase părea mereu bosumflată. Avea un aer timid şi ochi frumoşi

albaştri, ascunşi în spatele unor ochelari de miop. Paralizată de emoţe. Ea îl întrebă:

— Alteţa serenissimă prinţul Malko Linge?

— Eu însumi, confirmă Malko, amuzat să audă pronunţându-i-se titlul în acest loc auster. Sunteţi secretara lui James Williamson?

21

— Da, în sfârşit, s-ar putea spune şi aşa. Domnul Williamson îşi cere scuze şi vă roagă să-l aşteptaţi în biroul său. Are o întâlnire în oraş. Urmaţi-mă, vă rog.

N-avea nimic împotrivă. Tânăra era îmbrăcată cu un pulover strâns pe gât, din caşmir, cât se poate de cuminte, şi o fustă strâmtă până la glezne, care îi îngreuna mersul. Biroul şefului CIA din Londra părea a aparţine unui consilier juridic de provincie. Stucatură de acaju, canapele Chippendale, un masiv birou victorian şi gravuri cu scene de vânătoare. Aşezat între cele două ferestre ce dădeau spre Grosvenor Square, barul era bine garnisit. Secretara îndreptă spre Malko aceeaşi privire timidă.

— Pot să vă ofer ceva?

— Vodcă cu gheaţă.

Fusta ei, atât de cuminte în aparenţă, era despicată în partea stângă, până la jumătatea coapsei. Puloverul fin de caşmir se mula perfect pe sânii ei obraznici şi ascuţiţi. Aceste calităţi nu i se datorau câtuşi de puţin sutienului. El lipsea cu desăvârşire. Cu aerul unei femei pioase, trezită dintr-odată în faţa Satanei, după ce îi întinse paharul, ea dispăru. Neavând de ales, Malko îşi omorî timpul cu vodcă şi *Sunday Times.* Rumoarea străzii era diminuată de ferestrele duble. Malko începuse să se plictisească când, Slavă Domnului, uşa se deschise. Dar nu pentru James Williamson, ci pentru secretara sa.

— Domnul Williamson a telefonat din nou. Va mai lipsi o jumătate de oră.

Avea impresia că-şi va frânge mâinile. Era imaginea însăşi

a disperării. Încântătoare imagine, se gândi Malko. Privind-o pătrunzător. Era prima dată când ea nu îşi pleca ochii, ci se uita la el de parcă ar fi văzut un extraterestru. Obrajii îi erau îmbujoraţi, gura întredeschisă. Malko înţelese imediat că aşteptarea lui James Williamson ar putea deveni mult mai plăcută.

— Cum te cheamă? o întrebă.

Un licăr de surpriză trecu prin ochii ei albastru deschis.

— Mandy Sutton, sir.

I se recomandase, probabil, să fie foarte amabilă cu vizitatorii lui James Williamson.

— Mandy, repetă Malko. Gânditor şi, în acelaşi timp. Amuzat.

22

Ce renghi al destinului! El mai cunoscuse tot aici, la Londra, o Mandy. Mandy Brown sau, aşa cum i se mai spunea, Mandy Putoarea. Ajunsese datorită şoldurilor ei provocatoare una dintre minunăţiile aristocraţiei britanice. Cu zece ani în urmă, era amanta lui Siegel – „Rusnacul Louis” – omul Mafiei în Honolulu. Primul ei orgasm i se datora lui Malko, dar şi celor trei milioane de dolari împrăştiaţi pe patul cu pricina, în hârtii de câte o sută. Ceva din toate astea se putea citi, probabil. În ochii săi aurii. În orice caz, fata îl întrebă pe un ton iritat:

— Aveţi nevoie de ceva?

Atunci când îi răspunse, Malko făcuse deja un pas spre ea, încercând să o cuprindă. Tonul era măsurat.

— Da. De dumneata.

Mandy Sutton nu s-a dat înapoi şi nici nu a scos vreun cuvânt. Un iepure hipnotizat de o cobră n-ar fi arătat altfel. Probabil că ea nici nu auzise răspunsul lui. Pentru a-i înlănţui talia. Malko nu avea nevoie de un efort prea mare. Fără îndoială, fata nu s-ar fi opus. Stupoarea din privire ascundea ceva mult mai tulburător. Nici nu şi-a dat seama când corpurile lor s-au atins. Privirile li s-au întâlnit. Apoi, gurile li se contopiră. Buzele lui Mandy, călduţe, cărnoase, tremurau

uşor. Malko simţi imediat cum limba ei o căuta pe a sa. Rigid ia început, corpul lui Mandy se destinse dintr-odată. Timida lor îmbrăţişare deveni de-a dreptul pasionantă. Fata pierduse orice urmă de timiditate. Îi înconjurase gâtul cu braţele şi îl strângea gata-gata să-l asfixize. Malko masa uşurel sfârcul întărit sub puloverul din caşmir negru. Geamătul fetei părea un strigăt de spaimă.

Malko era extrem de excitat. Îmbrăţişarea lor primitivă se dovedea a nu fi altceva decât atracţia pur sexuală. Secretara lui James Williamson îl îmbrăţişă cu atâta violenţă, încât îşi pierdu ochelarii. Nu-i păsa câtuşi de puţin că vor ajunge pe podeav Malko o împingea încetul cu încetul spre biroul de acaju. În căutarea unui echilibru, mâinile fetei părăsiră umerii lui Malko. Gura ei se îndepărtă. În sfârşit, de gura lui. Mandy respira cu greutate, privirea îi era ştearsă. Fără ochelari, ochii ei albaştri erau şi mai frumoşi. Malko îi zâmbi în tăcere. Mâinile lui masau uşor, prin puloverul de caşmir, sânii ascuţiţi şi fermi, într-un târziu, fata îşi recăpătă glasul.

— Vă rog, sir, vă rog! Lăsaţi-mă să plec. Spuse cu vocea tremurândă. Spartă, schimbată.

23

Protestul fetei era neconvingător. De fapt, i se oferea, într-o atitudine fără echivoc. Erau complet nebuni. Cineva i-ar fi putut surprinde şi Malko se îndoia că şeful biroului CIA din Londra ar fi privit cu ochii buni distragerea secretarei sale de la activităţile obişnuite. Şi totuşi, o pornire irezistibilă îl determina să nu întrerupă acest preludiu, pe cât de neobişnuit, pe atât de primejdios. Trăia, oricum, mult prea periculos pentru a nu profita de plăcerile pe care hazardul i le oferea pe un platou de argint.

Mâna lui Malko pătrunse prin despicătura fustei lungi şi pudice. Degetele lui îi atinseseră pielea şi Mandy Sutton fremătă ca un armăsar pur sânge. Desfăcuse picioarele, atât cât îi permitea fusta lungă, întinzându-i mătasea pe coapsele lungi. Degetele lui Malko urcară până la chiloţii de nailon, uzi

de emoţie. Mandy Sutton tresări şi îi prinse încheietura, pentru a-l împiedica să meargă mai departe.

— Nu, sir, vă rog!

Degetele lui Malko scotociră prin chiloţii de nailon, apoi îi îndepărtară, pentru a ajunge unde voia. Mandy fu scuturată de o descărcare electrică. Malko pusese în întregime stăpânire pe ea şi degetele lui se zbăteau drăceşte în zona ei cea mai sensibilă. Mandy respira greu, iar capul'i se mişca ba la stânga, ba la dreapta. Malko îi văzu mâna dreaptă căutând printre obiectele de pe birou şi aşezându-se pe o claviatură. Apăsă un buton, se auzi sunetul sec al unui zăvor şi un bec roşu se aprinse pe birou. Într-o clipă de luciditate, Mandy oprise accesul în biroul directorului. Gestul ei îl dezlănţui pe Malko. În ciuda fustei strâmte, reuşi să coboare, de-a lungul picioarelor ei, micul triunghi de nailon menit să-i protejeze intimitatea. În clipa în care secretara lui James Williamson îl simţi pătrunzându-i printre coapse. Îşi deschise picioarele în aşa măsură încât fusta îi crăpă cel puţin cincisprezece centimetri. Malko profită de asta ca să investească şi mai mult în breşa făcută. N-avea niciun chef de înflorituri. Pătrunse în ea dintr-o singură mişcare. Ce senzaţie! Mandy scoase un geamăt, se zvârcoli ca un şarpe, pe urmă se lăsă pe spate. Picioarele i se dezlipiră de podea, în vreme ce gambele i se apropiară. Ceea ce îi permise lui Malko să o pătrundă şi mai adânc. Cu toate puterile lui se abţinea să nu explodeze imediat în această femeie pe care nu o cunoştea. Izbuti să se reţină suficient de mult pentru ca Mandy Sutton să ţipe scuturată de un orgasm scurt şi violent, care îi declanşă şi lui plăcerea.

24

Se afla încă în pântecele ei, atunci când auzi o sonerie de cealaltă parte a uşii. Mandy Sutton începu să freamăte ca un fluture proaspăt prins în insectar, alungându-l pe Malko. Pe bâjbâite, degetele ei găsiră butonul care descuia. Îl apăsă, lumina roşie se stinse şi zgomotul sec al zăvorului se auzi din

nou. Ea se ridică, îşi puse ochelarii şi chiloţii, înainte de a se îndrepta spre biroul său. Ridică receptorul şi, după o scurtă tăcere, Malko o auzi spunând:

— Sigur, şir, vizitatorul dumneavoastră vă aşteaptă.

După această scurtă conversaţie. Mandy Sutton se întoarse în biroul directorial, cu mers nesigur şi privire ştearsă.

— Va fi aici în cinci minute. Îl anunţă. Oh. My God. A fost minunat! Mi-e aşa ruşine.

Lui Malko nu îi era câtuşi de puţin ruşine. El se simţea în al nouălea cer. După ce se aranjă puţin, se aşeză pe una dintre canapele. Mandy îi oferi cea de-a doua vodcă şi o şterse în biroul ei, nu înainte de a-l anunţa pe un ton oficial:

— Trebuie să plec, sir. Am foarte mult de lucru. James Williamson pătrunse în birou, dar machiajul ei era refăcut.

Pe Malko îl surprinse apariţia tinerească a şefului biroului CIA din Londra. Ochii mari, albaştri şi extrem de vioi, luminau un chip foarte adolescentin. Părul blond era tuns foarte îngrijit, îi strânse călduros mâna lui Malko.

— Regret că v-am făcut să aşteptaţi. Sper că nu v-aţi plictisit prea tare. Mandy s-a ocupat cum trebuie de dumneavoastră?

— De fapt…

— Este foarte timidă, explică şeful biroului CIA din Londra. De fapt, secretara mea a trebuit să se opereze, iar Mandy s-a oferit să o înlocuiască două săptămâni. Ea este fiica directorului Departamentului Informaţii de la Langley’. Îşi face studiile aici. La Londra. Slavă Domnului, nu este la curent cu tot ceea ce se întâmplă aici. Din fericire. Jane se întoarce mâine.

Malko nu regreta câtuşi de puţin îmbolnăvirea lui Jane. Îi era însă destul de greu să se concentreze.

— Deci, spuse el, încercând să scape de gândurile negre, ce se întâmplă în acest frumos oraş?

1. Sediul central al CIA (Langley, Virginia).

Cu un râs sec, americanul scoase dintr-un sertar al biroului un pachet înfăşurat în hârtie Kraft. Îl puse pe măsuţa din faţa lui Malko.

— Nu mare lucru, dar Langley a solicitat intervenţia dumneavoastră. Se pare că sunteţi specialist în probleme libiene. Ne-a căzut în cârcă o poveste bizară pe care vrem s-o clarificăm.

— Vă ascult, zise Malko.

— Ei bine, acum vreo douăsprezece zile, în La Valetta. Capitala Maltei. Într-o cabină telefonică, un bărbat a fost spulberat de o explozie. Explozibilul era ascuns în receptor şi a fost declanşat de la distanţă de interlocutorul său.

— Cine era acest bărbat?

— Un american de origine irlandeză, Kevin O'Connor. Născut în 1938. În Irlanda de Sud, în comitatul Sligo. Ofiţer radiotelegrafist în Marină. Înainte de a încerca ceva pe cont propriu, ca intermediar la închirierea unui iaht şi, eventual comandant al acestuia, a navigat vreme de douăzeci de ani pe cargouri şi petroliere. Locuia într-un mic apartament din Newport. Statul New York. Şi nu lăsa deloc impresia că s-ar scălda în aur.

— Ce făcea în Malta?

— N-am descoperit încă. Ştim însă că plecase din New York cu patru zile înainte de această întâmplare şi s-a oprit două zile la Londra. În Malta a sosit, deci, cu două zile înainte de moartea sa. După toate aparenţele, trebuia să plece în aceeaşi zi. În hotelul în care a locuit. *Marina*, am găsit un bilet de avion pe ruta Maita-Roma-Paris-New York, pe numele Brenden Coyne. Prin urmare, avea asupra lui două paşapoarte, unul pe numele său real, altul irlandez, pe numele Coyne. Fals, bineînţeles. Autorităţile de la Dublin ne-au confirmat acest lucru. Paşaportul cu pricina făcea parte dintr-un lot furat acum trei ani. O'Connor a călătorit mult sub această falsă identitate: Suedia. Norvegia. Marea Britanie. Insulele anglo-normande.

James Williamson vorbea sacadat. Privirea îi era în continuă mişcare şi avea mici ticuri. De pildă, întorcea brusc capul,

dintr-o parte sau din alta.

— Ştiţi pentru ce? întrebă Malko.

— Nu încă.

— Ştiţi atunci cine l-a ucis?

— Nici asta.

26

Prin faţa lui Malko trecu un înger care semăna cu Hercule Poirot. Nu înţelegea de ce CIA voia să-i încredinţeze cazul unui marinar asasinat. James Williamson anticipă întrebarea.

— Ştiu că toată această întâmplare este la prima vedere banală, recunoscu el. Dar moartea acestui cetăţean american a stârnit curiozitatea biroului nostru din Malta. Omologii maltezi au dibuit câteva chestiuni interesante. S-ar putea ca O’Connor să fi fost, în secret, şi în Libia în timpul scurtului său sejur în Malta. În orice caz, într-una din cele două nopţi n-a dormit la hotel. Alertaţi de paşaportul fals, am cerut maltezilor să verifice lista persoanelor care urmau să părăsească insula în aceeaşi zi cu O’Connor. Ei au descoperit un al doilea paşaport fals, de asemenea irlandez, pe numele Wilfred Reilly. Purtătorul său a trecut prin Malta exact în aceleaşi zile ca şi O’Connor. A locuit la hotelul *Phoenicia* din La Valetta. Avem semnalmentele lui. Brun, cu un aer vag asiatic, datorat feţei cam turtite. Am difuzat portretul robot tuturor birourilor noastre, dar asta n-a condus, deocamdată, la nimic. Se pare că există o legătură între aceşti doi bărbaţi, dar nu cunoaştem adevărata identitate a celui de-al doilea. Maltezii ne-au mai dat o informaţie preţioasă. În timpul sejurului acestor doi indivizi, autorităţile portului La Valetta au remarcat sosirile şi plecările unei vedete a Marinei Militare Libiene. Or, acest vas a fost identificat. Este cel utilizat de agenţii libieni pentru deplasările lor. Mai este ceva. Centrala noastră de ascultare a convorbirilor telefonice din Tunis a interceptat o comunicare – asta chiar în timpul şederii lui O’Connor în Malta – între un bărbat care ar putea fi al doilea posesor de paşaport fals, şi un altul, pe care îl cunoaştem

bine: colonelul Nasser Ali Nashour.

— Cine e?

— Un ofiţer al Mathabei', care lucrează cu Moussa Koussa. Este specialist în lovituri de anvergură şi a locuit la Londra, sub acoperire diplomatică. În 1989. Kadhafi îi încredinţează dosare delicate, care necesită abilitate şi discreţie. Or, în timpul acestei convorbiri interceptate, el părea a stabili o întâlnire. Poate cu acest O'Connor şi aşa-zisul Wilfred Reilly.

— Nu ştiţi mai multe despre O'Connor?

— Nimic. Nu figurează în băncile noastre de date. Aparent, un om fără istorie.

1. Mathaba – Serviciile secrete libiene.

— Care călătorea cu un paşaport fals şi a fost ucis într-un mod sofisticat…

— Încă nu v-am spus tot. Colonelul Nasser Ali Nashour s-a ocupat, în trecut, de livrările de arme către IRA. El este cel care a furnizat încărcătura *Eksund-ului,* un vas care făcuse escală în Malta şi a fost mai apoi interceptat la vama franceză. Ca şi alte vase care transportau arme vândute de libieni Armatei Republicane Irlandeze, de altfel. E normal să fie aşa. Malta se află faţă de Tripoli la o distanţă de câteva ore pe mare, iar serviciile secrete libiene sunt bine implantate acolo.

— Este, prin urmare, o afacere irlandezo-libiană, remarcă Malko. Asta nu vă priveşte direct.

— Mai întâi, O'Connor era cetăţean american. Apoi. CIA se interesează de tot ceea ce priveşte Libia. Este un ordin de la Casa Albă.

— De ce nu colaboraţi cu MI5 şi MI6?

James Williamson râse încă o dată sec.

— Pentru că mă întreb dacă nu cumva ei sunt responsabili de moartea lui Kevin O'Connor.

Un înger trecu din nou prin faţa lui Malko, de data aceasta îmbrăcat în drapelul englez, şi o luă la goană oripilat.

— Nu ştiam că au şi ei kiâlerii lor, spuse Malko.

— Este adevărat că, în general, verilor britanici le repugnă metodele violente. Dar cu IRA mai fac şi ei câte o excepţie. Faptul că nu reuşesc să-i vină de hac, îi înnebuneşte de-a dreptul. Mai ales acum, când IRA împrăştie explozii prin Londra. Nu-j de mirare că. În ultimul timp. Au tratat chestiunea cu duritate. În Gibraltar, în ’89, un comando al Forţelor speciale britanice, cu ajutorul unei femei, a atras într-o capcană trei membri IRA neînarmaţi şi i-a împuşcat pe la spate. Cu toate că Margaret Thatcher a declarat că a fost o eroare regretabilă, întâmplarea a făcut vâlvă în Irlanda de Nord. O unitate de informaţii a armatei a desemnat un căpitan să lichideze orice membru al Armatei republicane prins în acţiune. Este mult mai ieftin decât un proces.

James Williamson îşi legăna capul cu încântare.

— Mai ştim – continuă el – că forţele britanice au colaborat cu tot felul de scursuri pentru executarea membrilor IRA refugiaţi în Irlanda de Sud, având în vedere că Irlanda de Sud refuzase cu obstinaţie extrădarea lor în Marea Britanie. Băieţii sperau că vor avea parte de zile fericite acolo. Numai că, atunci

când soldaţii lor sunt împuşcaţi ca iepurii în Irlanda de Nord, verii noştri se enervează şi acţionează în consecinţă. Deci, prefer să nu-i întreb cine l-a lichidat pe Kevin O’Connor şi să încercăm să descoperim noi înşine. Dacă se va dovedi că ei sunt la fel de inocenţi ca un miel abia născut, va fi timp suficient să-i punem pe urmele afacerii.

Malko suspină resemnat.

— Bine, zise el. Când pleacă următorul avion spre Malta?

James Williamson scutură capul de parcă ar fi fost un câine care-şi scutura blana.

— Nu cred că este necesar să mergeţi până acolo. Kevin O’Connor a fost înmormântat, lucrurile lui, pe care oricum nu le-a reclamat nimeni, au fost trimise consulatului nostru.

Camera sa de hotel a fost trecută prin cel mai fin pieptene.

— Şi în Statele Unite?

— FBI-ul i-a cercetat apartamentul şi continuă să exploreze toate pistele.

— Atunci, ce mai rămâne de făcut? întrebă Malko.

— Asta, spuse americanul, lăsând să cadă pe masă conţinutul sacului învelit în hârtie Kraft maronie.

Luă mai întâi din pachet un cartonaş dreptunghiular de culoare portocalie şi i-l întinse lui Malko. Era vorba despre un tichet menit să permită recuperarea fotografiei numărul 486, făcută la Muzeul Doamnei Tussaud din Londra. Nu era nicio dată înscrisă pe carton.

— Tichetul se găsea în buzunarul unui costum, pe fundul valizei lui Kevin O'Connor, explică James Williamson. Această fotografie trebuie recuperată.

Malko simţi că se sufocă.

— Să nu-mi spuneţi că m-aţi făcut să vin de la Viena până aici pentru a recupera această fotografie. Secretara dumneavoastră ar fi putut să facă treaba asta.

— Nu vă enervaţi. Îndreptă lucrurile americanul, nu suntem nebuni. În timp ce se găsea în Malta. O'Connor a dat două telefoane la Londra din hotelul său. Am descoperit numerele cu pricina. Unul corespundea unei societăţi panameze, care avea un repondeur, iar celălalt unei adrese din Kensington Court. Cartierul rezidenţial din faţa Hyde Park-ului. Proprietarul se află în Africa de Sud. Şi-a închiriat apartamentul. Credeam că O'Connor ar fi putut locui acolo, singur sau cu cineva. Acel cineva s-ar putea să fie chiar celălalt bărbat din Malta. Trebuie

identificat locatarul clădirii cu numărul zece din Kensington Court. De aşa ceva secretara mea n-ar fi capabilă.

Lui Malko, deconectarea afişată de James Williamson nu-i inspira încredere. Modul în care Kevin O'Connor fusese asasinat determinase intervenţia unui mare serviciu de

spionaj. Era, deci, o afacere importantă. Tot ceea ce privea Libia interesa Statele Unite în cel mai înalt grad. Şi, dacă CIA descoperea amestecul murdar al britanicilor, asta ar putea constitui o excelentă monedă de schimb pentru mai târziu. Cu un aer detaşat, James Williamson era pe cale de a-l pune pe Malko pe urmele unei afaceri putrede. Adevărul este că nu aduceai la Londra un agent de talia lui Malko pentru un simplu control de rutină.

Americanul îl conduse până în biroul secretarei. Mandy Sutton dispăruse, lăsând maşina de scris descoperită. Malko nu avea altceva de făcut decât să tragă de primul fir al acestei anchete, cu speranţa că nu va descoperi o grenadă dezamorsată la capăt.

Capitolul III

În faţa muzeului doamnei Tussaud – una dintre atracţiile turistice cele mai vizitate ale Londrei – era coadă. Malko găsi cu uşurinţă standul Foto-Finish, situat la parter. Dădu tichetul şi cinci lire, iar funcţionarul îi înmână un plic, pe care îl deschise abia la ieşire. Conţinea o singură fotografie, făcută cu blitzul: un bărbat şi o femeie, de o parte şi de alta a statuii de ceară a lui Arnold Schwartzenegger. Era îmbrăcat într-un trenci, avea vreo cincizeci de ani, ochi albaştri, părul în vânt şi faţa brăzdată de riduri. Ea, micuţă, slabă, cu părul tuns perie, purta un impermeabil verde crud. Bărbatul nu era nimeni altul decât Kevin O’Connor. Cine era însă micuţa blondă?

Malko luă un taxi şi se îndreptă spre Kensington Court. Un labirint format din patru străzi liniştite, ce dădea în Kensington Road, marea arteră paralelă cu Kensington Gardens. Imobilele acestei zone rezidenţiale erau tipic britanice, iar numărul zece nu făcea notă discordantă. Pe sonerii apăreau doar numerele apartamentelor. Opt în total. Imposibil de ştiut căruia îi aparţinea numărul de telefon. În Kensington Road găsi un taxi, care îl conduse la Meridian,

hotelul unde James Williamson îi reţinuse un apartament. Apoi, chemă agenţia cu pricina. Spuse că îl interesează apartamentul de închiriat de la numărul zece şi că dorea să ia legătura cu cel care se ocupă de asta. Momit de un eventual comision, funcţionarul se arătă foarte îndatoritor şi promise că va face tot ce îi stă în putinţă pentru a-l servi pe Malko. Pentru moment nu mai avea nimic de făcut. Formă aşadar numărul lui Mandy Brown. Căreia i se spunea cândva şi Mandy târfa, acum ducesă de Ventnor, prin căsătoria ei cu ducele care purta acelaşi nume. Proprietar al unui castel cu două sute de camere din Kent. Al câtorva zeci de mii de hectare şi al unei cantităţi de acţiuni după care ar fi tânjit până şi Rockefeller. Frumos ca un zeu şi orfan. Dar, cum nimeni nu este perfect, era pederast ca o focă. O voce ceremonioasă răspunse imediat.

31

— Reşedinţa ducelui de Ventnor. Vă ascult.

Malko îşi spuse numele şi butler'-ul îi răspunse distant:

— Mă voi duce să văd dacă doamna ducesă Pamela este acasă.

Pamela? Când vocea lui Mandy Brown izbucni în receptor, Malko tocmai voia să închidă, crezând că este o greşeală.

— Malko, curvă ce eşti, de unde telefonezi?

Oh, mereu aceeaşi încântătoare francheţe!

— Sunt la Londra.' Te cheamă Pamela acum?

— Este al doilea prenume al meu. Mi se pare mai şic. Eşti singur?

— Da.

— Bine. Atunci vom cina împreună. Vino să mă iei la ora nouă. Voi rezerva eu locurile. Îţi dau adresa: 18. Belgravia Square.

— Ce etaj?

— Sunt singurul locatar, zise Mandy cu simplitate. Vei vedea, e drăguţ la mine… Hei, aştept.

— Ce anume?

— Eşti sigur că nu vrei să mă pui pe urmele unei afaceri care pute? Nu sunt niciodată convinsă de bunele tale intenţii.

Malko o asigură că nu poate fi vorba de nicio afacere murdară. Nu i-a fost prea uşor să o liniştească. După ce o sunase ultima dată, biata femeie se trezise vânată de irakieni la Viena. Mandy era însă mult prea dotată pentru supravieţuire, ca să nu profite de fiecare întâlnire cu Malko pentru a mai pune un ban la ciorap. De altfel, după aventurile de la Honolulu şi primele trei milioane de dolari, câştigate cu sudoarea subliemelor sale fese, ea făcuse carieră. În cele din urmă pusese mâna pe lozul cel mare. Câţiva ani mai devreme, Malko o lăsase în braţele unui bătrân iemenit miliardar, care, din nefericire, îşi dăduse obştescul sfârşit înainte de a reconstrui pentru ea templul reginei din Saaba. Acum locuia în cel mai şic cartier al Londrei, chiar în faţa palatului Buckingham. De când cu primul ei orgasm pe o saltea de dolari, Mandy Brown îi păstrase o afecţiune particulară lui Malko. Pentru liniştea sa, el nu se întrebase niciodată care era contribuţia lui la acel orgasm şi care era contribuţia dolarilor.

Se strecură sub duş. Mandy i-ar putea fi, într-adevăr, utilă, gândea el. Cunoştea pe toată lumea din Londra.

1. Majordom.

Un *butler* cu chip de marmură luă cu un gest delicat paitonul din caşmir al lui Malko şi anunţă cu voce bine timbrată:

— Ducesa vă aşteaptă în salon, sir.

Holul în care pătrunse semăna, mai degrabă, cu o catedrală decât cu o cabană pentru iepuri. Ţi se apleca de atâta marmură. Lustra, demnă de *O mie şi una de nopţi,* lumina mobile preţioase, atât de numeroase, încât te-ai fi crezut într-un magazin specializat. Valoarea celui mai modest tablou reprezenta, cu siguranţă, salariul butler-ului pe mii de ani.

— Malko!

Tânăra americancă apăru în celălalt capăt al holului, cu gura pregătită pentru sărut. Părul negru îi cădea în cascade pe umeri, ochii îi erau subliniaţi cu dermatograful. Era îmbrăcată straniu: un bolerou din paiete aurite, suficient de decoltat pentru a dezvăluhrei sferturi din pieptul ei bogat, care se oprea exact sub sâni. Între bolero şi fusta incredibil de strânsă pe şolduri, pielea rămânea descoperită. Mandy înainta cu mare greutate din cauza fustei lungi şi strâmte.

I se părea că se mai înălţase. Şi totuşi, depăşise cam de multişor vârsta la care ar fi putut să mai crească. Privindu-i picioarele, Malko înţelese: era cocoţată pe tocuri înalte de cincisprezece centimetri. După o penibilă traversare a holului, Mandy se aruncă în braţele lui Malko fără să se sinchisească de butler, care urmărea scena nemişcat ca o statuie. Limba ei îi pătrunse atât de posesiv în gură, încât el crezu că vrea să-i fure amigdalele. Frecându-se de el ca o căţea în călduri. Mandy îi şopti:

— Nu te sinchisi de el, este pederast.

Scumpa mea. Nu se schimbase absolut deloc.

Mandy se tot lipea de el, plină de încântare.

— Nu-i aşa că toaleta mea e superbă? îi luă mâna şi i-o puse pe coapsă. În aşa fel încât el putea pipăi, sub mătase, jartierele şerpuitoare.

Ea râse şi îi spuse încetişor:

— Ticălosule! Ştiu la ce te gândeşti. Dar trebuie să mai ai răbdare. Vreau să halim şi să te prezint soţului meu, ducele.

— Crezi că e necesar? întrebă Malko, prea puţin entuziasmat.

Mandy îl trase după ea.

— Neapărat, îi răspunse ea, pe un ton care nu admitea replică. Soţului meu îi place să ştie cu cine ies.

33

O urmă într-un salon cu structură din lemn. Luminat de văpăile focului din şemineu. Soţul lui Mandy, în sacou,

cravată cu dungi transversale în culorile clubului său şi pantofi din lânică, citea *Times* cu o sticlă de *Gaston de Langrage XO* aşezată pe măsuţa din faţa lui. Ducele era un bărbat distins, cu trăsături regulate şi frunte înaltă. Se ridică şi se îndreptă spre Malko cu mâna întinsă.

— Mandy mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

— Încântat să vă cunosc.

Strângerea sa de mână era învăluitoare ca aceea a unei femei, iar ochii săi verzi erau complet inexpresivi.

— Nu veniţi să cinaţi cu noi? întrebă Malko fără nicio urmă de perfidie.

— Nu. Îmi pare rău. Am alt program. Câţiva prieteni mă aşteaptă la club pentru o partidă de whist. Rămâne pentru altă dată. Sper că ne veţi face plăcerea să luaţi masa cu noi, întruna din zilele următoare.

— Bineînţeles, spuse Malko.

Mandy trăgea deja de el. Abia ajunşi în hol, ea pufni în râs:

— Vorbeşte de club! Aiurea! Aşteaptă un puştan cu o sculă enormă şi o piele fină, fină de tot, care să i-o tragă nebuneşte. Are o cameră la etajul doi, plină cu tot felul de chestii de piele, lanţuri şi alte accesorii. Este foarte dulce ducele meu. Îi place teribil să fie martirizat.

Un splendid Rolls-Royce, Silver Phantom VI, de un verde smarald, era parcat în faţa intrării. Înalt ca un camion, cu ferestre negre, scânteietoare. Şoferul, la fel de tacticos ca şi butler-ul, se ridică de la volan ca să le deschidă portiera.

— Este ultimul cadou de la bătrânul Zag – îţi aminteşti? – miliardarul meu iemenit, explică Mandi. L-a comandat înainte să moară. N-a mai apucat să-l vadă. Sărmanul. M-am distrat bine cu el. N-am de ce să mă plâng.

Aproape că nici nu s-a aplecat când au intrat în maşină. Mandy se încolăci imediat în jurul lui Malko. Un geam opac îi despărţea de şofer. În spatele Rolls-ului era un adevărat palat: o consolă cu un mic televizor, un video Samsung, un strălucitor bar de cristal, o sticlă de Dom Perignon într-o frapieră, o blană de panteră pe podea. În vreme ce Rolls-ul pornea silenţios. Mandy dădu drumul casetofonului cu vârful

piciorului.

— Vom merge la San Lorenzo. Este ultimul strigăt al modei.

anunţă ea. Locul unde Lady Di îşi aduce puştii. Poate o vom vedea şi pe ea. Şi apoi...

Prin faţa ochilor ei treceau valuri de spermă, în vreme ce Phantom VI rula silenţios spre West End, Mandy, zisă şi Târfa, începu încălzirea lui Malko pentru momentul valurilor de spermă ce urmau să se reverse.

San Lorenzo, în Beauchamp Place, nu departe de Harrods, era zgomotos, inconfortabil şi oferea o modestă bucătărie italienească. Un ciorchine de manechine ciocolatii, îmbrăcate ţipător, aştepta la bar, alături de o creatură cu turban, de vârstă greu de precizat, demnă de un film din anii ’20. Mandy. Poate datorită titlului său, fusese condusă direct la mezanin, deasupra barului, de un chelner ieşit, mai degrabă, din filmul „Naşul”.

De obicei, Mandy le devora, dar, de data aceasta, abia se atinse de spaghete. Oricum, păreau aduse direct dintr-o betonieră. Pe Malko, din tot ceea ce s-a servit, nu l-a interesat decât vinul. Un excelent Saint-Emilion din podgoria Tertre-Daugay. Era cu ochii pe bar. 7ăzu două femei ce tocmai intraseră, instalându-se acolo în aşteptarea unei mese. Una dintre ele avea nişte ochelari enormi, părul negru tapat, nişte pantalonaşi multicolori şi o vestă de un galben ţipător. Cealaltă, scundă, era înfăşurată într-un impermeabil în aceeaşi nuanţă de verde ca şi Rolls-ul lui Mandy. Cu părul ăsta tuns perie ai fi zis că e bărbat. În urechea stângă avea un cercel mare şi rotund. Lui Malko nu-i venea să-şi creadă ochilor. În faţa lui, la bar, se afla necunoscuta fotografiată la Muzeul doamnei Tussaud.

Capitolul IV

O lovitură zdravănă în gleznă îl făcu pe Malko să tresară. Privirea i se încrucişă cu privirea furioasă a lui Mandy Brown.

— Te interesează această târâtură? Ai chef de giumbuşlucuri? Te las singur sau mai poţi aştepta?

Doamne-Dumnezeule, ce maniere pentru o ducesă! Malko nu voia să o vadă dezlănţuindu-se. Îi prinse mâinile şi îi aruncă cea mai dulce privire de care era el în stare. Norocul îi surâdea şi ar fi fost păcat să rateze totul din cauza lui Mandy. Să găseşti pe cineva într-un oraş cu zece milioane de locuitori însemna că l-ai apucat pe Dumnezeu de-un picior. Când îţi pică o asemenea pleaşcă, merită să renunţi la o seară de amor cu Mandy.

— Numai tu mă exciţi, îi răspunse el Tonul lui plin de răceală nu se potrivea deloc cu această înflăcărată declaraţie. Dar şi această blondă mă interesează. Pentru a îndepărta orice neînţelegere, Malko scoase din buzunar fotografia de la muzeul Tussaud şi i-o vârî lui Mandy sub ochi.

— E Arnie! exclamă Mandy încântată.

— Statuia lui de ceară, o corectă Malko. Dar, în stânga lui, vezi cine e?

— Aş zice că această blondă, recunoscu Mandy. Ce-i cu fotografia asta?

— Lată motivul vizitei mele la Londra: bărbatul de alături a fost ucis acum câteva zile în Malta. Explozibil plasat într-un telefon.

— Rahat! exclamă Mandy Brown. M-am săturat de killerii tăi. Şi eu, care credeam că veniseşi să mi-o tragi… Vrei să mă amesteci în povestea asta dementă?

— Pentru nimic în lume, o încredinţă Malko. Se prea poate ca fata să nu aibă nimic de-a face cu acest asasinat. Nu ştiu ce

legătură există între aceste personaje din fotografie. S-ar putea să fie vorba de o simplă amiciţie.

Blonda cu părul scurt şi prietena ei erau tot la bar, cu

paharele de Caipirinhas’ în faţă. Mandy o privi cu un aer mirat.

— Ciudat, am impresia că o cunosc…

— Cum?

Un noroc mai mare nici că se putea. Mandy spulberă repede speranţele lui Malko:

— Probabil că am mai văzut-o pe aici. Ştii doar că nu am obiceiul să iau ceaiul cu pipiţele. Hai să lăsăm totul baltă. Mi-e foame.

Blonda părăsi barul împreună cu prietena ei. Pentru a se instala la una din mesele eliberate şi trecu pe la un metru distanţă în spatele lui Malko. Acesta din urmă o văzu pe Mandy zâmbind.

— Mă cunoaşte, fără îndoială. M-a salutat, îi şopti ea.

Malko le urmări cu privirea pe cele două femei până când s-au aşezat la trei mese depărtare de ei. Micuţa blondă, în jur de patruzeci de ani, cu trăsături fine, dar aproape masculine. Degetele îi erau pline de inele scumpe. Avea o traistă pe umăr şi era încălţată cu balerini.

Mandy Brown rămase pe gânduri.

— Nu reuşesc să-mi amintesc unde am văzut-o şi nici n-am chef să o întreb. Hai să mergem.

Din cauza fustei strâmte, coborârea scării a fost extrem de dificilă, iar balansul şoldurilor ei un deliciu pentru meseni. Văzându-i, şoferul ţâşni din Phantom şi le deschise portiera. Mandy nici nu se văzuse bine în maşină, când se şi lipi de Malko.

— N-ai decât să te gândeşti la blonda ta. Zise ea, asta nu te împiedică să te culci cu mine.

Malko îi adresă cel mai fermecător surâs al său.

— Pot să-ţi cer ceva?

— Tot ce vrei. Gânguri ea. Vocea îi era plină de subînţelesuri.

— Să nu plecăm imediat.

Privirea lui Mandy Brown deveni şi mai languroasă.

— Ticălosule. Murmură ea, ai chef să faci dragoste în faţa trecătorilor. Ce-ar fi să mergem în faţa palatului Buckingham?

E şi mai excitant.

1. Bucăţi de lămâie stoarse, gheaţă pisată şi Cointreau.

37

— Nu e vorba de asta, se văzu Malko obligat să recunoască. Vreau să o aştept pe fată şi să verific ceva.

Crezu că Mandy Brown îi va scoate ochii. Se repezi furioasă asupra lui, cu unghiile pregătite de atac. Malko simţi o înţepătură pe obrazul stâng. Slavă Domnului, reuşi să-i prindă mâinile înainte ca ea să îl chiorască. Mandy făcea spume. Pe bune.

— Crezi că am să aştept până când îţi rezolvi tu problemele? Mă duc să-ţi aduc strâmbătura. Însoţind cuvintele cu gestul, ea se aruncă asupra portierei, deschizând-o. Era într-adevăr capabilă să plece în căutarea necunoscutei blonde. Malko abia avu timp să o apuce de mijloc. Mandy Brown era la fel de instabilă şi de periculoasă ca nitroglicerina. În încercarea ei de a scăpa din strânsoare, sânii îi ţâşniră din bolerou, chiar în faţa unui cuplu care ieşea din restaurant. Dar. Pentru că suntem la Londra, bărbatul se mulţumi să arunce o privire admirativă spre Rolls-Royce. Malko reuşi să o bage pe Mandy în maşină, aşa ciufulită, cu pieptul dezgolit şi furioasă cum era, şi închise portiera.

— Iar m-ai tras în piept, zise ea. Niciodată nu vii aici pentru mine.

— Îmi pare rău, o asigură el. Aş minţi dacă aş spune că-mi displace această întâlnire, dar am un job aici. Te sun mâine.

Deschise portiera, sări şi trânti uşa. Nu voia să rămână în faţa restaurantului, aşa că se îndreptă spre *Brompton Road.* Dintr-odată începu să dea înapoi. Mandy se aruncă din maşină aşa cum era, cu boleroul în jurul taliei. Lacrimile îi stricaseră machiajul. Fără să scoată un cuvânt, se aruncă în braţele lui Malko. Un şofer de taxi, aflat în apropiere, îi privea blazat.

— Iartă-mă, spuse ea pozând în fetiţă nevinovată. Te văd atât de rar. Întoarce-te şi nu-ţi voi ieşi din cuvânt.

Se urcară din nou în Rolls. Mandy întreprinse tot ce se cuvenea pentru a-i fi iertată ieşirea. Îngenunche pe blana de panteră. Îl dezbrăcă într-o clipită şi începu să-i administreze o felaţie aşa cum ştia numai ea. Când rezultatul o satisfăcu, se ridică. Ochii îi erau umezi, sfârcurile i se întăriseră.

— Te vreau, gemu ea.

— Cu rochia asta…

— Rahat! Cu un gest sigur îşi desfăcu fermoarul, îşi smulse fusta strâmtă şi rămase numai în ciorapii negri, care urcau foarte sus pe coapse. Prin geamul despărţitor, Malko vedea ceafa şoferului. Slavă Domnului, acesta nu ştia ce se întâmplă

în spatele lui. Mandy se aşeză din nou în genunchi, îl prinse pe Malko între sâni, masturbându-l încetişor între ei, completăm du-şi din când în când mângâierea cu limba. Se întrerupse pentru a se întoarce spre băruleţ, de unde luă mai întâi un flacon plin cu un lichid de culoarea ambrei. Apoi, înainte de a-l servi pe Malko cu o vodcă, îşi turnă într-un pahar sferic o porţie zdravănă de *Gaston de Lagrange XO.*

— Pentru revederea noastră! toastă ea.

Puse o casetă şi o muzică romantică învălui Rolls-ul. Din când în când se auzeau paşi pe trotuar. Trecătorii îşi aruncau privirea pe sublimul Phantom VI. Un cuplu se opri câteva minute şi îi cercetă toate încheieturile, fără a-şi putea reţine comentariile favorabile. Nu o putea vedea pe Mandy. Îngenuncheată ca o hetairă, aducându-i lui Malko ofranda unei guri la fel de arzătoare ca şi craterul lui vulcan. Prezenţa acestor martori, parcă dintr-o altă lume, o excita teribil.

Îşi trase sufletul, ca să-i poată răspunde:

— De când am această maşină, visez să mi-o tragi în ea. Vino.

Se urcă pe bancheta de piele, cu faţa lipită de geam. De partea cealaltă, cuplul cu pricina îşi continua comentariile. Lipit de Mandy, Malko pătrunse în ea dintr-odată, cât de

adânc era posibil. Femeia scoase un fel de şuierat, ca un pneu care se dezumflă şi se trase şi mai tare în întâmpinarea lui. Cu palmele sprijinite pe geamul negru, ea gemea la fiecare mişcare a lui Malko. Ţinându-şi mâinile încleştate de coapsele elastice, bărbatul se retrase aproape în întregime, pentru ca să se arunce apoi înainte cu toate forţele. Simţi muşchii intimi ai lui Mandy cum se strâng împrejurul lui, în timp ce coapsele i se ondulau cu o mişcare din ce în ce mai brutală. Femeia se prăbuşi ca o păpuşă stricată, cu faţa îngropată în pielea banchetei, continuând să-şi anunţe orgasmul prin sunete sacadate, de parcă ar fi fost un motor cu autoaprindere. Printr-un efort de voinţă admirabil. Malko reuşi să nu explodeze. Dimpotrivă, el se retrăgea, mereu la fel de strălucitor şi, pentru a douăsprezecea oară de când începuse, aruncă o privire spre ieşirea lui San Lorenzo. Îmbina utilul cu plăcutul. După calculele sale, necunoscuta blondă şi prietena ei ar fi trebuit să treacă la desert. Nu era normal să renunţe la al său. Când îşi îndreptă sexul spre despicătura feselor ei, Mandy Brown fremătă şi îl întrebă:

39

— Ticălosule, ce vrei să-mi faci?

De parcă n-ar fi ştiut…

Malko îşi prelungi plăcerea tatonând sfincterul încă strâns. Era cel mai delicios moment. Punându-şi mâinile pe şoldurile lui Mandy, începu să apese progresiv în centrul feselor deschise. La început avu impresia că nu va izbuti să pătrundă… Apoi, sfincterul se deschise, înghiţindu-l în bună parte.

Mandy scoase un horcăit scurt.

— Mă doare, zise ea cu o voce de fetiţă.

Încă un efort şi Malko îşi simţi sexul alunecându-i prin deschizătura strâmtă. N-a durat decât câteva fracţiuni de secundă, dar a fost divin. Când pântecele lui atinse fesele lui Mandy, era atât de excitat încât cu greu se opri să nu explodeze pe loc. Încremeni, cu sângele zvâcnindu-i în

tâmple, se retrase aproape în întregime şi reveni cu toate forţele.

— Opreşte-te, mă rupi în bucăţi… gemu Mandy cu o voce copleşită de plăcere.

Era, fără doar şi poate, cea mai delicioasă peşteră pe care Malko o explorase vreodată. Şalele îi ardeau, simţea cum vlaga îl părăseşte. Fără să se mai poată reţine, el se scufundă din ce în ce mai repede în teaca strânsă în jurul lui, în vreme ce Mandy gemea din ce în ce mai răguşit. Silver Phantom-ul tremura din toate încheieturile.

— Hai! Hai! striga Mandy cu o voce de nerecunoscut.

Răcnetul de plăcere al bărbatului din momentul ejaculării şi strigătul strident al femeii au trecut, cu siguranţă, dincolo de geamul despărţitor.

Mandy alunecă încetişor pe banchetă.

— *My God!* suspină ea. Din clipa în care ţi-am auzit vocea la telefon, numai la asta m-am gândit. Tu eşti singurul tip cu care mă simt bine într-un asemenea moment. Şi în multe altele.

— Mulţumesc, răspunse Malko.

Începu să se aranjeze. Recreaţia se terminase.

Mână în mână, îmbrăcaţi. Malko şi Mandy pândeau intrarea de la San Lorenzo, instalaţi pe canapeaua Rolls-ului. Mandy, cu un Cointreau, Malko cu o vodcă. Trecuse deja o jumătate de oră de când divertismentul lor luase sfârşit.

— Ce dracu’ fac strâmbăturile astea? mormăia Mandy Brown, odihnindu-şi capul pe umărul lui Malko. Vreau să mă duc la culcare.

40

— Iată-le!

Părul blond al necunoscutei strălucea în lumina neoanelor. Cele două femei făcură câţiva pe jos, apoi se urcară într-un taxi prăpădit. Acesta trecu pe lângă Rolls care demară la rândul lui. Pe Brompton Road o luă la stânga, îndreptându-se spre vest. După o mie de metri, se opri în faţa hotelului

Carlton Tower. Prietena blondei coborî şi merse spre o străduţă plină de anticariate. Taxiul o luă spre nord, spre Exhibition Road. În Kensington Road viră la stânga, rulând de-a lungul parcului.

— Spune-i şoferului să depăşească taxiul, îi ceru Malko lui Mandy.

Phantom-ul acceleră şi depăşi. În trecere. Malko o văzu pe blondă ghemuită într-un colţ al taxiului. Când Rolls-ul ajunse în Kensington Court, taxiul era încă departe.

— Aşteptaţi-mă la capătul străzii, ceru Malko înainte de a coborî.

În acest cartier liniştit, un Silver Phantom bătea la ochi, Vehiculul dispărea pe străduţele lăturalnice, în vreme ce Malko se adăpostea sub un portic.

Taxiul sosi două minute mai târziu şi se opri în faţa numărului 10. Blonda în impermeabil verde coborî şi intră în clădire. Malko aşteptă puţin şi apoi se apropie. La etajul doi se aprindea o lumină. Primul rezultat: acestei blonde necunoscute îi telefonase Kevin O'Connor din Malta. Îi era amantă, prietenă sau altceva? Descoperirea identităţii ei trebuia să fie etapa următoare. Până la urmă, pentru Malko, această seară fusese deosebit de fructuoasă.

Când se întoarse la maşină o găsi pe Mandy moţăind.

— M-ai dat gata, spuse ea cu voce şoptită. Te-aş necăji dacă aş depune armele? Mâine, la opt dimineaţa, am lecţie de golf…

Mandy Brown jucând golf! Dumnezeule, nu credeam s-o aud şi pe-asta. Când Phatom-ul se opri în faţa hotelului Meridian. Mandy dormea, dar se trezi imediat pentru a-şi lua rămas bun.

Când telefonul sună, Malko tocmai se pregătea să admire acea dimineaţă însorită. Vocea distinsă a lui James Williamson întrebă cu delicioasă smerenie?

41

— Puteţi trece pe aici în această dimineaţă? Aş avea ceva

noutăţi.

— Şi eu, răspunse Malko.

Se îmbrăcă repede şi se aruncă într-un taxi cu destinaţia Grosvenor Square. Secretara care îl introduse în biroul şefului CIA din Londra avea o mustaţă stufoasă, părul cărunt, fruntea joasă şi la fel de mult farmec ca un jgheab. Mandy Sutton dispăruse ca o Fata Morgana…

James Williamson îl invită la *early morning tea'.* Malko îi povesti de întalhirea din ajun de la San Lorenzo.

— Bravo! încuviinţă americanul. Trebuie să aflăm mai multe despre această blondă, dar acum avem altceva mai important de făcut.

— Ce anume?

— Săpăturile FBI-ului în afacerea Kevin O'Connor au dus la descoperirea corespondenţei acestuia cu Irlanda de Sud. Corespondenţa în sine nu este importantă, dar noi nu ştiam că ei are şi o locuinţă acolo.

— Nu mi se pare ceva extraordinar în cazul unui irlandez.

— Poate că aveţi dreptate, dar nu uitaţi că O'Connor nu părea să fi trăit în puf. Deci. Trebuie văzut despre ce este vorba. Ar putea fi o simplă cutie de scrisori sau, poate, altceva mult mai interesant.

— CIA are un birou la Dublin, nu-i aşa?

Râsul sec al lui James Williamson fu însoţit de câteva gesturi bruşte. Pentru o clipă te-ai fi întrebat dacă nu cumva este atins de Parkinson.

— Bineînţeles, spuse el, dar noi îi trimitem acolo pe cei mai slabi. Sau. Dacă nu. Atunci pe cei de origine irlandeză, care nu sunt potriviţi pentru o asemenea afacere, lată de ce este preferabil să mergeţi dumneavoastră acolo…

Nu avea niciun rost să mai discuţi.

— Adresa respectivă este din Dublin?

— Nu, este în vestul Irlandei. În Connemara. O regiune superbă, pare-se. Foarte sălbatică. Sunteţi norocos.

Chiar dacă nu mânuia încă umorul britanic, James Williamson era familiarizat, cel puţin, cu umorul negru… Resemnat. Malko capitulă.

— OK. Mă voi interesa de un avion.

1. Ceaiul de dimineaţă.

— Sunt câteva zboruri spre Dublin, spuse James Williamson, dar aş prefera să plecaţi cu o maşină.

Pentru moment, Malko se întrebă dacă nu cumva o mână criminală a vărsat LSD în *early morning tea*-ul şefului CIA din Londra.

— Între Marea Britanie şi Irlanda, remarcă el politicos, se află Marea Irlandei.

Drăgălaşul râs sec:

— Ştiu. Dar există şi excelente feriboturi. De fapt, vă cer acest mic efort dintr-un motiv foarte precis. Urmaţi-mă. Vă voi explica.

Ieşiră din birou şi luară ascensorul până la subsolul ambasadei. James Williamson îl conduse pe Malko într-o boxă, unde se afla un Ford Escort roşu, cu geamuri negre.

— Pentru această minunăţie CIA a plătit 70 000 de dolari, anunţă el pe un ton şugubăţ. Este blindată, are un telefon care vă permite să sunaţi în orice colţişor din lumea asta şi un Hi-Standard cu amortizor şi suficientă muniţie, pe care îl găsiţi în cutia de la bord. Maşina este pe numele unei societăţi care face parte din infrastructura noastră. De la Londra veţi merge direct la Holyhead, de unde veţi lua feribotul. Biroul lui Dublin este prevenit şi, în c-z de nevoie, vă va acorda tot ajutorul.

— Nu credeţi ar fi fost mai simplu să închiriez o maşină de acolo? Biroul din Dublin ar fi putut, la rândul său, să-mi dea o armă.

— Această afacere a început cu o crimă căreia nu îi cunoaştem nici autorul şi nici motivele. Nu am de unde să ştiu ce veţi descoperi la Connemara, răspunse James Williamson. Dintr-odată al dracului de serios.

Capitolul V

Mirajul unei misiuni uşurele se îndepărtase. James Williamson deschise portiera Fordului, astfel încât Malko a putut constata cât de groase sunt geamurile… Escortul era un adevărat tanc… E drept, după acel somptuos Silver Phantom părea cam modest, dar CIA nu îl plătea pentru prostioare cu ducese de dată recentă într-o maşină de lux.

— Cine se va ocupa de blonda din Kensington Court? întrebă el. Aveţi de gând să pasaţi informaţia britanicilor?

— Prefer să mai aştept puţin, din motivele pe care deja vi le-am mărturisit, replică James Williamson. Dacă voi putea avansa în această direcţie, nu voi rata ocazia. Langley îmi trimite un tânăr specialist. Dacă nu se va putea face nimic, voi aştepta întoarcerea dumneavoastră. Şeful biroului din Dublin, Anthony Morgan, vă aşteaptă, luaţi legătura cu el imediat cum ajungeţi. Între timp, el va încerca să localizeze refugiul lui Kevin O’Conrior. Deocamndată, nu am decât numele unui sat…

Din ce în ce mai bine. După ce luă permisul de conducere de la James Williamson, Malko se instală la volanul Fordului şi părăsi ambadada printr-o poartă laterală. În cutia de bord găsi arma anunţată, un Hi-Standard, cu un singur glonţ pe ţeavă. Destul de asemănătoare cu pistoletul său extraplat. O jumătate de oră mai târziu, avea bagajele deja strânse. Mai trebuia doar să o prevină pe Mandy. Îi răspunse o voce adormită:

— N-am mai fost la golf. Vom mânca împreună cu soţul meu, îţi trimit Rolls-ul într-o oră.

— Imposibil, răspunse Malko. Plec în Irlanda.

— Cu scârba aia blondă?

Devenise deja o obsesie pentru ea.

— Nu, îi jură Malko. Sau, dacă vrei, cu tine.

Scurtă tăcere. Mandy ezita.

AA

— Cu Phantom-ul ar fi drăguţ, spuse ea visătoare. Ne-am putea distra pe drum. Malko se şi vedea ajuns la Connemarca

cu enormul Rolls verde. Nimic mai nimerit pentru o anchetă discretă. Ca şi cum s-ar fi dus acolo cu o maşină de pompieri.

— Dacă vii, o avertiză el, vei merge cu o maşină mult mai modestă.

— Asta nu merge? scheună Mandy. Parcă n-ar fi de ajuns că în Irlanda găseşti numai iarbă, oi şi vapoare? Tu nu poţi să mergi în ţinuturi normale, cum ar fi California sau Caraibe? Ce vrei să faci acolo?

— Am întâlnire cu un mort. Jeplică Malko. Nu voi sta prea mult. Te sun când mă întorc. În rest. Aş vrea să-ţi aminteşti unde ai întâlnit-o pe „scârba blondă”.

— Să văd ce pot face. Promise Mandy, ceva mai îmbunată.

Ambasada americană din Dublin era ascunsă pe Elgon Road, o stradă liniştită, la numărul 42, în partea de vest a oraşului. O vilă mărişo3ră, într-un parc, cu drapele instalate la intrare. Malko era încântat că pusese piciorul pe pământ solid, după o traversare în care fusese scuturat ca un prun. Marea Irlandei era dezlănţuită, iar rafalele de ploaie îl forţaseră să rămână în cabină.

În comparaţie cu Londra, Dublinul părea un orăşel de provincie, tăiat în două, de la est la vest de rul Liffay, care se vărsa în Marea Irlandei chiar în locul unde fusese amplasat portal. Prea puţine clădiri moderne, case frumoase în stil victorian şi căsuţe din cărămidă roşie. Peste tot erau presărate pub’-uri pictate în culoru violente, uneori pline de poezie. Autobuze cu imperială, de un verde stins se târau ca melcii pe străzile strâmte.

Malko urcă la cel de-al doilea etaj al ambasadei unde îl întâmpină un bărbat încă tânăr, cu o superbă barbă neagră.

— Sunt Anthony Morgan, şeful biroului CIA.

— Aţi reuşit să completaţi adresa dată de FBI?

— Nu, din nefericire. Am început s-o fac prin intermediul serviciului de telecomunicaţii, dar nu mi-a mers.

Americanul se apropie de harta din perete şi îşi fixă indexul într-un punct din vestul extrem al Irlandei.

— Aici, în fundul comitatului Connemara, este satul Cama,

1. Cârciumă.

zise el. Nu găseşti acolo decât iarbă, oi şi câţiva turişti vara. Vântul este mereu puternic, plouă două zile din trei şi nu poţi juca golf, asta ca să pună capac la toate.

— Nu ştiţi nimic mai mult?

— Nu, şi mi s-a cerut să nu iau legătura cu cei din Jandarmeria Irlandeză. De altfel, din moment ce este vorba de IRA, nici nu ne-ar privi cu ochi buni. În 1986, unul dintre predecesorii mei primise ordin de la Langley să ia legătura cu *Army Council.* Pe vremea aceea, Casa Albă cocheta cu proiectul unei Irlande unificate, membră a NATO. Evident, asta trebuia să treacă şi pe la IRA. Proiectul a fost abandonat, verii britanici ne poartă pică şi acum, iar irlandezii din sud şi-au închipuit că vrem să-i manipulăm.

Din cauza camioanelor care mergeau spre vest, la Athlone sau Galway, lui Malko îi trebuiră douăzeci de minute ca să găsească drumul naţional şase. După un ciot de autostradă, el se regăsi pe o şosea strâmtă, sub o ploaie torenţială, înconjurat de tractoare şi camioane. Cât vedeai cu ochii, numai iarbă. Din cauză că era nevoit să conducă pe stânga, trebuia să fie mai atent decât de obicei. Slavă Domnului, existau panouri pe semnalizare în două limbi: engleză şi galică. Ce dracu’ căuta el în fundul acestui comitat, Connemara?

Două puştoaice îngenuncheate pe bordura şoselei implorau automobilist» să oprească, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. În Irlanda, religia rămânea în drepturi chiar şkscând făceai autostopul. Atunci când un automobilist mişcat de această pioasă atitudine opri să le ia, Malko nu le depăşise de multă vreme.

După Galway, Malko se agăţă de volanul Escortului. Cinci sute de viraje în şaptezeci şi cinci de kilometri! Pănglicuţa de asfalt era într-o stare atât de jalnică, încât aveai impresia că te laşi purtat de un cal în galop. Şoseaua se încreţea pe aceste serpentine pline de vizuini şi cocoaşe pe care le puteai

dovedi luând viraje strânse.

La orizont, o landă pietroasă şi cenuşie. Turbă pictată cu grozamă şi nenumărate oi. Împestriţate la rândul lor cu marcaje roşii sau verzi pe mutrele lor satanice. Un vânt puternic şi continuu culca la pământ vegetaţia pitică. Sate rare, căsuţe albe înghesuite unele într-altele. De parcă aşa ar fi putut rezista mai bine vântului. Unele aveau ziduri mov, galbene sau roşii, în

stilul barocului italian, care spărgeau cenuşiul înconjurător, încântătoarele acoperişuri de paie de odinioară au cedat locul celor mohorâte din ardezie. Nu era nimeni pe străzi. Aici nu-ţi mişti fundul decât ca să mergi la pub sau la biserică.

Aceste locuri austere nu era înveselite, dacă s-ar putea spune aşa, decât de nenumărate lăcuşoare, adesea la fel de mari ca şi acele *lochs* din Scoţia. Era, într-adevăr, capătul lumii.

Rafale de vânt de o violenţă nemaiîntâlnită sfârşiră prin a scutura Escortul, aşa îngreunat de blindaj cum era şi, totodată, insolit în acest peisaj bucolic şi rural.

Câteva coline modeste botezate munţi, înecate în brumă, situate mai spre nord, înviorau un pic peisajul platoului neted ca palma: cei doisprezece *ban,* un fel de înălţimi pitice ale Parcului Naţional din Connemara. La fiecare bifurcaţie. Malko trebuia să verifice drumul. Semnalizarea era aici complet fantezistă, când în mile, când în kilometri, indicând într-un mod aproximativ cel mai apropiat sat

Malko încetini. În depărtare, chiar în faţa lui, se zărea coasta Atlanticului. Dacă ar fi să te iei după hartă, Cama se găsea la sud de şoseaua Galway-Clifdan şi era cel mai vestic sat din Connemara. Un panou alb cu chenar negru îţi sărea în ochi: Carna, 3,5 mile. Săgeata îţi indica o_ şosea strâmtă, care şerpuia printre lacuri şi landa pietroasă. Încă vreo treizeci de viraje şi zări, în sfârşit, satul, întins de-a lungul şoselei şi pigmentat cu inscripţii B & B. Bea and Breakfast,

masă şi cazare. Fiecare fermă din Connemara fusese transformată în motel.

Carna era atât de mică, încât o traversai fără să îţi dai seama. Făcând cale întoarsă. Malko se opri în dreptul unui pub cu faţadă purpurie, *Old şi Castfel*, şi intră acolo. Sala era sumbră şi, cu excepţia celor doi consumatori de la bar, goală. Un miros acru era atotstăpânitor. Nu se făcea prea des curăţenie aici. La început i-a fost destul de greu să-şi dea seama dacă persoana din spatele tejghelei era bărbat sau femeie. Păr cărunt, tuns periuţă, umeri de hamal… Nu-i lipsea decât o crosă de baseball.

— O bere.

Treizeci de secunde mai târziu, avea în faţa lui o halbă de bere neagră şi amară, iar barmaniţa îşi reluase conversaţia în galeză cu ceilalţi doi clienţi. Malko se forţă să înghită o treime din băutură, înainte de a i se adresa barmaniţei:

47

— Caut pe un anume O’Connor, Kevin O’Connor. S-ar părea că locuieşte la Carna.

Femeia se scărpină în părul scurt şi cărunt cu nişte unghii murdare. Uitându-se la rezultat, ea răspunse:

— O’Connor? Nu-l cunosc.

— E vaporean, completă Malko.

Barmaniţa’se întoarse spre uşa bucătăriei şi strigă:

— Sean!

Un roşcovan bărbos şi zdravăn, ieşit parcă dintr-un pliant al oficiului de turism irlandez, apăru la suprafaţă cu mânecile cămăşii suflecate peste braţele artistic tatuate. Ascultă explicaţiile lui Malko. Concluzionând:

— Nu există niciun Kevin O’Connor aici, la Carna. Îi cunosc pe toţi oamenii din sat. Vin cu toţii aici. Doar dacă…

— Ce anume?

— Voiam să spun că s-ar putea să nu bea…

Totuşi, nu putea crede că a fost cineva hărăzit cu un defect atât de reprobabil. Scutură capul neîncrezător şi reluă:

— Nu, mister! O’Connor este un nume irlandez, dar irlandez care să nu vină la pub din când în când nu există. Aţi fost greşit informat. Apropo, de ce îl căutaţi pe acest O’Connor?

— Mi s-a spus că este un bun comandant de vas. Şi, pentru că sunt în vacanţă pe aceste meleaguri, mă gândeam să-l întâlnesc.

Proprietarul pub-ului supraveghea cu coada ochiului nivelul berii din halba lui Malko. Acesta din urmă se forţă să o termine, ceea ce îl linişti pe interlocutorul său; n-avea de-a face cu un băutor de apă.

— Mergeţi la Post Office, o jumătate de milă mai încolo, în direcţia lui Bug Wash şi întrebaţi de Miss Lisbeth. Dacă există un O’Connor, ea va şti cu siguranţă. O voi anunţa eu că veniţi.

Miss Lisbeth avea un fizic ingrat şi amabilitatea unui gardian de puşcărie. Baricadată îndărătul grilajului. Îl primi pe Malko mai degrabă cu răceală.

— Nu există niciun O’Connor la Carna, spuse ea. E o eroare, fără îndoială. Există mulţi O’Connor în Irlanda, dar nu aici. Mergeţi să întrebaţi mai degrabă la Clifden, trăiesc oameni şi acolo.

Dezamăgit, Malko se întoarse în ploaie, luând direcţia Clifden unde va găsi, cel puţin, un restaurant. La ieşirea din

Carna se opri să ia benzină. La noroc, întrebă şi acolo despre O’Connor. Spre surprinderea lui, bătrânul pompist îi răspunse:

— Ei, O’Connor vine pe aici din când în când, vara. Are un Austin vechi, mereu cu bateria pe ducă.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Da, pe drumul care duce spre uscătoria de somon, mergând spre golf. O casă mică, cu jaluzele albastre, pe dreapta. Trebuie să faceţi stânga-mprejur şi s-o luaţi a doua la dreapta. Aveţi de mers o juma’ de milă.

Cu plinul făcut, Malko mulţumi şi găsi uşor drumul indicat.

Casa cu obloane albastre se găsea la vreo doi kilometri de sat, complet izolată. Obloanele erau trase.

Trecu mai întâi prin faţa ei fără să oprească şi trebui să mai meargă ceva timp până să găsească un loc bun de întors. Vântul sufla în rafale şi locul era cât se poate de sinistru, întorcându-se, o luă pe un drum public şi băgă de seamă o maşină acoperită de o prelată, parcată în spatele casei. Se opri. Ieşi din Escort şi se îndreptă pe jos spre clăoiic.. Aceasta era înconjurată de un teren de vreo mie de metri pătraţi, împrejmuit de un zid de piatră, înalt de un metru. Malko încercă să descuie poarta încuiată cu cheia, pe urmă sări fără dificultate gardul. Dădu ocol casei, fără să bage de seamă niciun semn de viaţă. Se apropie de maşină. Ridicând prelata află că era vorba despre un Austin bej, cea descrisă de pompist. În mod evident, nu mai fusese folosită de multişor. Era parcată în faţa unei uşi de lemn masiv.

Mai dădu un ocol casei, examină uşa de la intrare, zăvorâtă şi ea… După toate aparenţele clădirea era nelocuită. Ar fi plecat, fără doar şi poate, dar se întreba de ce îl minţise Lisbeth, femeia de la poştă. Ea nu putea să ignore prezenţa lui O’Connor. De ce să i-o ascundă?

Vântul continua să sufle în rafale, umed şi rece, iar nori grei se strângeau către vest. Locul era într-adevăr sinistru şi perfect izolat. De ce venea pe aici Kevin O’Connor? Se întoarse în partea din spate a casei şi încercă uşa de lemn. Nu părea prea solidă şi nu i-ar fi stat bine să plece fără să arunce o privire în interior.

Reveni la maşină şi luă un levier. Se apropie de uşa de lemn şi introduse instrumentul între toc şi zidul de piatră care îl înconjura. Apăsă în serii succesive, se auziră câteva pocnituri, dar uşa nu cedă. Ploaia începuse şi, în ciuda pardesiului.

simţea cum îl pătrunde umezeala. Enervat, îşi luă elan şi

trimise un şut violent în mijlocul uşii, la înălţimea la care se afla zăvorul. Se auzi un pocnet violent, prin aer zburară câteva bucăţi de lemn şi uşa se dădu la perete, dezvăluind o cameră sumbră. Făcu un pas în interior, căutând o sursă de lumină. Undeva, în faţa lui. Se auzi un zgomot de mobilă mişcată. Se opri brusc.

— E cineva pe aici? întrebă el.

Niciun răspuns. Înăuntru mirosea a umezeală şi era la fel de frig ca afară. Deodată îi apăru în faţă o siluetă, o femeie înaltă, îmbrăcată cu o rochie lungă şi cu un fular pe cap. Faţă îi era în penumbră şi Malko nu putu s-o distingă, dar băgă de seamă, în schimb, marele Colt 45, automatic, care se afla în mâna ei dreaptă. Fără nicio ezitare femeia ridică arma. Aducând gaura neagră a ţevii la câţiva centimetri de pieptul lui.

— Bastard’, strigă ea. Ca şi cum i-ar fi dat o lovitură de bici în secunda în care degetul ei strivea trăgaciul, Malko îşi simţi stomacul cum se ridică în coşul pieptului. Era la o clipă de eternitate.

1. Nemernicule.

Capitolul VI

Se auzi un pocnet uşor urmat de un strigăt furios. Cartuşul percutat nu luase foc! Necunoscuta cu fular făcu un salt înapoi, încărcând din nou cu acelaşi gest şi aruncând cartuşul defect. Mai înainte ca Malko să se apropie de ea, reuşi din nou să apese pe trăgaciul Coltului.

Din nou fără niciun rezultat.

Cu un gest de furie, mai trase iarăşi înapoi de chiulasa automatului şi, pentru a treia oară, ochi chiar în momentul în care Malko reuşea în sfârşit să o prindă de încheietura mâinii. Degeaba. Nici al treilea cartuş nu luă foc!

Malko avea impresia că trăieşte o clipă ireală împreună cu femeia aceasta care *voia* să îl ucidă dintr-un motiv necunoscut şi nu reuşea.

Cu pulsul ridicat la două sute, Malko simţi cu o uşurare nespusă patul armei de 45 în umăr. Clipa asta de coşmar începea să dureze niţel cam mult. Mai târziu avea să afle ce anume îl salvase. Aruncând arma, o luă la fugă în urmărirea necunoscutei. O găsi în camera din faţă, lungită în semiîntuneric. Era însă suficientă lumină cât să distingă puşca de vânătoare pe care o ascundea cu braţul stâng îndoit spre un sertar deschis şi cartuşele pe care le ţinea în mâna dreaptă.

Nu avusese timp să le ascundă. Malko se năpusti asupra ei. Necunoscuta dădu drumul armei şi, cu mâna dreaptă plină de cartuşe. Îi dădu un pumn în faţă cu puterea unui bărbat.

Lovit drept în gură, Malko îşi simţi buza inferioară plină de sânge şi se trase înapoi. În acelaşi timp, necunoscuta dezlănţuită se repezi spre el şi îi dădu o lovitură puternică cu genunchiul sub centură.

Simţi că o durere ascuţită îl taie în două. Îşi reţinu greaţa care îl cuprinse şi câteva secunde rămase ca trăsnit, inert.

51

Necunoscuta puse din nou mâna pe armă. Îşi dădu seama că nu are timp să o încarce şi atunci o apucă de ţeavă lovind cu toată puterea în direcţia capului lui Malko… Acesta reuşi să se ferească, iar patul puştii se izbi de tencuiala albă a zidului, spărgându-se în bucăţi.

Dar adversara lui Malko nu se descurajă. Cu ţeava rămasă în mână încerca să-l străpungă pe Malko, aşa cum ai străpunge cu o suliţă. El însă reuşi să apuce ţeava şi nu îi mai dădu drumul. Privirile li se încrucişară. Citi în ochii necunoscutei o ură sălbatică, viscerală, amestecată cu spaimă. Se zbătea ca un animal încolţit care putea să ucidă ca să-şi apere viaţa… Scotea printre dinţi înjurături şuierate în timp ce dădea întruna din picioare. Aproape la fel de înaltă ca şi el. Avea o forţă deosebită datorată – fără îndoială – unui antrenament fizic continuu.

Se luptară câteva minute ţinând fiecare de câte un capăt al

ţevii. Învârtindu-se unul în jurul celuilalt. În sfârşit, dintr-o smucitură puternică, Malko reuşi s-o facă să dea drumul ţevii duble pe care o azvârli în celălalt capăt al camerei. Gâfâind, femeia îl înfruntă cu mâinile de-a lungul trupului, cu privirea sălbatică, apoi îi vorbi pentru prima dată.

— Hai! Omoară-mă, ticălos britanic!

Avea vocea şuierătoare, încărcată de ură, dar, în acelaşi timp, tremura ca o frunză. Cu siguranţă se înşela în privinţa persoanei.

— Ascultă! începu el.

Nu avu însă timp să continue. Cu un salt de fiară, necunoscuta i se repezi la gât. Îi simţi cele zece degete strângându-se în jurul gâtului. Degetele mari îi căutau carotidele. Ca o ucigaşă de profesie. Revenindu-şi din surpriza provocată de capacitatea reacţiei fizice a tinerei femei. Malko se forţă şi smulse cu putere mâna dreaptă cu care îl tortura necunoscuta. Îi răsuci braţul la spate şi o târî de-a lungul zidului până spre fotoliul vechi de răchită pe care o aruncă.

Ziua începuse să pătrundă în bucătărie – o sală de mese spaţioasă, cu zidurile albe şi pardoseala întunecată.

O privi pe necunoscută. În încăierare, fularul îi căzuse lăsând să i se vadă superbul păr roşcat care îi cădea în valuri pe umeri. Chipul triunghiular plin de pistrui era luminat de doi ochi mari verzi care îl fixau cu acelaşi amestec de ură şi teamă.

— De ce ai vrut să mă omori? o întrebă el.

Necunoscuta nici nu clipi.

— De ce ai încercat să pătrunzi în casa mea?

— Căutam pe cineva.

— Pe cine?

— Pe Kevin O’Connor.

Privirea necunoscutei se întunecă şi mai mult.

— Este mort. Zise ea cu o urmă de plânset în glas.

— Ştiu, zise Malko.

Din’nou chipul necunoscutei se schimonosi de furie.

— Scârboşenie, vrei să termini treaba pentru ticăloşii ăştia de britanici! Hai, dă-i drumul!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, o opri Malko, eu lucrez cu o organizaţie americană. Eşti cumva rudă cu Kevin O’Connor?

Ochii ei frumoşi se umplură de lacrimi.

— Era fratele meu. Ei l-au omorât…

— Care „ei”?

— Ştii foarte bine. Aceiaşi care te-au trimis aici să mă omori şi pe mine.

— Nu m-a trimis nimeni, protestă Malko. În orice caz, nu ca să te omor. Nici măcar nu ştiam de existenţa ta.

— Atunci cum ai ajuns până aici?

— FBI-ul a găsit în lucrurile fratelui tău. La Newport, corespondenţa care îi era adresată aici.

Ea ridică o privire mirată.

— Eşti de la FBI?

— Nu, doar lucrez cu americanii.

— Ce fel de lucru? Să lichidezi oamenii incomozi?

Dată fiind atitudinea surorii lui Kevin O’Connor, care – în mod vizibil – nu era o oaie albă, Malko se decise să meargă de-a dreptul la ţintă.

— Lucrez pentru CIA, spuse el. Ne interesăm de fratele tău din două motive. Mai întâi deoarece călătorea cu un paşaport irlandez fals. Atâta vreme cât el era american. Apoi pentru că ne gândeam că a ajuns în Malta ca să trateze livrarea de arme libiene către IRA.

Observă în ochii verzi ai tinerei femei un interes sporit.

— Cum se face că ştiţi atâtea lucruri, remarcă ea. Şi nu ştiţi totuşi cine l-a ucis?

— Da, mărturisi Malko. Ştim numai că în Malta mai era un bărbat care călătorea tot cu paşaport fals, un anume Wilfred Reilly.

— Şi în plus ucigaşii de la serviciile speciale ale britanicilor, adăugă ea cu ironie muşcătoare. Cei care l-au lichidat pe Kevin.

— Este puţin probabil, obiectă Malko. De ce ar fi acţionat aceştia atât de departe?

— Ticăloşii ăştia mi-au omorât trei prieteni în Gibraltar, spuse ea cu amărăciune.

— Aşadar fratele tău făcea parte dinIRA. Şi tu la fel?

— Cum, nu ştii cine sunt?

— Nu.

— Mairead O'Connor nu îţi spune nimic? Nu citeşti niciodată ziarele?

— Nu.

Ea schiţă un zâmbet sardonic înainte de a spune cu voce calmă.

— Sunt sora mai mică a lui Kevin. Sunt în IRA de la şaisprezece ani. La douăzeci de ani am atacat o bancă în contul Organizaţiei şi am omorât un poliţist... Cu arma asta care n-a mers ceva mai devreme. Mai târziu am fost arestată şi am stat zece ani în puşcărie la Armagh. Mai multe luni de grevă a foamei. Am ieşit acum doi ani. A fost cumplit.

Nu a mai spus nimic. Părea un manechin, aşa cum stătea cu privirea ei fermecătoare şi cu trupul zvelt.

— Ai mai continuat după ce ai ieşit din închisoare?

— M-am mutat, zise ea, am venit să locuiesc la Sligo, într-o siguranţă relativă. Învăţ galeza', iar vara vin aici să fac pe ghidul turistic.

— Şi fratele tău făcea parte din IRA?

— Nu, dar le-a făcut câteva servicii. Acum ce vrei?

Îşi luase din nou blana de fiară, dar părea mai calmă.

— Voiam să aflu cine l-a omorât pe fratele tău, zise el. Acum cred că mă voi întoarce la Londra. Trebuie să explorez alte piste.

Mairead se încofdă.

— Ce piste?

— Kevin O Connor era, se pare, cu adevărat în Malta pentru o istorie cu trafic de arme între Libia şi IRA. N-ar fi fost prima

oară. Se prea poate să fi fost omorât fie de libieni. Fie de serviciile britanice, aşa cum ziceai, fie, dintr-un motiv

1. Limbă celtică vorbită în Irlanda.

necunoscut mie, chiar de propriii lui prieteni.

— Englezii au fost, repetă cu încăpăţânare Mairead.

Se ridică şi se îndreptă spre chiuvetă, unde îşi umplu un pahar cu apă. Gândind că ea s-a calmat, Malko trecu în cealaltă încăpere ca să recupereze Colţul care îi salvase viaţa.

Când ea îl văzu întorcându-se cu arma, întinse mâna.

— Dă-mi-o înapoi, te rog, este mascota mea.

Fără să mai aştepte răspunsul, ea i-o luă uşor din mâini. Malko nu se alarmă în faţa acestui calm aparent. Mairead scoase cartuşul care nu explodase şi puse un altul în chiulasă, apăsă pe trăgaci îndreptând ţeava spre podea. Detunătura îl făcu pe Malko să tresară. În spaţiul acesta îngust era asurzitor.

Mairead O’Connor scutură capul.

— Unele cartuşe sunt umede. Păstrez de multă vreme acest pistol. Atunci crezi cu adevărat că fratele meu a fost ucis de oamenii din IRA?

— Este una din ipotezele de lucru.

— Este fals! spuse sec Mairead fără să ridice tonul. Ştiu ce s-a întâmplat cu cel pe care voi îl numiţi Wilfred Reilly. A reperat la Malta o echipă de *Pigs’.* Sunt cei care au interceptat telefonul de la care obişnuia să sune Kevin. Îl urmăreau. Iar tu, tu vii să termini treaba!

Vorbea uşor aplecată înainte, cu trăsăturile crispate şi privirea fixă. Se trase uşor înapoi, întinse braţul fixând Colţul spre Malko.

— Am să îţi dau o şansă. *Mister Pig.* Dacă este defect, cartuşul din ţeavă, vei putea merge să te spânzuri în altă parte, dacă nu, o să-ţi cauţi în cap nouă grame de plumb.

Malko îşi dădu seama că fusese un prost crezând-o calmă.

Era o criminală. Zece ani de puşcărie şi cu moralul neschimbat. Schiţă un gest şi văzu arătătorul cum i se încorda pe trăgaci.

— Stop!

Zgomotul unui claxon de afară îi făcu pe amândoi să tresară. Mairead îşi încruntă sprâncenele fără să-şi schimbe poziţia. Rămaseră câteva clipe înţepeniţi faţă în faţă. Se auziră paşi şi cineva bătu în uşă; apoi o voce de femeie care chema.

— Mairead.

— Nu mişca, zise ea.

Dintr-un salt, fără să-l scape din ochi, ajunse la uşă, răsuci

1. Poreclă pentru poliţiştii britanici: porci.

cheia în broască şi întredeschise uşa. Malko zări rapid faţa de nevăstuică a lui Miss Lisbeth, poştăriţa. Ţinea în mână un pachet de scrisori.

— Uite poşta, Mairead. *Goodbye.*

Cu mâna stângă Mairead luă scrisorile, cu dreapta ţinând Colţul ferit de privirile vizitatoarei.

— *Thank you, Lisbeth,* zise ea cu o voce suavă. Ne vedem în seara asta la *Old Castle.*

Închise uşa din nou, azvârli corespondenţa pe jos şi-i aruncăjui Malko un zâmbet ironic.

— Îţi imaginai că este Garda? Aici ei nu se amestecă în treburile noastre. Ai mai câştigat cinci minute, asta-i tot.

Cu toţi muşchii încordaţi, Malko se hotărî să nu se joace de-a ruleta rusească. De la distanţa aceasta un glonte de 45 putea să producă multe stricăciuni. Se va năpusti asupra lui Mairead. Punând totul în joc atunci când privirea ei se va îndrepta spre una din scrisorile risipite pe pardoseală. Un plic alb cu ştampila *Hotei Phoenicia Malta.* Timbrul era din Malta.

— Priveşte, zise el, o scrisoare de la fratele tău.

Mairead nu privi în jos. Era într-adevăr o profesionistă.

— Dă-te înapoi şi întoarce-te cu faţa la perete, îi porunci

ea.

Malko o ascultă. Atunci, doar cu vârful piciorului, trase spre ea plicul, se aplecă, îl luă şi îl examină cu grijă. Malko auzi foşnetul hârtiei pe care ea o rupea şi a scrisorii pe care o scoase din plic. Liniştea se prelungea, interminabilă. Deodată Malko auzi un zgomot nou.

Hohote de plâns.

Se întoarse cu grijă. Aplecată deasupra chiuvetei, Mairead plângea liniştită cu scrisoarea în mâna stângă şi Colţul în mâna dreaptă care îi atârna de-a lungul trupului.

— Ce se întâmplă? o întrebă el.

Îşi trase nasul şi, brusc, în ochii ei verzi apăru o licărire de ură.

— Vrei să ştii cine l-a ucis pe Kevin? zise ea. Ei bine, îţi voi spune. Şi ai să ştii de ce.

Capitolul VII

Mairead flutură în direcţia lui Malko scrisoarea acoperită de un scris fin şi regulat.

— Ceea ce îmi scrie Kevin îţi dă dreptate… Nu englezii l-au omorât! Mi-e greu să o cred… A presimţit că va fi lichidat. Propriii lui prieteni! Ai mei.

— Când a scris scrisoarea asta?

— În ziua când a murit. (Vocea ei se sugrumă.) în camera lui. Trebuie că a lăsat-o portăresei şi…

Vocea i se sparse. Malko o lăsă să plângă câteva clipe înainte de a întreba:

— De ce a sosit aici atât de târziu?

— Îi pusese adresa mea de la Sligo. Au trimis-o apoi aici.

L-au trebuit cincisprezece zile din Malta la Connemara.

Malko se uită gânditor la această scrisoare de dincolo de mormânt care venea tocmai să-i salveze viaţa.

— De ce ai venit aici?

Ea împături cu grijă scrisoarea şi, după ce puse Colţul pe chiuvetă, îşi şterse cu batista lacrimile. Malko o privea. Cu

umerii ei laţi, pieptul plin şi picioarele lungi, fără machiaj, avea un fel de frumuseţe sălbatică, animală.

— Când am aflat de moartea lui Kevin, explică ea, m-am gândit că cei care îl lichidaseră mă vor ataca acum pe mine. Prietenii mei mi-au spus acelaşi lucru. La Sligo eram prea vulnerabilă şi am venit să mă ascund aici pentru o vreme. Acum, că ştiu adevărul, nu mai are sens. Voi pleca din nou la Sligo. Aici am prea multe amintiri…

Din nou era cât pe ce să plângă.

— Cine ţi-a omorât fratele? întrebă Malko.

— Un bărbat în care el avea cea mai mare încredere, zise ea, şi chiar şi eu…

— Wilfred Reilly? sugeră Malko.

Ea aprobă printr-un semn din cap.

— De ce?

— Deoarece Kevin a refuzat să facă o porcărie.

— Care?»

57

— Nu-ţi pot spune, îmi voi rezolva eu însămi conturile. Nu sunt o *tout'.*

Îşi dădu seama că ar fi inutil să o bruscheze.

— Poţi să mă laşi la un taxi, 'la Clifden? întrebă ea. Mă întorc acasă la mine, ia Sligo.

Brusc, păru indiferentă la tot, trebuia doar să-şi răzbune fratele. Îşi vârî Colţul ruginit într-o paporniţă, luă un sac de călătorie, încuie casa şi îl urmă pe Malko. Timpul se stricase, dar Mairead jiu părea" să simtă ploaia care i se amesteca cu lacrimile. Se aşeză fără un cuvânt lângă Malko rumegând trădarea căreia îi căzuse victimă fratele ei. Deodată întoarse capul spre el.

— Sunt îngrozitor de tristă, zise ea. Am chef să beau. Orice fel de tărie.

Satele prin care treceau erau pustii, toate *Bed and Breakfast-un|e* erau închise. Că doar n-o să se arate acum cu Mairead într-un local public. Pe de altă parte, dacă ar reuşi s-o

facă să se „spovedească”, ar afla totul despre uciderea lui Kevin O’Connor.

Deodată, ia o curbă, zări un panou care anunţa *Ashford Castle. Hotel* <S *Restaurant.* După ce trecu de un grilaj negru, pătrunse într-un parc imens de o frumuseţe neobişnuită: copaci centenari, masive superb tăiate. Aleea coti descoperind un golf, apoi, – din spatele unei perdele de arbori, ca într-un decor de cinema, apăru *Ashford Castle.* Era un castel autentic din Evul Mediu, cu o faţadă de două sute de metri din blocuri de granit negru, mărginită de nişte turnuri groase pătrate, cu metereze şi ferestre încadrate de piatră. Mută de mirare. Mairead O’Connor contempla acest decor somptuos.

— Putem să ne oprim aici, propuse Malko. Putem chiar să şi dormim.

Epuizată probabil de atâta emoţie, ea nu obiectă. De abia se oprise în spatele castelului că îşi făcură apariţia o grămadă de servitori care se grăbiră, certându-se. Care să ia unica valiză a lui Malko şi sacul lui Mairead. O gazdă de o vârstă canonică, cu un aer înţepat şi distins, îl întrebă dacă are rezervare, apoi anunţă că mai erau câteva camere cu şase sute de lire pe zi.

1. Trădătoare.

2. Aproximativ o mie de dolari..

că gentlemanii trebuiau să poarte cravată la cină şi că aveau la dispoziţie terenul de golf…

Interiorul era la înălţimea exteriorului: tablouri, tapiţerii şi mobile vechi din belşug. Te-ai fi crezut acasă la soţul lui Mandy Brown. Lemnăria de culoare închisă era luminată de candelabre, iar camerele imense şi culoarele interminabile te făceau să regreţi vremurile trecute. Toată clădirea putea să adăpostească o garnitură de vagoane TGV. Două camere mari erau despărţite de un imens *sitting-room* cu vedere spre golf.

Mairead O’Connor se îndreptă fără o vorbă spre una dintre

camere şi dispăru. Malko aranjă mai întâi afacerile, după care bătu în uşa ei ca să-i propună să meargă să bea ceva. Niciun răspuns. Alarmat, intră: Mairead dormea, îmbrăcată, ghemuită în pat ca un trăgaci de puşcă. O scutură uşor, fără rezultat.

Se înapoie în camera lui, se schimbă şi formă numărul de telefon al secţiei CIA de la Dublin. Cu siguranţă că linia aceasta era ascultată, dar trebuia să-şi semnaleze prezenţa. Îi răspunse chiar şeful secţiei şi Malko îl anunţă că totul merge bine şi că făcuse progrese. Se abţinu să numească hotelul *Ashford Castle.*

Liniştit, coborî la bar şi luă o vodcă şi câteva tartine cu caviar. ISe simţea ca la nişte prieteni. Focul trosnea în vatră, fotoliile de piele roşie erau adânci ca nişte morminte, iar lemnăria nu se mai cunoştea sub portretele strămoşilor. Chiar şi barmanul părea din alt veac.

Se bucura de fiece secundă. Dacă nu ar fi plouat, ar fi zăcut mort într-o căsuţă din Carna. Acum nu-i mai rămânea decât să-i smulgă lui Mairead O’Connor secretul. Ea ştia răspunsurile la toate întrebările pe care şi le punea CIA. Dar, când ai intrat în viaţă omorând la douăzeci de ani un poliţist, este cam greu să te laşi manevrat.

După două ore de somn, Mairead O’Connor se simţi puţin mai bine. Pentru cină îşi aranjă puţin coafura şi se machie uşor. Sânii grei îi întindeau pânza rochiei care, din nefericire, îi ascundea cu totul picioarele lungi. Privi, vizibil intimidată, luxoasa sală de mese luminată cu lustre din cristal, cu tablouri agăţate de pereţi şi argintărie strălucitoare.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea deodată.

Malko surâse.

59

— Nu a fost intenţionat, dar este plăcut, nu?

— Trebuie să fie îngrozitor de scump, murmură ea.

— Nicio problemă. Vreau să te destinzi. Contabilii de la CIA ar aprecia…

— Să mă destind? Cum ai vrea să mă destind?

Chelnerul aduse vinul de Cointreau pe care Malko îl comandase pentru ea şi îşi înmuie buzele învârtind mai apoi paharul între degete şi privind reflexele irizate din jurul celor trei cuburi de gheaţă. Apoi îl bău tot dintr-o sorbitură şi mai ceru încă unul.

Când li se aduse şi somonul crud simţi cât de bine se amestecau cele două gusturi după cum descoperise şeful Alain Senderens, papă al gastronomiei. Mairead era la al patrulea pahar de *Cointreau on ice'* şi nu se simţea deloc ameţită de băutură.

— Trebuie să fie groaznic să fii de la douăzeci de ani la puşcărie, zise Malko.

Ea ridică din umeri.

— Este groaznic la *orice* vârstă. E adevărat că a fost greu, dar nu regret nimic. Am cunoscut nişte oameni nemaipomeniţi acolo, care veneau deja a patra sau a cincea oară.

— Oameni ai IRA?

— Da, bineînţeles. Acei *Pigs* cred că ne descurajează, dar noi vom lupta mereu atâta vreme cât mai sunt irlandezi în Ulster.

— De ce?

Ochii ei de smarald scânteiară.

— Pentru o Irlandă independentă, unită şi gaelică, zise ea accentuând fiecare cuvânt.

Nu mai vorbi apoi deloc până la desert. După vinul de Cointreau se delectară cu o sticlă de Saint-Emilion – de la Colina Daugay – pe care o sorbiră până la ultimă picătură. Mairead nu se clătina deloc, coborî dreaptă scările până la bar. Şi din nou Cointreau şi vodcă pentru Malko. Au băut fără să-şi vorbească prea mult. El se întreba cum oare putuse o femeie de douăzeci de ani să se lipsească de dragoste în puşcărie.

— Ai mai făcut dragoste în ultimii zece ani? o întrebă.

— De ce îmi pui o astfel de întrebare?

Tonul ei era brutal, dar nu şocat.

— Pentru că trebuie să fi trecut mult timp.

1. Cu gheaţă.

60

— Da, mărturisi ea cu regret. Sunt clipe când este foarte greu. Am avut o prietenă. Timp de trei ani. Mai mult pentru tandreţe decât pentru sex. A fost masacrată în Gibraltar de acei *Pigs.* Şi ea o luase de la capăt când a ieşit din închisoare.

Avea ochii umezi în timp ce vorbea. Sub masca ei dură, Mairead părea extrem de fragilă. El o revedea pe tigresa care apăsa decisă pe trăgaciul Coltului ca să-l omoare. Era mai bine să fii de partea ei. Privirea i se întoarse spre tablourile de pe perete, apoi reveni asupra lui Malko.

Îşi dădu pe gât vinul, îşi puse picior peste picior şi spuse brusc:

— M-am gândit mult în maşină, venind încoace. Dacă fratele meu mi-a scris scrisoarea cu atâtea amănunte înseamnă că aştepta ceva de la mine. Era un bărbat cu un instinct deosebit.

— La urma urmei, scrisoarea o dovedeşte. Dar ce s-a întâmplat în Malta?

— Este josnic ceea ce s-a întâmplat, a fost trădat de oamenii pe care eu îi recomandasem cu toată încrederea. Şi pe mine aceiaşi oameni au vrut să mă facă să cred că nu ei au fost. Le este ruşine. Kevin nu este un trădător şi ei ştiau asta. Dacă ar fi trădat, eu cea dintâi l-aş fi condamnat şi i-aş fi aprobat execuţia. Dar în Malta nu a făcut nimic rău. Ticăloşii ăştia se tem.

Malko ştia că IRA, ca toate organizaţiile secrete, era necruţătoare cu membrii ei şovăitori. Supravieţuirea şi siguranţa unui grup se plăteau cu acest preţ. De mulţi ani drumurile Irlandei de Nord erau presărate cu cadavre înţepenite, cu mâinile legate la spate şi corpul ciuruit de gloanţe. În Malta se petrecuse ceva diferit. Şi asta încă nu ştia Malko.

— În cazul ăsta de ce l-au omorât? întrebă Malko.

Mairead trase adânc aer în piept şi i se uită drept în ochi.

— Nu vreau ca fratele meu să fi murit degeaba, zise ea. Îţi voi spune de ce l-au asasinat.

Malko îşi ţinu respiraţia. Pe obrajii tinerei femei curgeau lacrimi. O lăsă să se calmeze. Barmanul se îndreptă discret celălalt capăt al tejghelei, închipuindu-şi că este vorba despre o explicaţie între îndrăgostiţi.

În sfârşit, Mairead O'Connorâşi şterse lacrimile, termină vinul din paharul în care cele trej cuburi de gheaţă se loveau unul de celălalt şi lăsă paharul jos. Începu cu o voce de bas monocordă:

— Fac parte din IRA de când eram copil. Kevin însă era de părere întotdeauna că lupta noastră nu duce la nimic şi că în

numele unei dogme noi comitem crime de neiertat ca şi cum am fi omorât oameni nevinovaţi. Dar când am fost în Armagh mi-a scris în fiecare săptămână. El a intervenit şi m-a făcut să încetez greva foamei. Atunci mi-a salvat viaţa.

Părea nefiresc să auzi vorbindu-se în acest decor somptuos de grevă a foamei, de morţi, de revoluţie. Mairead, cu pletele ei roşii ca focul, te făcea să te gândeşti mai degrabă la plăcere decât la moarte. Continuă.

— Când s-a săturat de navigat, Kevin a vrut să intre în comerţul cu vapoare, dar nu se pricepea… S-a refugiat atunci în Connemara, acum patru ani, fără niciun ban şi neştiind ce să facă. Era vremea când IRA voia să importe arme din Libia. Le trebuia un vapor şi mai ales un căpitan sigur. Eu m-am gândit la Kevin şi i-am vorbit. A acceptat. În trei ani a făcut patru călătorii între Mediterana şi Marea Irlandei aducând încărcături cu arme tot mai valoroase. Era periculos, dar câştiga bine. IRA îi dădea douăzeci de mii de lire de fiecare călătorie şi îl lăsa să vândă vaporul folosit şi să îşi ia comisionul. Între două călătorii îşi făcea vechea meserie.

Prietenii mei aveau toată încrederea în el. Eu eram întrucâtva garanţia lui sau ostaticul, cum vrei. Dacă ar fi

dispărut cu banii sau dacă ar fi trădat, ei ar fi pus mâna pe mine. Anul trecut, prin iulie, i s-a propus o nouă călătorie. Era vorba să cumpere un vapor ce conţinea două sute de tone de arme.

— Două sute de tone, este enorm!

— Da, zise ea, era cel mai mare transport de până atunci. Voiau un om sigur, cum era Kevin. Cel care se ocupa de operaţiune nu era responsabilul obişnuit cu logistica. Era acest „Wilfred Reilly”, unul din conducătorii IRA. Membru în *Army Council.* Înainte de asta, timp de cinci ani, fusese responsabil cu execuţia trădătorilor. Este unul dintre bărbaţii pe care britanicii nu au reuşit niciodată să-l identifice. Un pilon al IRA… Cu banii pe care i-a primit, Kevin a cumpărat din Suedia un vapor care i s-a părut potrivit pentru misiunea lui şi l-a transformat.

— Ce nume avea vaporul acela?

— Nu ştiu. Şi chiar dacă aş şti nu ţi-aş spune. Nu sunt o *tout.* În orice caz atunci i-a schimbat numele şi suprastructura. Când a fost gata, Wilfred Reilly i-a cerut fratelui meu să vină cu el în Libia ca să stabilească detaliile transportului de arme.

— Libienii sunt cei care furnizează arme?

— Da, ca întotdeauna. Dar sunt bănuitori şi cer să-l

întâlnească pe comandantul vasului chiar dacă ştiu despre ce este vorba.

— Unde trebuie să fie încărcate armele astea?

— Altădată erau încărcate când în portul militar de la Tripoli, când în largul mării, între Malta şi Tripoli. Malta este placa turnantă a întregii operaţiuni. Aşadar, acum aproape trei săptămâni, Kevin a ajuns în Malta, plecând de la New York.

— A trecut prin Londra?

Ea îl privi surprinsă.

— De unde ştii? -

— Îţi voi spune mai târziu.

— Da. Mi-a şi telefonat din Londra. Din Malta trebuia să plece în Libia cu „Wilfred Reilly” cu un vapor libian închiriat. Şi apoi de acolo mai departe. Asta ştiam eu *înainte* de a citi scrisoarea de la el. Numai că s-a mai întâmplat ceva în timpul călătoriei dus-întors în Libia. La Tripoli, „Wilfred Reilly” i-a dezvăluit faptul că acest transport nu va fi chiar la fel ca celelalte. Mergeau bineînţeles să ia cele două sute de tone de arme de la Tripoli, dar, după ce le-ar fi debarcat clandestin în Irlanda de Sud, s-ar fi întors iar în Libia.

— Ca să mai încarce o dată?

— Nu. Ca să predea libienilor un om răpit mai demult de oamenii din IRA la Londra.

Povestea asta nu-l surprindea pe Malko decât în parte, pentru că libienii şi iranienii procedaseră adeseori în felul acesta cu opozanţii lor politici. Fie că îi asasinau, fie că îi răpeau ca să-i poată interoga apoi în voie.

— Este un opozant important? o întrebă el.

Mairead O’Connor dădu uşor din cap.

— Nu, nu este un libian.

— Atunci un iranian? Un palestinian?

— Nu. Este un supus britanic.

Malko îşi dădu seama că aflase despre o afacere extrem de importantă.

— Ştii despre cine este vorba?

— Da. Mi-a scris în scrisoare. Este Salman Rushdie.

63

Capitolul VIII

Preţ de câteva secunde Malko rămase mut. Ca multă lume. Auzise şi el vorbindu-se despre scriitorul britanic de origine indiană, autor al *Versetelor Satanice.* Cartea aceasta de ficţiune, care folosea versete din Coran şi în care se arăta că profetul Mahomed nu dispreţuise plăcerile trupeşti, declanşase furia ayatollahilor din Teheran şi a altora din lumea islamică, fundamentalişti din toate ţările musulmane.

De la apariţia *Versetelor Satanice* pe 26 septembrie 1988 la Londra, se succedaseră numeroase reacţii violente. În India guvernul interzisese publicarea lor pentru a nu îi jigni pe cei o sută de milioane de indieni musulmani. În cursul lunii octombrie Pakistanul a făcut la fel, apoi cele patruzeci de ţări membre ale Organizaţiei Conferinţei Islamice dintre care Gabonul, Algeria şi Nigeria.

În ianuarie 1989, cincizeci de mii de musulmani din oraşul Bradford, în apropierea Londrei, arseseră cartea lui Salman Rushdie şi chipul acestuia. În februarie 1989 o mulţime de o sută de mii de persoane care protestau contra *Versetelor Satanice* declanşaseră o revoltă violentă la Islamabad, capitala Pakistanului, unde fusese incendiat Centrul Cultural American, şi totul se soldase cu şase morţi.

În fine, pe 14 februarie, în ziua Sfântului Valentin, Imamul Khomeiny a publicat o *fatwa.* Echivalentul în religia musulmană a unei bule papale, în care se spunea fără echivoc:

„În numele lui Allah atotputernicul îi informez pe toţi musulmanii neînfricaţi din lume că autorul cărţii numite *Versetele Satanice,* concepută cu scopul de a face rău Islamului, Profetului şi Coranului, este urmărit cu execuţia la moarte. Îi invit pe toţi musulmanii cu râvnă să-l execute imediat acolo unde îl află. Ca astfel să fie cinstită hotărârea Islamului.

Oricine va fi ucis pe timpul acestei misiuni va fi considerat un martir.”

După aceea, Salman Rushdie a fost acuzat că este trădător al religiei musulmane, apostat şi marionetă a imperialismului şi sionismului.

Imediat scriitorul a fost pus sub paza securităţii de la *Special Branch* a Scotland Yard-ului. A trebuit să-şi părăsească şi casa din nordul Londrei.

Lucrul ăsta nu i-a calmat pe fundamentalişti. O lună mai

târziu, chiar în Marea Britanie, secretarul generai al moscheelor oraşului Bradford a jurat în public că el însuşi îl va executa pe Salman Rushdie dacă i se va ivi ocazia.

De atunci nu mai conteneau manifestările, proclamaţiile şi ameninţările de peste tot din lumea islamică şi de oriunde erau câteva comunităţi musulmane. Unul după altul, şefii religioşi ai Islamului declaraseră *fatwa* lui Khomeiny perfect legală şi justificată.

După ce mai întâi ţările europene şi-au chemat ambasadorii de la Teheran, i-au lăsat apoi să-şi ocupe, din nou, cu discreţie posturile.

De patru ani Salman Rushdie trăia tot ascuns protejat de poliţie, schimbând des domiciliul şi nearătându-se practic nicăieri. Hăituit de fanatism. Toate presiunile asupra Teheranului au fost zadarnice. *Fatwa* care reprezenta voinţa lui Dumnezeu nu putea fi schimbată de nimeni. Libanezii Hezbollah îi propuseseră chiar lui Margaretei Thatcher să-l schimbe pe Salman Rushdie cu nişte deţinuţi britanici care erau închişi în Liban. Ostaticii fuseseră eliberaţi, însă Salman Rushdie trebuia să se ascundă în continuare pentru a nu fi asasinat.

Realitatea dovedise că ameninţările fundamentaliştilor nu erau simple vorbe goale. Traducătorul japonez al *Versetelor Satanice* fusese omorât cu cuţitul, editorii cărţii din lumea întreagă primiseră ameninţări cu moartea, iar Teheranul amintea cu regularitate că sentinţa va fi executată.

Afacerea Salman Rushdie devenise pentru iranieni o maşină de război împotriva Occidentului, un mijloc de a-i mobiliza pe islamiştii din toate colţurile lumii. Numele lui Rushdie era huiduit din Senegal până în Indonezia, imagini cu chipul lui erau arse în piaţa publică şi ameninţările la adresa lui continuu repetate. Cu abilitate, Iranul a făcut din această cauză un liant între fanaticii fundamentalişti, din Djakarta până la

Nouakchott, înrolând sub banderola ayatollahilor mulţi capi ai religiei. În mod regulat, atunci când te aşteptai mai puţin, iranul reamintea de *fatwa* în numele lui Aliaţi, repetând că Salman Rushdie era condamnat la moarte şi că nimic şi nimeni nu putea anula această condamnare.

Fermitatea impunătoare a ţărilor occidentale nu a rezistat prea mult pulverizată de imperativele comerciale. O ţară ca Iranul care produce două milioane de barili de petrol pe zi chiar că nu poate fi rău tratată… Reveniţi la posturile lor, ambasadorii explicaseră totuşi ayatollahilor că era foarte grav să condamni la moarte *urbi et orbi* un cetăţean al unei alte ţări doar pentru scrierile sale. Bineînţeles că aceştia din urmă îi luau în seamă ca pe papucii lor.

În mod periodic Teheranul îşi arăta ura contra lui Salman Rushdie. Ultimul apel cunoscut prin presă data de mai puţin de o lună. Recompensa pentru asasinarea lui Rushdie se ridica la două milioane de dolari, iar autorului ei i se garanta un loc în paradisul martirilor lui Allah. Asta citise Malko în *Wiener Kurier.*

Cunoscând perseverenţa iranienilor de a se răzbuna pe duşmanii lor – îi decimaseră pe partizanii Şahului refugiaţi în străinătate – soarta lui Salman Rushdie nu era deloc de invidiat… *Fatwa* dată de Khomeiny fusese ascultată de un miliard de musulmani.

Această poveste din alt secol, apărută în bucolicul decor irlandez, avea ceva nebunesc şi ireal. Ceva nu mergea.

Malko scrută privirea plină de lacrimi a lui Mairead O’Connor.

— Eşti sigură că este vorba de Rushdie? Libia nu s-a manifestat niciodată altfel decât verbal la adresa lui. Şi în plus există un musulman^care trebuie să execute sentinţa?

— Sunt sigură. În scrisoarea lui. Kevin îmi indică termenii afacerii propuse de Libia. Un anume „Nasser”, ofiţer libian, a propus organizaţiei IRA să-l schimbe pe Salman Rushdie contra a două sute de tone de arme gratuite furnizate de ţara lui plus un câine lup.

Malko se întreba dacă nu cumva Mairead nu îşi bătea joc

de el.

— Un câine lup? Ce legătură are asta cu Rushdie?

— Niciuna. În scrisoare Kevin îmi explica despre ce era vorba: libianul ăsta. Nasser. Este nebun după câini lupi care sunt imposibil de găsit în Libia. Şi atunci l-a rugat să îi aducă

unul când ar fi venit să ia armele. Drept cadou. Acum…

Îşi lăsă fraza neterminată. Avea din nou ochii plini de lacrimi. Malko aşteptă puţin până să o întrebe iar.

— Când trebuie să aibă loc acest transport de arme?

— Nu ştiu şi de altfel lucrul ăsta nu te priveşte. Ţi-am spus că nu sunt una care duce vorba de colo-colo… Dacă ţi-am vorbit despre afacerea Rushdie am făcut-o doar ca să răzbun moartea fratelui meu. Chiar şi după ce ar fi refuzat – şi în scrisoare îmi şi explică de ce – nu ar fi vorbit niciodată ca să nu trădeze IRA. Ţi-am povestit ţie pentru ca poliţia să îl protejeze pe Rushdie. Te rog un lucru.

— Care?

— Nu vreau ca IRA să sufere de pe urma acestei afaceri. Anunţă la *Special Branch* de posibila răpire a lui Salman Rushdie. Dar nu spune că IRA ar fi implicată. La urma urmei, libienii sau iranienii pot să se descurce şi singuri…

— Mai degrabă îl vor omorî, spuse Malko. Dar îţi înţeleg bine punctul de vedere. Este adevărat, îmi faci un serviciu imens, nu te voi trăda deci.

Mairead îl privi câteva lungi secunde pe Malko cu privirea ei aurie înecată în lacrimi.

— Te cred, spuse ea în sfârşit. Iar eu voi contacta imediat câţiva prieteni din *Army Council* ca să îi rog să renunţe la răpirea aceasta. Iar dacă nu vor renunţa şi se va afla despre ei, atunci niciodată imaginea IRA nu va mai fi restabilită în ochii britanicilor…

În aparenţă atitudinea lui Mairead era incoerentă. Denunţa IRA dorind în acelaşi timp să o protejeze.

Asemenea bătrânilor stalinişti care îşi consacraseră viaţa

comunismului şi care, deşi treziţi la realitate, rămăseseră întotdeauna fideli idealurilor tinereţii lor. Uciderea fratelui ei îi zdruncinase certitudini, dar nu-i smulsese din suflet toate convingerile.

Era o nebunie: o mişcare cum era IRA. Fanatică şi catolică, *papistă,* cum îi spuneau protestanţii, aliată cu fanaticii isiamişti pentru a-i ajuta să îndeplinească o *fatwa* a lui Khomeiny! La drept vorbind, ideea colonelului Kadhafi nu era tâmpită. Fusese primul şef de guvern care proclamase această *fatwa* ca fiind justă. Se dorea în fruntea Islamului. Fie că iranienii, prudenţi ca întotdeauna, trataseră pe ascuns cu el, fie că era vorba de propriul lor şef. Dacă l-ar fi oferit cu mare pompă pe Salman

Rushdie Iranului, atunci prestigiul lui în lumea musulmană ar fi fost imens.

— De ce a acceptat IRA un astfel de contract? întrebă el. Ei au bani să cumpere arme, iar Libia este cu siguranţă gata să le vândă.

— Asta mi-a explicat Kevin în scrisoarea lui, zise Mairead. IRA dansează după cum cântă libienii care au o listă cu membrii din *Action Service Units.* Oameni care s-au antrenat în Libia şi despre care ştiu totul în amănunt. „Nasser” a ameninţat IRA că, dacă nu li-l dau pe Salman Rushdie, va comunica această listă britanicilor. Ar fi o grea lovitură pentru IRA.

— Cine ştie despre asta?

— În afară de cei care sunt implicaţi în operaţiune, nimeni altcineva! Kevin spunea în scrisoare că sunt multe discuţii în interiorul lui *Army Council* care s-a pronunţat în final cu cinci voturi contra libienilor, apoi pentru a-l compromite pe John Major, protectorul oficial al lui Salman Rushdie.

— N-a fost periculos să trimită o astfel de scrisoare?

— Sligo este în Irlanda, iar aici poştaşul este sigur.

— De ce a refuzat Kevin să participe?

Mairead O’Connor îşi lăsă privirile să alunece câteva secunde peste mobilele întunecate pentru a-şi stăpâni emoţia şi răspunse cu o voce tremurândă.

— Ca să transporte arme pentru IRA nu i se părea dezonorant. Era vorba despre o luptă politică. Chiar dacă victime cad uneori nevinovaţii… însă răpirea este o crimă de drept comun, iar Kevin nu este un criminal. Asta i-a spus-o şi lui „Wilfred Reilly”. Acesta din urmă a făcut tot posibilul ca fratele meu să revină asupra deciziei luate. Dar Kevin nu a cedat şi celuilalt i s-a făcut frică. Omul ăsta este un ucigaş, este lipsit de conştiinţă. L-a sacrificat pe Kevin pentru un risc ce nu există…

Se opri.

— Ce vei face acum?

— Am acces la conducătorii noştri. Sunt respectată, fac parte din organizaţie. Am plătit cu zece ani din viaţă ca să am dreptul să le spun ceea ce gândesc. Vreau să-l reabiliteze pe Kevin. Să-şi recunoască greşeala, să nu gândească nimeni măcar că ei a trădat.

Îl uitase deja pe Salman Rushdie. Majko se abţinea să nu se repeadă la cel mai apropiat telefon. În fundul Irlandei, în

acest castel din poveşti, tocmai obţinuse o informaţie-dinamită. Misiunea sa paşnică se îndreptă spre disputa dintre două organizaţii teroriste dintre cele mai periculoase din lume. Serviciile libiene, agenţi ai terorismului de stat şi IRA, căreia britanicii nu-i veniseră de hac nici în treizeci de ani.

Mairead îksmulse din gândurile lui.

— Viaţa mea este în mâinile tale, zise ea simplu. Ţi-am spus prea multe datorită lui Kevin. Dacă aminteşti britanicilor de IRA, vor afla prietenii mei şi vor şti că de la mine a pornit şi mă vor ucide în ciuda tuturor serviciillor pe care le-am adus cauzei.

— Îmi voi ţine promisiunea, zise Malko, dar nu-l putem lăsa pe Salman Rushdie să fie răpit şi infiltrat în Libia. Am să

transmit pur şi simplu mesajul britanicilor, spunându-le că există ameninţarea cu răpirea de către oameni dir> Orientul Mijlociu. Îi vor întări paza.

Mairead îşi puse ultimele cuburi de gheaţă în paharul golit de vinv

— În orice caz, zise ea, nu este sigur ca acest proiect să fie executat. După părerea lui Kevin, răpirea lui Salman Rushdie nu este încă programată. Ar fi trebuit să-l prevină din timp. Acum că nu mai există le trebuie un alt căpitan. Şi nu este uşor de găsit unul pentru genul ăsta de operaţiuni.

— Dacă operaţiunea asta eşuează din pricina unei paze foarte bune, spuse Malko, prietenii tăi nu vor mai putea să te bănuiască.

În afară de informaţia privindu-l pe Salman Rushdie, extraordinar de importantă, Mairead nu i-a mai spus mare lucru. Nu cunoştea numele vaporului care trebuia să transporte armele. Lucrurile astea Mairead nu i le va spune niciodată. În aşteptare, el stătea ca pe jăratec. Uciderea lui Kevin O’Connor avusese loc cu mai mult de două săptămâni în urmă. Răpirea putea să se facă oricând. Se ridică.

— Trebuie să telefonez, zise el. Înţelegi de ce.. Dacă Salman Rushdie a fost răpit în *seara asta* nu o să mi-o iert niciodată şi nu mi se va ierta niciodată.

Ea îi aruncă o privire lungă în care se citea un fel de suferinţă.

— Aminteşte-ţi de promisiune.

Malko se îndreptă în grabă spre holul unde se afla cabina telefonică. Cu siguranţă că James Williamson îşi va pierde britanicul lui aer pseudo-flegmatic când va auzi ce o să-i spună.

69

Malko aştepta de aproape cinci minute cu telefonul în mână. *Butler*-ul, care-i răspunsese informându-l că „sir” James Williamson tocmai cina, trebuie să se fi enervat perţin pentru că îl trimisese să îl deranjeze.

Şeful staţiei sosi în sfârşit cu o dispoziţie vizibil răutăcioasă.

— Tocmai trebuie să cinez cu directoarea cea nouă a MI5, Stella Rimington, îi spuse el. Este de-a dreptul încântătoare. Are vocea lui Marilyn Monroe, ochii lui Stalin şi trupul unei iepe.

Cu siguranţă că Marea Britanie se clătina. Pentru prima dată i se încredinţa unei femei acest post. Oxfordiştii care comandaseră întotdeauna acest serviciu important se răsuceau probabil în mormânt.

— Ei bine, am să vă aduc o veste care vă va însufleţi cina, zise Malko.

— Da? Ce anume?

— Aş putea să vă rog, zise cu o voce suavă Malko, să vă scuzaţi pentru câteva minute şi să mergeţi la o cabină telefonică ca să îmi telefonaţi la numărul pe care vi-l dau eu acum? Telefonul dumneavoastră este ascultat şi vreau să aveţi întâietate asupra acestei informaţii.

— Nu poate să aştepte până mâine dimineaţă?

James Williamson, fermecat de Stella Rimington, se lăsa greu scos din casă. Malko începuse să se enerveze.

— Poate să aştepte până mâine dimineaţă, zise el calm. Dar dacă în seara asta se va întâmpla ceva supărător va trebui să alegeţi un post la subsol în Langley sau în Mongolia Exterioară. Şi va fi poate un post nu prea nimerit pentru valoarea dumneavoastră.

James Williamson nu prea aprecia umorul austriac.

— Daţi-mi numărul acela şi o să vă sun. Spuse el pe un ton sec, stăpânindu-şi cu greu dorinţa de a-i închide cu furie telefonul.

— După aceea, zise Malko pentru a-l calma, puteţi să cereţi *orice* Stellei Rimington.

— Doamne apără-mă, suspină americanul, dă-mi odată numărul ăla blestemat. Ai reuşit să mă faci curios.

Malko aşteptă aproape un sfert de oră până să audă din nou vocea lui James Williamson.

— Hai, zise el, dă-i drumul. Sper că nu mi-ai stricat cina pentru o bagatelă.

— O să judecaţi singur, zise Malko. Libienii plănuiesc o acţiune contra lui Salman Rushdie într-un viitor foarte apropiat.

— Împotriva lui Salman Rushdie!

Americanul era ca picat din nori.

— Chiar aşa, confirmă Malko. Trebuie să trateze în ascuns cu iranienii. Kevin O'Connor, cel care a fost omorât în Malta, ştia mai multe despre asta. Din cauza aceasta l-au lichidat.

— De unde ai aflat?

— De la sora lui care locuia acolo unde m-aţi trimis. Libienii îi ceruseră lui O'Connor să-i ajute. El a refuzat. Le-a fost teamă că va vorbi şi atunci l-au lichidat.

— Pe ce i s-au adresat tocmai lui?

— Îl cunoşteau deja. Mai lucrase pentru ei. L-a scris surorii lui o lungă scrisoare chiar înainte ca ei să îl elimine.

— O ai?

— Bineînţeles că nu, dar am citit-o.

Linişte. James Williamson se scărpină în cap.

— Şi această O'Connor poate să depună mărturie?

— În afară de dumneavoastră nimeni nu trebuie să afle de existenţa ei. Asta face parte din târgul pe care l-am încheiat cu ea. Şi încă ceva: chiar faimosul „Nasser" se ocupă de afacere. N-aveţi decât să-i serviţi asta doamnei Stella Rimington între cafea şi *Gaston de Lagrange XO.*

— E plictisitor. Nu pot să-i spun nimic precis…

— Spuneţi-i că vă protejaţi sursele. Va înţelege.

— Malko, îmi trebuie această scrisoare. Descurcă-te. Este o *smoking gun1.*

— Voi încerca, promise Malko. Voi veni mâine la Londra.

Liniştit, închise telefonul. Era rândul britanicilor să intre în joc. CIA nu intervenea în afacerea Salman Rushdie. El se gândea la blonda cu păr scurt fotografiată de Kevin O'Connor. Poate că Mairead o cunoştea. Degeaba îşi spunea că ancheta lui se terminase, afacerea asta îl pasiona.

Mairead nu mai era la bar. Fără îndoială că se dusese la culcare. Urcă, ciocăni la uşă zadarnic şi rugă o cameristă să i-o deschidă. Tânăra irlandeză trebuie să fi adormit.

1. „Armă fumegândă”, adică o dovadă absolută.

Când intră în salon văzu un bileţel aşezat la vedere pe masă. Îl citi:

„Mulţumesc pentru cină. Nu pot rămâne cu tine. Ţi-am luat maşina… îţi voi telefona în noaptea asta sau mâine dimineaţă ca să-ţi spun unde am lăsat-o. Să nu îţi uiţi promisiunea. Mairead.”

Capitolul IX

Harry „Mad Dog” 1 Flynn cânta cât îl ţinea gura sub duş *The boys of the old brigade*, un vechi cântec revoluţionar al IRA. Părea sosia lui King-Kong, cu fruntea redusă la o bandă îngustă de carne înghesuită între un păr negru abundent şi nişte sprâncene îmbinate. Era foarte mândru de cele o sută zece kilograme de muşchi. Născut în Shankill Road, într-un cartier catolic al Belfastulpi. Crescut aspru printre alţi şapte copii, nu cunoştea altă carne decât cea de oaie moartă de bătrâneţe şi un duş cald îi producea aceeaşi plăcere pe care altora le-o aducea şofatul la volanul unui Rolls-Royce. De-abia ştia să scrie şi să citească şi îşi ghida existenţa conform unor convingeri bine ancorate: Irlanda ar fi cea mai frumoasă ţară din lume fără protestanţi, Dumnezeu era irlandez, IRA era profetul lui, toţi britanicii erau nişte *pigs,* iar Guiness neagră – cea mai bună bere din lume.

Un zgomot uşor îl făcu să înlemnească, în viaţa de clandestin nu trebuia să-şi asume niciun risc. La douăzeci de ani şi-a schimbat haina de docher cu cea de clandestin IRA, în Falls Road, cartier catolic din Belfast. Asta se întâmpla prin 1969, în momentul marii ofensive a IRA. Când şefii lui au

descoperit că Harry Flynn era în stare să folosească o mitralieră uşoară aşa cum fac unii cu o puşcă de vânătoare, viitorul i-a fost trasat. Mergea în continuare cu religiozitate la slujbele de duminică, dar între timp făcea parte din *Active Service Unit.* Ce avea drept misiune atacarea patrulelor britanice şi omorârea cât mai multor studenţi.

În foarte scurt timp a numărat şapte la activ şi şi-a descoperit o nouă vocaţie, aceea de ucigaş.

Dăruit cu un surprinzător curaj fizic, trezea admiraţia pisicuţelor catolice din Shankill Road care, contrar tradiţiei irlandeze, nu aşteptau să se îmbete criţă ca să se dea la el…

1. Câine nebun.

Totuşi Harry Flynn ar fi sfârşit la Long Kesh sau în vreun canal cu capul plin de gloanţe, dacă şefii lui nu ar fi avut o idee genială.

Tocmai descoperiseră un trădător printre ei şi se pregăteau să îl execute. Brian Savage, care conducea *Northern Command,* a avut ideea să lege în jurul acestui trădător o centură cu batoane de dinamită şi având asupra lui actele lui Harry Flynn…

S-au găsit apoi, bineînţeles, atâtea bucăţele cât să umpli o cutie de pantofi plus actele lui Harry Flynn. IRA nu mai avea decât să răspândească zvonul morţii lui accidentale în vreme ce el se pregătea să arunce în aer un „obiectiv” britanic. Organizaţia aranjase chiar şi o mică ceremonie funebră în onoarea lui cu câţiva cunoscuţi şi, printre ei, ziarişti. Scotland Yard i-a scos numele din fişierele sale. Iar IRA l-a reorientat cu acte false spre Marea Britanie unde fusese însărcinat să organizeze o reţea de oameni care să pună bombe la Londra. *Army Council* realizase în cele din urmă că IRA putea foarte bine să transforme Irlanda de Nord într-un câmp de mine, fapt de care britanicii îşi râdeau cu gura până la urechi. Pe de altă parte, orice bombă care exploda la Londra declanşa maximum de publicitate.

Când Brian Savage îşi alcătuise propria lui *Special Action Service Unit* pentru operaţiunea Rushdie, se gândise normal la Harry „Mad Dog” Flynn.

Acesta se întrerupse brusc din cântat. I se părea că aude o sonerie în depărtare. Opri duşul şi auzi clar soneria sincopată a telefonului de la etajul superior.

De câtă vreme o fi sunând? Un telefon la care nu ar fi răspuns ar fi însemnat câţiva ani de puşcărie… sau mai rău.

Harry „Mad Dog” Flynn se năpusti afară din baie fără să mai ia prosopul şi urcă în goană câte patru scări o dată până ajunse la parter. Ţelefonul, aşezat pe un gheridon în sufragerie, suna încontinuu. Îl înhăţă şi spuse un „allo” sonor.

Drept răspuns cineva îi fredonă primele măsuri din *Finnegan’s Wake.*

— Eu sunt, Liz, zise. Poţi să vorbeşti.

Măsurile de securitate ale IRA amestecau proceduri puţin cam naive cu precauţiile cele mai sofisticate. Cercetă din ochi livingul ca să afle ceva cu care să se şteargă şi auzi deschizându-se uşa ce dădea spre Vincent Terrasse, apoi un zgomot

de tocuri. Era Sharon Dyle, proprietăreasa sa. Era o zdrahoană de vreo patruzeci de ani, văduva unui inginer petrolist care îi lăsase drept moştenire, în afara unei sume mici de bani, şi această casă din nordul Londrei unde să petreacă week-end-urile şi să vină în contact cu oameni tineri plini de viaţă…

Blondă vopsită, dar o ticăloasă fără pereche, Sharon Dyle nu îşi potolea dorinţele sexuale cu partidele de bingo. Când era în pană de locatari, i se întâmpla deseori să îşi regăsească seara după actualităţile BBC-ului gesturile de fetiţă vicioasă.

Sosirea lui Harry „Mad Dog” Flynn la nr. 10 Vincent Terrasse a adus o rază de soare în viaţa ei. Când i-a văzut silueta masivă în cadrul uşii de la intrare, a simţit cum i se înmoaie

picioarele. Văzându-l, s-a gândit la schimbarea pe care el o aducea printre locatarii ei obişnuiţi, studenţi clorotici şi palizi cu gust mai mult pentru băieţi decât pentru creaturi frumoase şi înfloritoare ca ea.

Harry se prezentase ca docher irlandez venit la Londra ca să caute de lucru bazându-se deocamdată doar pe economiile adunate de părinţi. Suspicioasă, Sharon Dyle îşi verifica mai întâi locatarii înainte de a le încredinţa cheia de la casă. Dar acum, subjugată, îl acceptase pe Harry imediat. Îi plăcea vorba lui domoală, politeţea extremă, chiar umilă şi faptul că pleca dimineaţa, se întorcea devreme, mereu îngrijit. Harry Flynn era într-adevăr chiriaşul ideal. Sharon nu ar fi îndrăznit niciodată să îl provoace direct. Se mulţumea să fie sexy, să poarte ciorapi de dantelă, fuste puţin prea scurte pentru vârsta ei şi bluze străvezii care lăsau să-i fie admiraţi sânii grei încă acceptabili.

În ziua când Harry Flynn o dusese în cămăruţa lui din *basement* ca să îi arate un album de fotografii cu Belfast, a găsit rezolvarea la o problemă care o frământa demult: TOTUL era proporţionat la Harry Flynn.

La început îl luase într-adevăr drept un docher şi relaţiile între ei erau destul de distante. Apoi prin întâlnirile din living-room, irlandezul se dezvălui încetul cu încetul.

Mai întâi îi descrise într-un mod apocaliptic lui Sharon Dyle urmările luptei armatei britanice în Ulster.

Sedusă deja sexual, în sinea ei, Sharon Dyle îl aproba în toate. A început chiar să se intereseze de afacerea irlandeză. Harry Flynn i-a împrumutat cărţi favorabile cauzei republicane, apoi pamflete şi mai violente’şi în cele din urmă literatură clandestină difuzată de IRA.

75

În această fază Harry Flynn a mărturisit că fusese militant în Sinn Fein, ramura politică şi legală a IRA. Îndrăgostită, Sharon Dyle îşi dorea să participe şi ea.

În ziua când Harry a adus-o în camera lui şi i-a pus mâna

pe coapsă, aproape că era leşinată... în rest totul se petrecuse foarte rapid. Mâinile mari şi neîndemânitece i-au smuls dantela şi au lăsat-o doar în ciorapi. Pudică, ea s-a prefăcut că închide ochii când el şi-a scos jeanşii prea neîncăpători pentru pofta indecentă. Foarte repede Harry a răsturnat-o pe spate şi a dus-o în al şaptelea cer. Erau mai intimi ca niciodată atunci când vorbeau politică. Din timp în timp – nu prea des, după cum dorea Sharon Dyle – Harry accepta câte un *afternoon tea.* Era un cod între ei. Nu vorbeau şi nici nu flirtau. Cu gesturi materne Sharon desfăcea cămaşa lui Harry şi începea să-i mângâie pieptul în timp ce se freca de el.

Apoi îl trăgea spre cameră. Harry o dezbrăca repede în timp ce îi martiriza sânii făcând-o să scoată ţipete slabe. Ea desfăcea ceea ce o interesa, îşi lăsa fusta să cadă pe jos şi rămânea doar în ciorapi şi slip. Nu se oferea niciodată cu pântecele gol pentru că adora acea senzaţie a mâinilor aspre ale amantului ei care îi smulgeau şi ultima fortăreaţă.

Nu schimbau o vorbă, doar mormăieli de satisfacţie şi câteva săruturi din vârful limbii. Când Harry Flynn îşi lăsa jeanşii pe glezne, Sharon se chircea în faţa lui şi îi dădea ofranda gurii ei. Dar se ridica repede şi cu un’surâs complice îl trăgea spre pat. El se întindea pe spate, gol-goluţ, iar ea îl mai excita încă cu gura şi degetele în timp ce el se juca cu sexul ei deschis. Apoi Harry dădea semnalul a ceea ce urma. Se rostogolea deasupra ei. Îi depărta coapsele şi-o penetra dintr-odată cu sexul lui lung cât mai adânc. Ea se răsucea sub el, îl îmbrăţişa, îi mângâia pieptul profitând de fiecare împunsătură.

Harry era un primitiv: când simţea că fata se retrăgea, o întorcea pe Sharon ca pe o clătită. Bine dresată ea se aşeza în genunchi, prosternată ca un musulman în timpul rugăciunii. În poziţia aceasta Harry Flynn o poseda violent, sălbatic neluând în seamă gemetele ei de îndrăgostită, şi se golea apoi sacadat cu un strigăt sălbatic.

După şedinţele astea vorbeau politică.

Puţin câte puţin, Harry Flynn s-a deconspirat relatându-i

aventurile din Irlanda de Nord din comitatul Armagh. Luptele lui împotriva protestanţilor. Sharon Dyle îi sorbea cuvintele. Ea,

care se resemnase să îmbătrânească încetişor între partidele de bingo şi câteva prietene, acum regăsea adevărata viaţă, frisonul pe care ţi-l dă sexul şi aventura.

Rând pe rând Harry i-a mărturisit că se găsea la Londra ca să facă propagandă IRA şi să adune fonduri pentru Cauză. Deodată Sharon i-a propus să nu mai plătească pentru chirie. El a refuzat spunând că nu ia bani decât de la bogaţi… Atunci ea l-a îndrăgit şi mai mult.

A trebuit să insiste de mai multe ori ca să o lase să transporte nişte pachete cu manifeste pe care le lăsa lângă nişte lăzi de gunoi, într-un loc stabilit dinainte. Se întorcea din expediţiile astea cu picioarele bâţâind, neştiind că în pachete nu erau decât ziare vechi şi că era doar testată pentru a fi implicată… Când Sharon Dyle simţea sexul puternic al lui Harry străpungând-o, avea impresia că este în legătură cu toţi revoluţionarii de pe Pământ. Era fascinată să se ştie implicată în Istorie. De acum îşi petrecea timpul liber citind lucrări despre IRA.

Pe scurt, Sharon Dyle plutea de fericire. Nu era decât o umbră pe tablou: imposibilitatea absolută de a vorbi prietenelor sale…

Când Harry „Mad Dog” Flynn a anunţat-o că proiecta o operaţiune de „recuperare revoluţionară” pentru a face rost de bani. Sharon l-a rugat să o lase să participe.

Irlandezul a mai lăsat-o să fiarbă câteva zile până să-i spună da din vârful buzeldr. Sharon aproape că a leşinat de fericire ca şi cum ar fi străpuns-o chiar atunci sexul amantului său. Harry a avut grijă să o asigure că nu exista niciun risc: ea aproape că regreta, se şi vedea la tribunalul Old Bailey strigându-şi în gura mare devotamentul pentru IRA.

Puţin mai târziu, când amantul-chiriaş i-a explicat ce rol va avea, a fost decepţionată de modestia ei. Totuşi tremura la

vederea stricăciunilor cauzate de atentatele IRA la Londra şi blestema pe cei care puneau bombe. Dar era capabilă de acel fel de dedublare a persoanei. Harry Flynn era un *working class hero*. Un cruciat al Irlandei gaelice şi nu un asasin. Şi făcea aşa de bine dragoste…

Văzându-l gol ca un vierme în mijlocul livingului. Sharon Dyle simţi că pântecele i se înfierbântă. Nu putea să-şi

dezlipească privirea de ceea ce atârna între picioarele lui. Cu un surâs întipărit pe faţă, ea făcu câţiva paşi în direcţia lui.

Harry „Mad Dog” Flynn avea însă gândul în altă parte. Cu receptorul lipit de ureche asculta atent.

— Te aştept în galeria de artă din Upper Street, îi spunea cineva de la celălalt capăt al firului. Într-o jumătate de oră.

Închise. Atunci o văzu pe Sharon Dyle. Ea înainta cu o mână timidă îndreptată spre sexul care se odihnea de-a lungul coapsei. În clipa aceea el lăsă receptorul.

Sharon Dyle tocmai se întorcea de la un restaurant indian unde degustase câteva feluri de Madras care-i puseseră sângele în circulaţie. La vederea acestui membru plăcut umflat de căldura apei duşului a uitat de orice ţinută. O jumătate de secol de educaţie riguroasă zbură în vânt.

Cu vocea gâtuită, de-abia respirând, Sharon Dyle spuse:

— Tocmai voiam să răspund, credeam că eşti plecat.

Harry nu răspunse copleşit de senzaţia neobişnuită a degetelor care îi trăgeau înapoi pielea sexului. În câteva secunde îl inundă un val de sânge care-l transformă într-o măciucă ameninţătoare. Irlandezul era încă ud, dar Sharon Dyle nu părea să observe. Se felicita că îşi pusese o bluză neagră aproape transparentă, pe deasupra un colier cu perle şi o fustă foarte scurtă care-i descoperea picioarele lungi cu ciorapi negri de nailon.

Îngenunche ca şi cum ar fi îngenuncheat la rugăciune, prinzând cu buzele ceea ce putea prinde. Tremura de

excitare.

Harry tresări brusc şi ea crezu că avea să juiseze. Îşi întrerupse felaţia, se ridică şi-şi strivi gura de a irlandezului. El îşi închipui că o să-i smulgă limba din gât, într-atât de arzător îi era sărutul. Dându-şi seama că îi puteau vedea trecătorii de pe Vincent Terrasse prin ferestrele fără perdele, ea se întrerupse şoptindu-i:

— Hai în camera mea…

O urmă. Camera, roz în întregime, cu perne, gravuri, bibelouri peste tot şi un pat acoperit cu tafta, se deschidea spre o grădină minusculă. Sharon îl înlănţui din nou pe chiriaşul său, se frecă de el pipăindu-i cu lăcomie trupul gol, încă umed. Membrul lipit de fusta ei degaja o căldură plăcută care o transforma în Niagara.

Fără menajamente Harry o trânti pe văduvă pe pat, îşi vârî mâna între coapsele ei, prinse chilotul şi i-l smulse.

— Aşteaptă! Aşteaptă! îl ruga Sharon. *It’s so good.*

Fără să o asculte, Harry îi ridică fusta peste coapsele puţin cam groase, dezgolind fâşia de piele de deasupra ciorapului şi triunghiul de blană neagră.

Se lăsă mai întâi cu toată greutatea în genunchi pe patul care scârţâi, între pulpele văduvei, apoi se lăsă peste ea aproape sufocând-o cu cele o sută zece kilograme ale sale.

— *Please, wait!* protestă Sharon Dyle.

Dar nu mai apucă să spună altceva. Dintr-o smucitură din mijloc, Harry o pătrunse până în rărunchi, mirat şi el că membrul său, cu un volum atât de impozant, poate să stăpânească dintr-o lovitură acest pântece primitor.

— Aaaah!

Atât a mai putut Sharon Dyle să spună. Avea impresia că se despică în două, dar era o senzaţie minunată. Harry făcu o pauză de câteva secunde, bine înfipt în teaca perfect încălzită. Sharon simţea în viscerele ei venele membrului enorm şi plutea deja la bordul orgasmului.

Harry se scutură deasupra ei ca un câine ud. Îşi reluă mişcarea de du-te-vino, îşi vârî mâinile mari sub coapsele proprietăresei, le ridică, le împinse ca să îi ridice bazinul. În poziţia aceasta se ridică din nou ca apoi să cadă iar cu toată greutatea. Plonjă în ea aproape pe verticală: arcuită în două, Sharon Dyle chiţăia de fericire.

— *Oh yes. Carry on! Carry ori!* suspină ea.

Harry nu se lăsă rugat şi, după câteva minute, se înfipse iar printr-o mişcare teribilă din mijloc. Sharon avu impresia că o s-o străpungă până în gât. Fără să vrea, scoase un strigăt de parcă ar fi născut.

Instinctiv, cu un reflex de clandestin, irlandezul îi astupă gura cu mâna lui mare. Ea nu se mai bucura, avea impresia că era violată.

Liniştit. Harry „Mad Dog” Flynn se retrase din teaca ce îl strângea şi se ridică. Cu privirea înecată, Sharon Dyle ar fi putut încă să mai profite de acest membru care stătea tot încordat. Dar chiriaşul său se scuză cu un zâmbet.

— *Excuse me. I have an appointement.*

Sharon îi răspunse cu un surâs sătul şi complice. Cu fusta ridicată pe şolduri, chiloţii pe mochetă, bluza de dantelă umezită şi machiajul stricat semăna cu adevărat cu o victimă violată. Însă de multă vreme nu se mai simţise atât de bine.

79

Sharon Dyle auzi uşa de la intrare trântindu-se. Se întreba cu inima ticăind unde oare se ducea Harry Flynn. De când îi cunoştea cu adevărat activitatea, tremura mereu că nu o să-l mai vadă întorcându-se. Ca să-şi mai potolească nelinişteа se duse şi îşi turnă o porţie zdravănă de *Johnnie Walker.*

După scurta îmbrăţişare, Harry „Mad Dog” Flynn luă un pistol Taunus 9 mm dintr-o despărţitură. Îi’puse un glonţ pe ţeavă, fixă siguranţa şi strecură arma între jeanşi şi piele. Experienţa îl învăţase că o armă care nu era pregătită să tragă nu servea la nimic.

Ieşi din ascuzătoare, una dintre cele mai bune pe care a

avut-o vreodată în Londra. Nimic nu este mai bun ca o femeie îndrăgostită care să te protejeze.

Se depărtă cu paşi mari de Vincent Terrasse, străduţa liniştită din cartierul Islington, în nordul Londrei şi merse de-a lungul canalului Grand Union mărginit de cochete case din epoca victoriană. Calm absolut. Niciun magazin. La capătul străzii era inevitabila bodegă *Prince of Wales* unde de altfel nu călcase niciodată.

Zece minute mai târziu ajunse în Upper Street, o stradă largă nord-sud ce coboară spre Holborn unde circulaţia este intensă. Harry „Mad Dog” Flynn avea ca regulă absolută mersul pe jos, pe cât posibil. În felul acesta trecea neobservat. Intră în galeria mică ce grupa aproximativ douăzeci de prăvălii cu antichităţi. Cele mai multe erau închise, aşa că nu întâlni pe nimeni. Trebui să coboare la subsol unde dădu peste cea care îi telefonase. Liz Malone, o militantă sigură a IRA, mobilizată în aceeaşi *Special Action Service Unit* ca şi el.

Purta o pălărie, care îi ascundea părul blond tuns scurt şi un impermeabil verde. Se îmbrăţişară scurt şi îi zise:

— Am informaţia. Este peste zece zile’. Mi-am notat totul aici în cap. Tu eşti gata?

— Am nevoie de patruzeci şi opt de ore, dar am tot materialul.

Liz Malone îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ne bazăm pe tine. Nu vom mai avea o a doua ocazie.

Harry „Mad Dog” Flynn se încruntă.

— Nu mai aveţi încredere în mine?

Ea dădu din cap.

— Nu spune prostii. Îţi cer numai să mai verifici totul încă o dată. Este o şansă nesperată, iar eu risc. Dacă ratez, nu o să mai servesc la mare lucru.

— Spune-le că este OK şi că pot să dea drumul la restul.

Se despărţiră tot cu un sărut prietenesc, iar Harry Flynn

mai rămase cinci minute ca să admire porţelanurile de Meissen înainte de a părăsi galeria. Acum, care pe care. Agenţii din *Special Branch* de la Scotland Yard ştiau că IRA avea mai multe baze secrete în estul şi în nordul Londrei, dar nu aveau nicio informaţie sigură. De aceea, multiplicaseră numărul patrulelor în acest perimetru şi urmăreau orice detaliu suspect şi cea mai mică anomalie. Se bazau pe *Neighbourhood Watch:* denunţul cu ajutorul vecinilor. Din fericire, în Vincent Terrasse, Harry nu se vedea cu nimeni, iar Sharon închiria de peste cinci ani. O descoperise de altminteri din întâmplare, printr-un mic anunţ.

La întoarcere merse tot pe jos, apoi sări într-un autobuz care cobora spre Roseberry Avenue, coborî la Cherkenwell Road, mai făcu o sută de metri înainte de a intra într-un parking mare unde se putea închiria pe timp de o lună. Urcă într-un ascensor lent care mirosea a cherosen şi se opri la etajul patru. Văzu printre sutele de maşini o furgonetă Dodge maro amenajată pentru camping cu gemuleţele acoperite de perdeluţe. Pe părţi avea desenaţi doi lei enormi coloraţi. Tipul acesta de vehicul stricat era frecvent în Marea Britanie şi nu mai atrăgea atenţia.

Harry „Mad Dog” Flynn, după ce se asigură că nu era nimeni care să-l vadă, deschise uşa din spate şi pătrunse în vehicul. Intră în cabină, dădu drumul la contact şi aprinse lumina interioară înainte de a da înapoi.

Maşina avea un ţăcănit insesizabil. Harry „Mad Dog” Flynn dădu la o parte câteva cartoane şi descoperi o ladă lungă de lemn închisă cu un lacăt cu cheia în el.

Îşi puse mănuşile, îl deschise şi începu să-i examineze conţinutul. Mai întâi o mitralieră sovietică Duşka de calibru 12,7 şi „50” americane cu două cutii de încărcare. Înlocuise muniţia sovietică cu gloanţe anti-blindaj de acelaşi calibru „Barret Light Fifty”. Cu ce altceva să faci bucăţele un vehicul blindat, uşor ca

acelea pe care le foloseau englezii în Irlanda de Nord. Lui Harry „Mad Dog” Flynn îi plăcuseră întotdeauna mitralierele. Cu câţiva ani în urmă, în Ulster atacase de câteva ori la rând militarii cu o M60 americană, mitralieră uşoară şi eficace.

Inspectă mitraliera Duşka venită din Libia cu transportul precedent. Se asigură că era în stare perfectă de funcţionare. O aşeză pe podea şi verifică cum funcţionează cele două AK 47 cu patul puştii despicat. Armele de asalt sovietice reprezentau o forţă de temut în oraş şi puteau fi ascunse cu uşurinţă în orice autoturism.

Mai erau înfăşurate în cârpe două pistolete Taurus echipate cu amortizoare mari, negre şi cilindrice. Nişte arme impresionante care îţi permit să lichidezi pe oricine din mulţime chiar ochindu-l dintr-o maşină…

Pe fundul cutiei erau mai multe plăci Semtex şi detonatoare din care să confecţionezi maşini infernale în câteva minute. Mai erau şi două veste antiglonţ cumpărate din Statele Unite, model FBI. Le procuraseră nişte poliţişti irlandezi devotaţi cauzei IRA pentru că nu se găseau de vânzare în comerţ.

După ce şi-a inspectat arsenalul. Harry „Mad Dog” Flynn puse totul la loc. Furgoneta era un depozit perfect de arme. Chiar dacă, prin minune, ar fi fost descoperit n-ar fi ajutat pe nimeni: vehiculul fusese cumpărat pe numele unui mort şi cu o adresă fantezistă. Armele venite din Libia nu aveau urme. De altminteri, nimeni nu inspecta niciodată parkingul acesta închis. Existau alte zeci de ascunzători ale IRA, fiecare ştiută doar de două persoane. Poliţia nu le descoperise până acum…

Harry „Mad Dog” Flynn răsuci cheia în contact ca să se asigure că furgoneta funcţiona bine, opri butonul bateriilor ca să evite orice problemă şi închise maşina. Acum nu îi mai rămânea decât să-şi pregătească acţiunea ca pe o operaţiune militară pentru ca totul să meargă bine. IRA o lua întotdeauna cu un pas înaintea Scotland Yard-ului. De data asta. Avea să-i coste scump pe britanici.

Capitolul X

Lungit în întuneric, Malko nu reuşea să adoarmă pentru că în minte îi veneau numai gânduri negre. Informaţiile furnizate de Mairead O'Connor erau bineînţeles preţioase, însă foarte incomplete. Nu ştia numele vasului, locul de debarcare şi mai ales datele operaţiunii. Iar în ceea ce privea răpirea propriu-zisă nu ştia mai nimic. Singurul element de care dispunea era blonda cu părul scurt, dar nu reieşea de nicăieri că şi ea ar fi amestecată în plan.

La ora unsprezece şi jumătate sună telefonul. Recepţionerul de la *Ashford Castle* îl anunţă:

— *Outside caii, sir...*

Numai Miread O'Connor ştia că este aici...

— Tu eşti Mairead? întrebă el.

— Da.

— Unde eşti?

— Nu are importanţă. Îţi las maşina la Galway.

— Puţin îmi pasă de maşină... De ce ai plecat?

După o tăcere prelungită tânăra spuse cu o voce plictisită:

— Am reflectat. Nu sunt turnătoare, nu pot să colaborez cu tine. Mi se zbârleşte pielea la gândul ăsta. Ţi-am spus suficiente lucruri ca să poţi opri operaţiunea asta oribilă.

— Sper şi eu. Zise Malko. Dar tu ce ai să faci?

— Vreau să i se facă dreptate lui Kevin. Mă voi duce la Armagh chiar mâine. Trebuie ca ei să mă asculte.

— Nu o vor face, îi prezise Malko, şi îţi vei pune viaţa în primejdie.

— Puţin îmi pasă.

Şi-a dat seama că este încăpăţânată şi hotărâtă să meargă până la capăt.

— În seara asta sunt prea obosită, trebuie să mă odihnesc.

Era cât pe ce să închidă. Trebuia cu orice preţ să păstreze

legătura.

— Vreau neapărat să ne mai întâlnim, insistă el. Mai lasă-mi o portiţă de intrare.

Mairead O’Connor ezită mult până să răspundă:

— De acord, lată un număr din Dublin. 876 9834. Poţi lăsa acolo mesaje. Eu am să telefonez din când în când, dar nu ne putem revedea. Maşina ta este în faţa bistroului *Arms of the lads,* la intrarea în Galway pe strada N7. Cheile sunt ascunse în partea din faţă a bordului.

Închise telefonul, Malko nu mai avea altceva de făcut decât să plece cât mai repede la Dublin.

Strada N6 era nesfârşită. Ambele benzi erau blocate de camioane. Malko şi-a găsit maşina după două ore la locul indicat de Mairead şi mai avea încă mai bine de o sută de kilometri până la Dublin.

Micşoră viteza şi se opri să sune la numărul pe care i-l dăduse Mairead O’Connor. Îi răspunse o voce de bărbat.

— *Irish watch. Good morning.*

— Aş dori să las un mesaj pentru Mairead O’Connor, zise el.

— Nu ştiu când o voi vedea, zise, după o scurtă ezitare, necunoscutul. Dar spuneţi totuşi.

Malko îşi spuse numele şi dădu numărul de telefon de la *Meridian* din Londra cât şi pe cel de la castelul lui din Liezen; îi mai spuse că o întâlnise pe Mairead în Connemara. La ea acasă. Apoi porni iar la drum. Nu mai avea ce să facă în Irlanda.

Printre arborii din Grosvenor Square. Malko zări cu uşurare clădjrea impozantă a ambasadei americane.

Întoarcerea la Londra îl epuizase. Feribotul era un vas vechi fără cel mai mic confort şi mâncarea de la restaurantul lui ar fi rămas de ruşine chiar şi în faţa unui câmp de concentrare. În afară de pâine şi ouă nimic nu era comestibil.

Apăsă pe butonul „bip” al maşinii Escort şi dispozitivul de deschidere începu să meargă. Un grilaj greu şi negru începu să

se deschidă cu încetineală şi vârfurile grapei intrară în pământ. Supravegheat cu camere de televiziune, Malko se afundă în parkingul uriaş unde fu întâmpinat de doi militari suspicioşi şi bine înarmaţi. După ce le-a arătat foaia de liberă trecere, l-au escortat până în biroul lui James Williamson. Şeful staţiei, tras la patru ace ca de obicei, l-a întâmpinat cu căldură.

— Prietena noastră Stella Rimington n-a putut să doarmă toată noaptea! îl anunţă el triumfal. În prima clipă era cât pe ce să verse ceaiul pe ea. Asta înseamnă că totul este foarte adevărat de vreme ce ea m-a crezut! Răpirea lui Salman Rushdie de către libieni seamănă cu o ştire proastă din *Daily Mirror.*

— Povestea asta este în întregime adevărată, afirmă Malko. Nu am putut să vă spun totul la telefon şi sunt elemente pe care Verii1 nu trebuie să le cunoască cu niciun preţ.

În cele din urmă s-a hotărât să-i spună adevărul lui James Williamson. Era mult prea grav şi americanul era destul de gelos pe Veri ca să nu aibă chef să-l trădeze. Şeful staţiei asculta cu atenţie povestea peregrinărilor sale irlandeze şi îi spuse:

— Este o poveste nemaipomenită. Kadhafi ar putea trage din asta un beneficiu moral imens în lumea musulmană... Pentru moment, trebuie neapărat să aflăm cine este blonda din Kensington Court şi dacă este cumva amestecată în afacere.

— Doar cu mijloacele noastre nu va fi prea uşor, remarcă Malko. Acum, când ştim că omorul din Malta nu este opera Verilor, de ce nu le-am vorbi despre fata asta? Este vorba de urmarea anchetei noastre şi n-ar fi rău ca şi Scotland Yard-ul să se intereseze de ea. Dacă nu este amestecată, cu atât mai bine. În caz contrar, va fi o precauţie suplimentară împotriva acţiunii IRA.

James Williamson nu era prea convins.

— Mda, am putea aştepta patruzeci şi opt de ore. Dacă nu veţijăsi nimic le vom spune totul.

În mod clar voia să rezolve afacerea fără amestecul Verilor şi nu lua în seamă cu seriozitate riscurile la care era expus Salman Rushdie. Toate Serviciile de Informaţii sunt nişte monştri îngheţaţi…

1. Englezii.

85

— Am puţine şanse, mărturisi Malko. Poate doar dacă voi sta la pândă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru…

Agenţia imobiliară nu lăsase niciun mesaj pentru el.

— Nu vă cer chiar atât, îl asigură James Williamson. Pentru moment am să vă conduc la MI6. Sir Peter Clarke, director al *desck Middle-East,* ţine neapărat să vă cunoască. Ideea că MI5 i-a luat-o înainte cu un proiect de răpire a lui Salman Rushdie îl îmbolnăvea.

MI6 supraveghea ameninţările exterioare, acţionând dincolo de frontiere, pe când MI5 juca acelaşi rol ca şi DST în Franţa, – Cele două servicii rivale se detestau, bineînţeles, cu cordialitate. Vizita aceasta îi întări convingerile lui Malko. Cu cât vor fi mai multe servicii britanice în alertă, cu atât Salman Rushdie va risca mai puţin.

Se urcară în liftul care ducea la garaj. Buick-ul negru al comandantului staţiei strălucea ca un pantof lustruit, iar şoferul împopoţonat cu o mustaţă roşcată semăna mai mult a britanic decât a american.

— MI6 s-a mutat, comentă James Williamson. Sunt acum pe malul Tamisei, lângă Vauxhall Bridge.

MI6 se ascundea în spatele unei străduţe liniştite de-a lungul parcului Saint-James, într-o încântătoare căsuţă victoriană, la numărul 21 Queen Ann’s Gate, în spate cu o clădire enormă care ocupa un bloc întreg din Broadway, de la 54 la 60.

Buick-ul merse de-a lungul lui Hyde Park, trecu prin faţa palatului Buckingham şi coborî spre Tamisa. Trecură apoi pe lângă Westminster şi Turnul Londrei şi intrară pe Vauxhall Bridge. Pe celălalt mâl, la stânga podului se înălţa un

ansamblu arhitectural futurist.

Blocurile, albe sau ocru de la şase la cincisprezece etaje, presărate cu deschideri în reflexe verzui, semănau cu un joc de construcţii asamblat de un puşti oligofren. Când se apropiară, zăriră zeci de camere de supraveghere plantate cam peste tot. Pietonii treceau peste o pasarelă pe Vauxhall Bridge fără să fie striviţi şi intrau direct la etajele inferioare ale MI6. Chiar în faţă, de partea cealaltă cu Prince Albert Embankment, se găsea o staţie de metro… Trebuie să fi fost un traumatism faptul că se afla în acest imobil ieşit ca dintr-un film de Mad Max. Britanicii erau cu adevărat deconcertaţi. Nici un alt serviciu nu s-ar fi gândit să construiască un astfel de monstru atât de puţin discret.

86

Buick-ul coti la stânga şi se opri în faţa intrării, încă neterminată şi împânzită de schele, care dădea în Prince Albert Embankment.

Pe un panou de lângă ascensor, în holul clădirii serviciului MI6 era afişată o inscripţie sibilină: *Black Order.*

— Este gradul de alertă al poliţiei, îi explică James Williamson lui Malko. Variază în funcţie de riscurile atentatului IRA. Când trec *Red Order* asta înseamnă că sunt avertizaţi că un atentat este iminent: asta nu schimbă mare lucru pentru că nu află decât în ultima clipă – şi uneori şi mai târziu – unde se va produce. Dar pot face unele baraje şi pot evacua anumite zone de risc. Cu trucul ăsta nou nu pot să dea alarma şi să ridice podul mobil.

Viaţa la Londra era tot timpul deranjată de alerte de atacuri cu bombă, adevărate sau false, comunicate telefonic de Scotland Yard. Cum de regulă erau bombe *adevărate,* nu puteau să fie ignorate, ceea ce dezorganiza viaţa economică. Tocmai asta şi urmărea IRA.

O secretară slăbănoagă, cu pielea de culoarea vinului de Cheddar, le deschise la etajul 7 o uşă capitonată în piele verde şi îi introduse în biroul lui sir Peter Clarke. Acesta

înaintă cu mâna întinsă ca o caricatură de Major Thomson: cu mustaţa lustruită, în furculiţă, ochii de un albastru. De porţelan, contrastând cu faţa atinsă de cuperoză şi cu o expresie fals naivă; o sacrosanctă cravată Eton şi o alură fizică de elegant.

Purta un costum de flanel de o eleganţă uşor şifonată care lăsa să i se observe roşul cardinal al şosetelor, iar pantofii Churchs cu tălpi groase păreau nişte bocanci. Avea o înălţime de peste unu nouăzeci. După ce îi strânse mâna lui Malko. Îi trimise un croşeu prietenesc lui James Williamson în timp ce îi făcea cu ochiul lui Malko.

— Îmi place mult James. Încerc să fac din el un *truly British gentleman,* dar nu este uşor. Continuă să se exprime în dialectul lui de dincolo de Atlantic, iar azi şi-a uitat umbrela! Un gentleman fără umbrelă nu este un gentleman, nu-i aşa?

James Williamson zâmbi forţat, prea puţin doritor să devină un autentic gentleman englez.

— Puteţi încerca cu prietenul nostru Linge, îi sugeră el.

87

Sir Peter Clarke se umflă în pene.

— Dar Linge este *deja* gentleman! S-a născut pe continent şi ştiu totul despre el.

Ţi-l închipuiai la Epson Derby cu melon gri şi jiletcă încurajându-şi calul favorit cu înjurături voit scandaloase cu scopul de a le şoca pe doamne. Când se aşeză într-un fotoliu de piele galbenă uzată, jiletca şi betelia pantalonilor căpătară forma unor colace de salvare suprapuse. Era la adăpost de foamete…

— Vă mulţumim pentru preţioasa informaţie pe care ne-aţi comunicat-o în legătură cu Salman Rushdie. Spuse adresându-se lui Malko. MI5 ne-a transmis-o şi imediat am făcut ceea ce era necesar.

— Aţi găsit deja ceva? întrebă Malko surprins de o asemenea rapiditate.

Clarke îşi scutură obrajii lui graşi acoperiţi de cuperoză.

— Vai, nu, dar noi suntem o insulă, după cum bine ştiţi… Frontierele noastre sunt relativ uşor de apărat. Păstrăm în ordinatoare o listă cu toţi cei potenţial periculoşi care trăiesc în străinătate. MI5 şi-a întărit paza aeroporturilor şi a porturilor. Noi, cei de aici, am alertat toate staţiile din ţările interesate şi din Orientul Mijlociu pentru a supraveghea teroriştii reperaţi. Dacă dispar înseamnă că se pune ceva la cale. Avem surse de informare foarte bune, adăugă el. Datorită lor am interceptat trei comandouri provenind din Iran şi din Orientul Mijlociu, care tocmai comiseseră atentate la Londra.

Malko simţi că păleşte. Dacă britanicii se mulţumeau să pareze o ameninţare exterioară contra lui Salman Rushdie era o catastrofă!

— Aveţi şi grupuri de activişti musulmani în Marea Britanie. Remarcă el. Aceştia nu au nevoie să treacă frontiera

Celălalt izbucni într-un râs cu hohote.

— *Of course not!* în fiecare grup de trei activişti există cel puţin un informator din *Special Branch* a Scotland Yard ului!

Încântat de gluma lui, să lăsă pe spate ca să râdă în voie făcând să se mişte masa de grăsime a pântecelui său rubicond. Malko îl căută din priviri pe James Williamson. Acesta era ocupat cu contemplarea marinelor care ornau pereţii.

— Cine se ocupă de protecţia apropiată a lui Salman Rushdie? întrebă el.

— *Special Branch.* Au fost avertizaţi de MI5 bineînţeles. Le-am transmis chiar şi eu o notă. (Scoase un suspin de plictiseală.) Afacerea asta Rushdie ne costă o groază de bani! Într-un anume sens, n-ar fi chiar o catastrofă dacă i s-ar întâmpla ceva băiatului ăsta…

James Williamson îl dezaprobă cu fineţe, în timp ce sir Peter Clarke continua pe un ton glumeţ:

— *Dear* James, când Mr. Rushdie a plecat în Statele Unite

acum un an, James Baker a refuzat să-i acorde protecţie explicând că nu era decât autor al unei cărţi. *Shocking*, nu?

— Absolut! făcu americanul.

Sir Peter Clarke înălţă capul.

— Ştiţi, uneori îmi pun întrebări. Tipul ăsta ştia ce face… Este un musulman şi ştia că ayatollahii nu se vor căţăra pe ziduri ca să citească *Versetele Satanice.* Oare nu este puţin responsabil de ceea ce i se întâmplă?

— Nu găsiţi că este şocant ca un stat străin să condamne la moarte un cetăţean al unei alte naţiuni? întrebă Malko.

Britanicul îl aprobă imediat.

— *Of course!* Tocmai de aceea îl protejăm. Pentru că este vorba despre un atentat la onoarea Marii Britanii. Dar mai ştim că toţi fundamentaliştii sunt nişte sălbatici. Rushdie ar fi trebuit să accepte să dispară, să-şi refacă faţa şi să meargă să trăiască sub alt nume. Noi suntem gata să îl ajutăm. Acum, când ne-am recuperat ostaticii, imaginaţi-vă că iranienii sau pakistanezii sau nu mai ştiu ce *bloody moslem* răpesc un cetăţean britanic ca să îl schimbe cu Salman Rushdie… Ce ne facem atunci?

Trecu un înger fluturând drapelul verde al Islamului şi apoi dispăru. Şir Peter Clarke îi privea fix pe vizitatorii săi cu un aer amuzat. În mod evident nu era îndrăgostit nebuneşte de Salman Rushdie – Malko ştia că în repetate rânduri guvernul britanic era cât pe ce să întrerupă protecţia de care se bucura autorul.

Indian de origine şi musulman, acesta nu era prea simpatizat de publicul britanic.

Sună telefonul şi bărbatul solid se deplasă cu greu ca să răspundă. Câteva monosilabe după care închise şi veni spre vizitatorii săi cu mâna întinsă.

— Fiţi liniştit şi ţineţi-mă la curent dacă veţi avea informaţii

suplimentare. În ceea ce ne priveşte, vom face tot ce ne stă în puteri.

James Williamson şi Malko se îndreptară spre ascensor. Malko spuse:

— Nu este prea tulburat că vor să îl omoare pe Rushdie.

Americanul ridică o sprânceană.

— Veriî sunt cam împărţiţi în ce priveşte acest subiect. Unii cred că ar trebui întărită poziţia vizavi de Teheran şi să li se facă cunoscut iranienilor că, dacă i se întâmplă ceva lui Rushdie, vor plăti foarte scump. Alţii că este vorba de o afacere particulară între Rushdie şi Iran şi că ar fi bine să fie lăsaţi să se descurce singuri. Atunci când încă nu se întorseseră ultimii ostatici britanici se temeau ca nu cumva Hezbollah să le ceară un schimb contra lui Rushdie. Asta ar fi pus guvernul într-o situaţie imposibilă. Nu uita că însuşi arhiepiscopul de Canterbury a luat poziţie împotriva *Versetelor Satanice.* Dacă s-ar fi amintit, bineînţeles, de IRA ar fi fost mult mai excitaţi.

— Nu îţi trădezi sursele, zise Malko. Au fost preveniţi. Măsurile de întărire a securităţii sunt valabile atât pentru un commando IRA cât şi pentru alţii.

— Aveţi dreptate, recunoscu James Williamson în timp ce urca în Buick. Ne-am făcut datoria. Rămâneţi la Londra până la sfârşitul săptămânii ca să daţi de urma acestei blonde. Apoi vă puteţi întoarce la dragul vostru castel din Austria.

Pe Picadilly, Buick-ul se opri în faţa lui *Meridien* ca să îl lase pe Malko. Înainte de a coborî îi spuse lui James Williamson:

— Încercaţi să fiţi un adevărat gentleman! Sir Peter vă va fi cu siguranţă recunoscător…

— *Bullshit!* răspunse americanul. Prefer silueta mea decât pe a lui.

Malko ajunse în camera lui şi chemă iar agenţia imobiliară care îl informă că proprietarii din Kensington Couii 10 erau de negăsit. N-avea decât să reia legătura cu bulănoasa de Mandy Brown, care era singurul lui fir ca să ajungă la blonda din Kensington Court. Telefonul ei era ocupat. Rugă la hotel să-i formeze din nou numărul şi fugi să facă o baie. Când tocmai se cufunda în apă, pe sub uşă i se strecură un bileţel. Îl deschise: Mandy îl aştepta la ora zece la clubul *Annabel’s* şi

„avea o surpriză pentru el”.

Clubul *Annabel’s* din Berckley Square era de mulţi ani discoteca cea mai şic din Londra. Se completa de minune cu

un restaurant şi o sală de jocuri. Malko mai petrecuse acolo seri foarte plăcute.

Care putea fi surpriza?

Annabeis se asemăna cu o staţie de metro la ora şase seara. Zeci de cupluri aşteptau o masă la restaurant, împrăştiaţi între cele două baruri şi un mic salon plin de fum. Restaurantul era plin ochi. *Annabel’s* era locul cel mai bun în care să petreci o seară alături de o femeie frumoasă. Lui Malko nu i-a trebuit mult pentru a o repera pe Mandy Brown. Era cocoţată pe un taburet, cu spatele la bar, într-o ţinută care ar fi făcut un ayatollah să sară pe pereţi. O bluză de catifea mulată pe trup care-i descoperea trei sferturi din sânii rotunzi şi o jupă strâmtă din plastic negru care-i scotea în relief fesele într-un mod indecent. Era încadrată de doi tineri „Blacks” foarte eleganţi, în smoking şi care tocmai se pregăteau să deguste o sticlă de Moet vechi:

— Hello!

Mandy alunecă de pe taburetul ei şi veni în sufletul lui Malko încruntându-se ca o ventuză bine dresată.

— Sunt foarte mulţumită că te văd, gânguri ea.

Sânii ei minunaţi nu se înmuiaseră. Putea să îi apuce cu amândouă mâinile. Mandy îi şopti la ureche:

— Vino să te prezint prietenilor mei, Nich şi Fela.

Malko era cât pe ce să cadă pe spate.

— Ce! Eşti cu ei?

— *Indeed!* zise ea, foarte *ladylike.* Soţul meu este cel care mi i-a prezentat. Sunt nigerieni. Al dracului de beţi. Gemeni, n-ai mai văzut?

— Nu, am văzut că sunt negri.

— Ei hai. Nu face pe gelosul, se pisici ea.

— Gelos, dar pentru ce?

Ea îl luă de mână şi îl trase spre ringul de dans în josul

meselor din restaurant. De abia ajunşi, ea se lipi de el ca în vremurile bune şi îi spuse pe un ton misterios:

— Prietena mea Lady Shepard mi i-a recomandat. Se pare că sunt montaţi ca nişte măgari. Doar că nu se despart niciodată. Aşa că îi iau pe amândoi! Au închiriat un etaj întreg la *Dorchester*...

— Eşti nebună?

— Este o fantasmă, protestă Mandy; toate fantasmele sunt respectabile, aşa mi-ai spus odată. Şi apoi, poţi veni să priveşti.

— Eşti complet degenerată! zise Malko sincer înfuriat, te las cu menajeria ta.

— Nu fi rău, îl rugă Mandy, sunt băieţi foarte bine crescuţi şi foarte sofisticaţi. Joacă chiar şi golf. Îţi dai seama: gemeni! Niciodată nu am făcut-o cu nişte gemeni! Şi în plus negri... Lady Shepard i-a încercat, mi-a spus că este nemaipomenit.

Saliva deja, Mandy-Ticăloasa... Malko se desprinse de ea şi se depărtă fără să se mai întoarcă. Asta era surpriza... Ei, bravo...

Strigătul lui Mandy îl ajunse când urca scara ce ducea spre bar.

— Ştiu cine este blonda din Kensington Court!

Capitolul XI

Malko se întoarse spre Mandy Brown, oprită în mijlocul ringului de dans, sexy şi înduioşătoare în acelaşi timp.

— Spui asta doar ca să rămân?

— Nu. Zise ea cu o voce de fetiţă. Mi-am amintit unde am văzut-o. La o întâlnire caritabilă unde fusesem invitată împreună cu soţul meu: *Chapter XIX.* Era una dintre organizatoare.

— Ce este aceea „Chapter XIX”?

Văzându-l calmat, Mandy profită ca să-l înlănţuie într-un dans pe loc.

— O chestie pentru drepturile omului. Blonda a ţinut un discurs despre deţinuţii IRA torturaţi în închisorile englezeşti. Iar cea care era cu ea voia să mă facă să semnez o petiţie ddresată nu mai ştiu cui, în favoarea lui Salman Rushdie.

Malko a uitat de gemenii africani.

— Salman Rushdie? Eşti sigură?

— Păi da, de ce?

— Pentru că este foarte important.

Nu mai auzea muzica, simţea doar rotunjimile pulpelor lui Mandy lipite de el. Pe de o parte, blonda din Kensington Court îl cunoştea pe Kevin O'Connor însărcinat cu răpirea lui Salman Rushdie. Pe de altă parte, tot ea milita pentru apărarea lui Rushdie. Ar fi fost o coincidenţă extraordinară ca fata asta să nu fie amestecată în răpirea scriitorului.

— Tot mai eşti supărat? întrebă Mandy.

— Nu. Nu. Răspunse distrat Malko.

— Vrei să te ajut să o găseşti pe blonda asta?

— Nu, rămâi cu armăsarii tăi negri, eu o să mă descurc singur.

Îi luă mâna şi îi sărută vârful degetelor.

93

— Rămâne pe una din zilele acestea. Mulţumesc pentru informaţie.

Mandy se agăţă de el ca o înecată, zdrobindu-l cu sânii ei grei, presându-şi 'pubisul fără vreo ambiguitate şi îşi vârî un picior între ale lui:

— Nu pleca. Cu atât mai rău, nu o să-mi satisfac fantasma.

— Ştii doar că eşti liberă.

Mandy îi strecură în ureche o limbă poznaşă şi îi şopti:

— Dacă vrei, poţi să îi înlocuieşti. Voi găsi alţi gemeni într; o zi. Şi-apoi ţoapa de Lady Shepard este o mincinoasă. În realitate sunt nuli, nu se mai excită.

Schimbase tactica… Mandy se opri din dans şi îl luă pe

Malko de mână.

— Hai să ne strecurăm pe sus, propuse ea. Le voi spune că merg să joc la casino. La etajul unu. Aşteaptă-mă la ruletă.

Se despărţiră la parter, iar Malko urcă la *Clermont Club* care ocupa tot etajul unu. O crupieră în rochie lungă, cu un surâs comercial obosit, îi oferi un loc la o masă de ruletă şi o alta un pahar cu Dom Perignon. Malko scoase un pachet de bancnote de douăzeci de lire din buzunar şi miză patruzeci de lire pe numărul 29. Mica bilă îşi începu cursa nebunească, sări peste alte numere şi se opri pe 29! Malko scoase un sunet de bucurie. S-a gândit să o aştepte zece minute pe Mandy Brown. Dacă nu venea, nu era totul pierdut. Crupieră împinse spre el o grămadă de jetoane. O mie patru sute patruzeci de lire. Să ÎŞi cumpere când va trece iar prin Paris o masă superbă joasă pe care o zărise la Claude Dalie reprezentând o femeie din bronz îngenuncheată care ţine o dală de sticlă. În timp ce îşi aduna jetoanele, simţi cum doi sâni plini se striveau de spateie său şi auzi vocea amuzată a lui Mandy Brown care îi murmura în ureche:

— Vei putea să îmi oferi caviar… Să ne grăbim, am impresia că se îndoiesc de ceva.

Coborâră din *Clermont* pe scara exterioară. Mandy Brown pufnea în râs ca o fetiţă. Pe trotuarul din Berckley Square, îi făcu semne energice şoferul Rolls-ului său garat cu zece metri mai departe. Maşina impunătoare decolă maiestuos lângă trotuar.

Odată urcată, ea se înfăşură iute în jurul lui Malko.

— Acum trebuie să mă faci să uit de cei doi „negri”!

— Unde ai telefon în maşina asta?

— Acolo.

Ridică o placă de-acaju. Malko apucă aparatul şi formă numărul personal al lui James Williamson.

— James, anunţă el când îl auzi răspunzând pe american, am noutăţi. Pot să trec pe la tine cinci minute?

Surprins, comandantul staţiei îi dădu adresa şi Malko închise telefonul. Spuse şoferului să o ia spre The Boltons, aproape de Old Brompton Road. Mandy Brown nu mai îndrăznea să zică nimic. După zece minute ajunseră. The Boltons era o piaţetă liniştită, rotundă. Acolo îşi plimba Williamson câinele. Când maşina Phantom VI cu geamuri negre se opri în dreptul lui. Tresări. Şi căscă nişte ochi rpari când îi văzu pe Malko coborând…

— Sper că nu este *Company* cea care plăteşte asta. Zise el cu o urmă de invidie în glas.

— Nu, răspunse Malko. Am câţiva prieteni bogaţi. Prin portiera întredeschisă americanul zări un picior lung strâns în ciorap negru, apoi sânii lui Mandy Brown care se ofereau din velurul bluzei negre. Trebui să se stăpânească.

— Vrei să spui prietene, îl corectă el.

— Un adevărat gentleman britanic s-ar fi prefăcut că vede un bărbat, zise Malko cu perfidie. Două lucruri. Mai întâi blonda din Kensington Court lucrează cu o organizaţie umanitară care se ocupă de Salman Rushdie.

— *My God!* exclamă comandantul staţiei CIA. Ai identificat-o?

— Nu, nu, dar urmează şi asta, preciză Malko. În orice caz, trebuie preveniţi imediat omologii noştri de implicarea IRA într-un atentat împotriva lui Salman Rushdie, Putem să o facem acum fără să o amestecăm pe Mairead O’Connor. Vreau să încerc să aflu mai mult despre această blondă.

— Chiar mâine dimineaţă îl sun pe Sir Peter Clarke. Promise americanul. Dar dacă aş putea să le spun şi numele ei ar fi foarte bine.

Malko simţi din nou că şeful staţiei vrea să păstreze afacerea pentru CIA cât mai mult timp posibil.

— Mă voi strădui, promise Malko.

Se urcă din nou în Rolls, lăsându-l pe James Williamson cam năucit. Era pentru prima dată când un comandant de misiune îl vedea într-un Rolls Royce cu o creatură somptuoasă în interior. Hotărât lucu, lumea se schimba…

— Mergem acasă ieşind de pe The Boltons, anunţă Mandy Brown. Am caviar pentru trei persoane. Sper că o să mă faci să-i uit pe gemeni…

— Soţul tău nu este acasă?

— Nu, a plecat în Kent să-şi inspecteze crescătoria de pisicuţe. O să se întoarcă sleit…

Când se opriră în faţa hotelului privat de pe Belgravia Square, Mandy Brown îl adusese deja pe Malko în situaţia unui cimpanzeu în rut. Nici nu mai putea fi vorba de caviar. Îl târî pe o grămadă de perne dintr-o cămăruţă îmbrăcată toată în lemn. Creaţie Claude Dalie, după ideea ei. În faţa unui televizor Samsung pe care îl oprise. Trebuie că îşi pregătise scena, pentru că deodată pe ecran apăru un enorm sex excitat, apoi o gură de femeie care încerca să îl înghită. Înainte de a face la fel, Mandy îi şopti lui Malko:

— Asta era ca să îi pun în formă pe gemeni…

În onoarea lui, îşi eliberă sânii din bluza strâmtă. Pe ecran erau acum doi bărbaţi, iar creatura feminină stătea la dispoziţia lor. Malko avu chef să o maltrateze puţin pe Mandy ca să o pedepsească de trădările ei şi ca să îi demonstreze că, dacă voia senzaţii tari, nu avea nevoie de doi gemeni negri ca antracitul.

Când o culcă pe burtă cu brutalitate, cu faţa spre ecran, ea scoase un strigăt de surpriză care se transformă în urlet. Malko încerca să-i forţeze intrarea de sub rinichi căzând deasupra ei cu toată greutatea. Ţintuită peste perne, sfâşiată, aplatizată, Mandy se zvârcolea, mai întâi de furie, apoi, deodată, se linişti.

— Este extra! zise ea. Am impresia că sunt violată de un negru.

În aceeaşi poziţie nu pierdea nicio secvenţă din ceea ce se petrecea pe ecran. Malko se delecta. Când făcea dragoste cu Mandy era mereu ca o sărbătoare. Ei îi plăcea oricum, dar mai ales să o sodomizeze. A posedat-o astfel mult timp ca apoi să explodeze în măruntaiele ei primitoare…

Imediat ce se eliberă, Mandy se ridică şi dispăru. După zece minute, apăru cu un platou în mână pe care era un bol enorm de cristal plin cu boabe mari de Beluga – Rolls-ul caviarurilor –, cu o sticlă de Dom Perignon, una de Stolichnaya şi un teanc de documente.

96

— La lucru, anunţă ea. Uite ce am găsit!

Îi întinse hârtiile. Malko se uită rapid peste ele şi descoperi ce era *Chapter XIX:* Internaţional Center against Censorship. Un fel de Amnesty Internaţional care denunţa peste tot abaterile de la drepturile omului. Mai era şi o adresă din sudul Londrei, Borough High Street numărul 90, S.E. 1. Lăsă tot din mână şi luă tartina pe care era aşezat un munte de caviar. Excelent întăritor.

Îşi spuse că Mandy ar fi intermediarul ideal pentru a afla foarte repede mai multe lucruri despre necunoscuta din Kensington Court.

— Te vei duce mâine dimineaţă la birourile acestei organizaţii şi le vei spune un basm cu zâne: că vrei să*o revezi neapărat pe această blondă, că te interesează Irlanda…

Mandy îşi termină caviarul şi coborî privirea. Era clar că Salman Rushdie nu făcea parte din gândurile ei. Lumina perversă din ochii ei îşi spori intensitatea.

— Mai vreau încă! suspină ea.

Abătut, Malko se gândea tot la Salman Rushdie. Deodată, Mandy ieşi din cameră şi nu mai apăru decât peste zece minute. Cu privirea întunecată, umedă de perversitate, îmbrăcată într-o rochie-viespe roşie mulată pe trup, machiată din nou, cu părul ridicat în coc şi o poşetă mare în mână. O goli peste perne făcând să cadă o mulţime de bancnote de zece lire!

— Asta este tot ce era în ladă, zise simplu. Voiam să văd dacă o să meargă ca în Honolulu…

Îl înlănţui pe Malko frecându-se uşor de el cu tot corpul,

apoi îl trase spre patul cu bani. Când simţi cum sexul lui Malko o pătrunde uşor, îşi încordă trupul ca un arc şi apucă în mâini banii, îi mototoli şi imediat corpul începu să îi tremure convulsiv în timp ce îl cuprindea în braţe pe Malko.

— *Oh. My God!* suspină ea. Întotdeauna e bine. După ce se odihni înainte de a-l părăsi. Mandy dori cu orice preţ să-l facă pe Malko să viziteze primul etaj, etajul „ei”.

— Când am venit prima dată, era plin de praf, îi spuse ea. M-au apucat dracii. L-am pus pe arhitectul meu, Claude Dalie, să refacă totul. Acum este extra.

Trecură prin două camere: o orgie de mobile somptuoase din mesteacăn alb. Dulapuri susţinute de coloane din porfir, canapele Art Deco şi piele albă. Mandy era încântată…

97

Aşezat pe vine pe puntea lui *Sundowner.* Nasser Ali Nashour mângâia întruna superbul câine-lup de şase luni căruia îi vorbea ca un îndrăgostit. Imediat ce nava *Sundowner* acostase la cheiul nr. 3 din portul militar Tripoli alături de un vapor DCA al marinei libiene, a sărit imediat pe puntea vasului şi l-a întrebat cu nerăbdare pe noul căpitan, Jack Hopkins.

— Mi-aţi adus cumva câinele?

— Mda, îl am, i-a răspuns căpitanul. Am pierdut mai multe ore la sosirea în Malta din cauza animalului ăstuia. A trebuit să îl certifice un veterinar că are toate vaccinurile făcute. Este în cabina mea. Mort de frică.

Colonelul libian s-a dus chiar el în cabină să vadă puiul de câine-lup comandat de Brian Savage. Visul vieţii sale. Nefericitul animal era într-o stare de plâns după o călătorie în buncărul unui avion Lufthansa de la Frankfurt în Malta, via Roma, apoi formalităţile din Malta şi în fine călătoria pe mare până la Tripoli. *Sundowner* plecase la ora zece dimineaţa din La Valetta ca să ajungă să ancoreze la locul de întâlnire: douăsprezece fregate la vest de intrarea în portul civil Tripoli, la trei sferturi de milă de coastă, la orele optsprezece.

Hopkins trimisese un semnal luminos în morse după cum era stabilit: STOCKHOLM.

O oră mai târziu venea o navetă a marinei libiene să îl remorcheze, după ce în prealabil se asigură asupra identităţii căpitanului şi a celor patru membri ai echipajului. Aşteptaseră mai bine de două ore să se însereze înainte de a intra în portul militar. „Nasser” îi întâmpinase.

Îl cunoscuse pe Hopkins la Roma. Acum opt zile. Noul căpitan fusese adus de Brian Savage care a reuşit să găsească în timp record un om care să îl înlocuiască pe Kevin O’Connor. Mereu mai mult decât prudenţi, libienii aprobaseră eliminarea acestuia din urmă. Cei patru membri ai echipajului, toţi din IRA, veniseră în Malta separat. *Sundowner* fusese ancorat în portul de agrement de la Tax’biex în largul La Valettei de mai bine de o lună; îl adusese un prim echipaj „neutru”. Nava-cabotier pe care o cumpărase anul trecut Kevin O’Connor la Kalmas, în Suedia, era de nerecunoscut.

Era înmatriculată în Panama sub noul nume; îi fuseseră

modificate suprastructurile şi instalată o macara de încărcat în partea din faţă. Îi fuseseră schimbate şi motoarele pentru a-i mări viteza la 15 noduri.

Colonelul libian îi privi pe soldaţii care urmau să se ocupe cu descărcarea.

O parte era descărcată cu macaraua, alte câteva lăzi pe spatele oamenilor, peste pasarelă. „Nasser” îşi consultă ceasul. Erau aproape cinci mii de cutii şi niciodată nu s-a încărcat totul într-o singură noapte… Pe chei staţionau două camioane cu remorci, venite de la un depozit militar. Era o vreme splendidă, chiar puţină briză.

— La ora şase dimineaţa, îi zise lui Hopkins, vom întrerupe încărcarea şi vă veţi întoarce la locul vostru de ancorare unde vă veţi petrece restul zilei. Veţi încheia operaţiunea noaptea viitoare.

El nu avea acum decât un gând: să rămână singur cu câinele lui. Strânse mâna marinarilor şi pe a lui Hopkins şi se întoarse pe chei.

Cu o listă în mână, Hopkins verifica încărcătura de pe *Sundowner.* Era ora cinci şi jumătate dimineaţa şi ultimul camion acoperit încărcat de cutii cu obuze pentru aruncătoare de mină de 83 de mm se îndepărta deja. După a doua noapte de încărcat, *Sundowner* era gata să pornească pe mare. Hopkins începu să îşi verifice lista:

— 200 de lăzi cu 5 AK4; 7 de provenienţă românească.

— 10 mitraliere grele sovietice Duşka calibrul 12,7 NATO:

— 10 lansatoare-rachetă RPG7 cu 120 rachete:

— 1 milion cartuşe;

— 450 grenade defensive:

— 1000 obuze aruncătoare de mină 82 mm:

— 2.5 tone de Semtex;

— 20 rachete sol-aer SAM 7 de origine sovietică;

— 10 tunuri de 106 fără recul, cu 200 obuze;

— Câteva lăzi de pistolete automate Taunus cu muniţia respectivă.

Nu mai putea sta pe punte din pricina marinarilor grăbiţi să şteargă oricte urmă de armă libiană de deasupra lăzilor. În jurul vasului, plutea un praf lemnos de la care strănutau toţi.

99

A trebuit ca încărcarea să fie terminată cu mâna pentru că macaraua rămăsese în pană.

Colonelul Nasser Ali Nashour îşi privi ceasul şi spuse:

— Cel târziu într-o jumătate de oră trebuie să plecaţi.

— Aşa vom face, îl asigură Hopkins:

Ultimii soldaţi coborau în fugă pasarela, iar marinarii începură să dezlege cu nerăbdare parâmele. Descărcară în grabă două cutii cu Johnnie Walker destinate lui „Nasser” pe care le uitaseră pe punte. Vasul OCA, care protejase încărcarea navei cu arme, se depărta. „Nasser” strânse îndelung mâna lui Hopkins.

— Veţi ajunge cam într-o lună?

— Dacă totul decurge bine. Dar uneori în golful Corogne se strică vremea.

Cu aceste 200 de tone de arme nu avea niciun chef de timp urât. *Sundownere*ra greu de manevrat.

— Vedeta vă va însoţi până la limita apelor teritoriale, zise „Nasser”, şi *good luck.* Sper să nu vă fi reperat nimeni. La întoarcere, când veţi fi la distanţă de o oră de apele teritoriale, să îmi transmiteţi cuvântul cod SHIP OF THE DESERT pe frecvenţa 3683 KHZ.

— *Will de!* zise laconic Hopkins.

Puntea începu să freamăte. Motoarele se puseră în mers.

— Perfect, zise „Nasser”. Nu veţi rămâne decât timpul necesar transbordării. Apoi va fi mai bine să o ştergeţi spre Africa, să navigaţi puţin pe coastă ca să vă mai destindeţi.

Ultimele parâme erau dezlegate. „Nasser” sări de pe vas şi privi *Sundowner* care se depărta în umbra portului militar din Tripoli urmat de o vedetă a marinei libiene. Căpitanul habar nu avea că, în timp ce el rămăsese pe ţărm, oamenii-broască ai marinei libiene puseseră încărcături explozive magnetice telecomandate pe carcasa navei sale…

Când se va întoarce, după ce îl va livra pe Salman Rushdie libienilor, *Sundowner* va fi distrus de un comando al Forţelor speciale libiene cu scopul de a elimina orice martor care ar putea deranja. Trebuia ca Salman Rushdie să dispară la Londra şi să apară din nou la Tripoli. Pentru ca după asta colonelul Kadhafi să-l poată oferi cu tot fastul iranienilor.

Colonelul „Nasser” se urcă în Mercedes-ul lui după ce nu mai văzu luminile celor două vase care se pierdeau în noapte. Pentru toţi membrii serviciilor libiene, era vorba deăpre o livrare

de arme către IRA, aşa cum mai fuseseră multe înainte. Doar el singur şi irlandezii erau la curent cu adevărata natură a operaţiei.

Se grăbi spre cazarma pe care Kadhafi şi-o alesese drept domiciliu ca să-l anunţe că se pusese în mişcare ultima fază a operaţiunii. Peste o lună, Inch Allah, stăpânul Libiei, va fi omul cel mai popular al lumii musulmane, singurul care a putut să îndeplinească *fatwa* dată de ayatollahul Khomeiny.

Capitolul XII

Rolls-Royce-ul cu geamuri negre se opri în faţa numărului 90 pe Borough High Street, la o casă cu trei etaje şi faţada îngustă care nu prea inspira încredere. La parter se afla un butic închis vopsit într-un albastru strident şi care era sediul asociaţiei *Chapter XIX.*

— Haide, zise Malko lui Mandy Brown, du-te şi joacă-ţi bine rolul de patroană. Îmi trebuie neapărat numele acestei blonde.

— Plec, murmură Mandy Brown, intimidată.

Îşi schimbase ţinuta sulfuroasă din ajun cu un taior Chanel care îi ascundea pieptul opulent, îşi făcuse un machiaj discret şi îşi luase o geantă Hermes tocită. Perfectă. Şoferul îi deschise portiera de la Phantom VI şi se îndreptă spre soneria uşii albastre. Malko o văzu spunând câteva cuvinte în interfon şi poarta se deschise. Nu se ghicea prezenţa lui Malko în Rolls datorită geamurilor negre.

După o jumătate de oră Mandy reapăru. Se trânti pe bancheta de piele cu un suspin de uşurare.

— Ce m-ai pus să fac? Sper că acei *spooks* ai tăi nu o să mă sfâşie încă. Cum îţi dau o mână de ajutor, sunt o groază de alte mutre care vor să mă omoare.

— Ce ai aflat?

— Se numeşte Elisabeth Malone. Este irlandeză şi lucrează juma’ de normă în chestia asta. În restul timpului este decoratoare *free-lance.*

— Sper că te-ai descurcat?

Mandy se uită la el chiorâş.

— Drept cine mă iei! l-am zis că asta era nemaipomenit, că

aveam o mulţime de chestii de redecorat. Am văzut două femei cumsecade, simpatice. Îl adoră pe Salman Rushdie şi fac destul tam-tam pentru el. Petiţii, reuniuni, articole. A telefonat el

chiar când eu eram acolo! Apoi a mai venit o femeie cumsecade să o caute pe cea cu care vorbeam eu.

Mandy Brown era foarte excitată.

— Asta-i tot ce ai aflat?

— Da, mărturisi ea cu un glas jalnic. Aveau un aer bănuitor acele mârţoage bătrâne. Le-am strecurat odată cu numărul meu de telefon şi un cec de 1 000 lire pentru nevoile lor şi lucrul ăsta le-a mai îmblânzit. Mi-au spus că îi vor transmite lui Elisabeth Malone numele şi adresa mea şi că va lua legătura cu mine.

În mod evident, şefii de la *Article XIX* nu o luaseră pe Mandy Brown în serios, dar cel puţin acum Malko ştia numele misterioasei blonde şi avea confirmarea legăturilor ei cu Salman Rushdie. Nu mai avea de făcut decât să transmită aceste informaţii britanicilor.

Rolls-ul urca acum spre centrul Londrei.

— Unde mergem? întrebă Mandy Brown.

— Lasă-mă pe Grosvenor Square, o rugă Malko.

— Ce fac dacă telefonează Elisabeth Malone?

— O chemi la tine acasă. Încerci să afli cât mai multe despre ea. Dacă, de exemplu, l-a întâlnit pe Salman Rushdie.

— OK, OK, făcu Mandy. Sper că nu este lesbiană.

Malko se despărţi de Mandy pe Grosvenor Square. Cinci minute mai târziu era în faţa lui James Williamson căruia îi comunica ultimele descoperiri:

— Chem imediat Scotland Yard-ul, zise americanul. Avem un corespondent special la *Special Branch.* Şi îl previn şi pe sir Peter Clarke ca să nu sufere. Este mai onorabil aşa. Le aducem povestea pe tavă. Să se descurce singuri. Ai făcut un *splendid job!*

Malko aşteptă să sune în timp ce sorbea dintr-o cafea americană infectă. James Williamson îl asigură:

— Vor verifica dacă fata asta este în fişierul lor „IRA” şi dacă a fost în contact cu Salman Rushdie. Ne va suna el după asta. Este drăguţă şi poate că-l interesează să-şi mai umple singurătatea.

— Trăieşte singur?

— Este divorţat de o americancă. De atunci se pare că a mai avut vreo două aventuri, dar ştii căuoritanicii sunt foarte discreţi în probleme de genul ăsta: nu cred că îi este prea uşor. À propos, nu mai ai veşti de la Mairead O’Connor?

— Niciuna şi mă tem că nu am s-o mai văd…

— Ar trebui să dăm de urma vaporului cumpărat de fratele ei. Şi chiar dacă afacerea Rushdie este dezamorsată, mai rămâne traficul de arme din Libia. Dacă l-am putea prinde pe acest colonel Nasser…

Îi întrerupse soneria telefonului. James Williamson răspunse, ascultă şi închise.

— Elisabeth Malone este necunoscută ca activistă IRA de Scotland Yard sau de MI5. Este catalogată, dimpotrivă, drept militantă pentru drepturile omului, iar legăturile ei cu *Article XIX* sunt oficiale. O organizaţie foarte idealistă cunoscută pentru simpatia de stânga şi ideile sale mai degrabă radicale.

Văd peste tot genociduri. Două dintre militantele organizaţiei au fost expulzate din Algeria pentru că reproşau autorităţilor algeriene torturile suferite de membrii FIS arestaţi. Nu văd mai departe de lungul nasului. Când oficialii algerieni le-au explicat că FIS este o organizaţie teroristă care încerca să ia puterea pentru a instaura o dictatură de cea mai joasă speţă, ele au răspuns că asta nu era problema lor.

Din fericire *Article XIX* nu deţinea monopolul încăpăţânării. Malko revedea articolele ditirambice consacrate Khmerilor Roşii, în 1974, de către „stânga caviar”.

— Şi Salman Rushdie?

— Scotland Yard este afirmativ: ea nu l-a întâlnit niciodată şi nici nu a cerut să o facă.

— Mijloacele ei de existenţă?

— Decoratoare. Este destul de cunoscută la magazinele de decoraţiuni şi obţine chiar comenzi de la oameni cam snobi. Se pare că *Vogue-Deco* vorbeşte despre ea.

Malko începea să se alerteze. La urma urmei, Elisabeth Malone putea să fie doar o prietenă a lui Kevin O'Connor. Totuşi. În meseria lui, *niciodată* nu existau coincidenţe: faptul că în' acelaşi timp gravita în jurul lui Salman Rushdie şi că era şi în legătură cu un om care lucra pentru IRA nu putea fi pus pe seama întâmplării. Cât despre fişele Scotland Yard-ului, sute de membri ai IRA le scăpau printre degete.

— În orice caz, concluzionă James Williamson, Scotland Yard o va pune imediat sub supraveghere discretă şi îi va asculta telefonul. À propos, am vorbit în dimineaţa asta cu sir Peter Clarke. El crede că vor trece mai multe săptămâni până îl vor înlocui pe Kevin O'Connor. Asta plus timpul cât un vapor

face din Europa până în Libia şi invers, ne lasă un răgaz.

— FBI nu a descoperit nimic în lucrurile lui Kevin O'Connor care să ne ajute să identificăm vaporul?

— Acum jupoaie documentele. Ştim că a fost de mai multe ori în Suedia unde se găsesc multe vapoare de vânzare. Staţia noastră din Stockholm lucrează cu poliţia suedeză, dar nu este deloc uşor. Vor trebui vizitate, unul câte unul, toate şantierele navale sau, altminteri, să aibă mult noroc. Eşti liber acum să pleci.

— Numai puţin, protestă Malko. Am rugat-o pe Mandy Brown să intre în contact cu Elisabeth Malone. Dacă îi spun să renunţe va intra în panică.

— OK. În cazul ăsta mai rămâi încă două zile.

Elisabeth Malone aştepta într-o cabină telefonică de pe Fleet Street. Era ora întâlnirii sale săptămânale cu şeful de la *Special Action Service Unit* referitor la afacerea Rushdie,

Brian Savage. Nu ştia unde să îl găsească pe acesta din urmă şi cabina aceasta era singură legătură cu Organizaţia.

Nu dădea niciodată telefoane de la ea de acasă din Kensington Court. În felul ăsta a reuşit să scape atenţiei diferitelor servicii ale poliţiei britanice care se ocupa de IRA.

Părăsise demult Irlanda de Nord şi nu fusese încă reperată. Totuşi, după ce un comando protestant îi omorâse părinţii la Belfast se angajase activ în Organizaţie. Poliţia britanică habar nu avea că bruneta picantă, care pescuise doi soldaţi prostănaci dintr-un bar din Londonderry ca să îi ducă într-un apartament unde i-au omorât doi tipi din IRA, nu era alta decât Elisabeth Malone. Împopoţonată cu o perucă.

După terminarea operahunii Rushdie, ea nu s-ar fi mişcat din locul ei. Nu exista nicio dovadă că ar fi avut vreo legătură cu vinovaţii. Poziţia ei socială era un atu fantastic pentru IRA. Fără să fie bănuită, cu un statut social stabil, cu numeroase relaţii, ea putea servi de paravan în multe afaceri.

Telefonul sună şi ea răspunse. Dădu un cuvânt de cod, primi şi ea unul şi îşi făcu raportul.

Era simplu: R.A.S. Rolul ei se încheiase când îl întâlnise pe Harry „Mad Dog” Flynn şi îi transmisese lui Brian Savage informaţiile pe care tocmai le adunase. Dacă apărea Scotland

Yard-ul, se va descurca. Viaţa ei era curată chiar şi în plan financiar şi nu se atingea de cele 10 lire săptămânale atribuite drept „soldă” membrilor IRA în operaţiune într-o *Action Service Unit* în orice caz, îşi câştiga bine viaţa şi activităţile ei în slujba apărării drepturilor omului erau perfect transparente. Iar în ceea ce priveşte trecutul ei, dacă poliţaii englezi ar fi descoperit, nu avea nicio vină că părinţii îi fuseseră asasinaţi de protestanţi… Puteau chiar să îi percheziţioneze şi apartamentul din Kensington Oourt…

Cu toate astea, simţea că Brian Savage este îngrijorat.

— Dacă poliţia se apropie prea mult, dispari, o sfătui el.

Ea îşi spuse că lui îi era teamă ca nu cumva să vorbească

dacă va fi prea dur interogată. Nu trebuia să îl mai vadă pe Harry „Mad Dog” Flynn. Dar cu toate astea evident că ştia multe lucruri.

— Foarte bine. Zise ea.

La IRA nu se discutau niciodată ordinele şefului. Închise telefonul şi o luă pe jos pe Fleet Street niţel cam dezorientată. Se obişnuise cu viaţa ei „legală” iar perspectiva de a plonja din noujn ilegalitate îi provoca deodată teamă.

Întoarsă acasă găsi un mesaj de la *Article XIX* care îi spunea să o caute pe ducesa de Ventnor. Formă mai întâi numărul asociaţiei ca să afle mai multe detalii. Află că ducesa de Ventnor trecuse pe la birou şi lăsase un cec de 1 000 de lire şi cu un interes în plus faţă de cauza irlandeză dorea să o folosească drept decoratoare. Elisabeth Malone formă numărul ducesei care îi aduse aminte cum se cunoscuseră mai înainte de a se întâlni recent la *San Lorenzo.*

— Ah, da, îşi aminti Elisabeth, eram invitată de şefa redacţiei de la *Beautiful Homes.*

Şi-o imagina acum pe interlocutoarea ei: o brunetă provocatoare, cu pieptul amplu, care în seara aceea trebuia să fi fost cu amantul ei.

— Aş putea să trec mâine pe la ora patru, propuse ea.

— Perfect, zise Mandy, este chiar ora ceaiului.

— Am aranjat, mă întâlnesc cu Elisabeth Malone. Sări în sus de bucurie Mandy.

Malko o puse să îi repete toată convorbirea avută în detalii şi zise drept concluzie:

— Pune accentul pe decoraţie, eşti mai în largul tău. Spune-i că i-ai cerut unui prieten pasionat de arta mobilei să vină şi el ca să schimbaţi idei.

— Asta eşti tu?

— Bineînţeles.

Era îmbucurător să te întâlneşti înaintea Scotland Yard-ului cu Elisabeth Malone, foarte probabil membră a IRA.

— Mă inviţi la cină? întrebă foarte timid Mandy.

— Cu plăcere, zise el. Dar fără cele două sălbăticiuni ale tale.

Harry „Mad Dog” Flynn se strecură într-unul din separeurile din fundul barului *Hampstead & Highgate Conservative Association.* Permanenţa aceasta a Partidului Conservator se afla la parterul unei case albe cu trei etaje, foarte după moda victoriană cu un peron şi două superbe coloane albe.

În toate serile era aceeaşi ambianţă relaxantă. Pe lungimea sa, barul dispărea după o mulţime de indivizi şleampeţi, ilari, care îşi vorbeau urlând. Aproape toţi irlandezii, care nu se considerau mai mult laburişti decât conservatori, preferau barul din College Crescent, o străduţă curbă şi îngustă din cartierul Hampstead. Vacarmul din jur permitea discuţii discrete fără să atragă atenţia. Şi care oare dintre membrii IRA ar fi fost căutaţi aici în această permanenţă de oameni devotaţi lui John Major?

Un băiat solid, cu nasul ca o trompetă şi bărbia adusă, veni şi se aşeză în separeu.

— Merge. Jerry?

— *All right. All right.* Mormăi Jerry Maccann. Înainte de a-i comanda chelneriţei o Guiness neagră.

Vechi şofer de categorie grea la Belfast. Pasionat de mecanică, se alăturase organizaţiei IRA după ce patronul său, protestant, îl concediase. De atunci fura maşini pentru IRA. Era mai degrabă slab datorită ocalelor de bere pe care le înghiţise şi chelit prea devreme: ochii lui albaştri nu reuşeau să-i dea un aer inteligent. Oficial, lucra ca mecanic într-un mic service Mercedes, puţin mai sus de College Crescent.

— Unde-i Moss? întrebă Harry.

— Termină o hodoroagă.

Moss Cooney era prietenul lui Jerry. Locuiau amândoi într-un apartament minuscul de deasupra garajului. Moss, mecanic la Armagh, intrase în IRA la 17 ani. Era specializat în

ambuscade împotriva patrulelor britanice. Mic şi îndesat, îl admira pe Harry ca pe un zeu. Foarte credincios, niciodată nu scăpa slujba de duminică nici pentru un regat.

— Ai verificat maşina? îl întrebă Harry urlând ca să acopere vacarmul.

— Da. Merge fără probleme.

Moss Cooney şi Jerry Mac Cann formau împreună cu Harry „Mad Dog” Flynn o *Action Service Unit* de temut care opera în Londra de luni de zile. Misiunea lor consta în a abandona pachete explozibile în locuri publice sau să conducă maşini capcană în locuri stabilite. Nu se lăsaseră prinşi niciodată.

Mercedes-ul la care făcea Harry aluzie fusese furat acum cincisprezece zile şi îi schimbaseră numărul cu altul fals de la un alt Mercedes asemănător ca să scape unui control de rutină. O aduseseră în stare de funcţionare, povestindu-i patronului lor că era a unui prieten.

— Bine, aprobă Harry „Mad Dog” Flynn. Cealaltă este pe poziţie la locul stabilit. Cheile sunt în faţă, la bord, în stânga.

Aceea era o Sierra închiriată de Elisabeth Malone la aeroportul Heathrow. Era garată într-un loc liniştit şi nu fusese folosită până acum.

— Uite cum vom proceda, anunţă Harry. Ne vom întâlni în garaj, lângă furgon…

Îşi continuară conversaţia, strigând uneori ca să acopere hărmălaia. Nimeni nu îi băga în seamă. În sală erau peste douăzeci de irlandezi de toate culorile, obişnuiţi ai casei.

O oră mai târziu, Harry şi Jerry se ridicară. Făcuseră un antrenament militar în Libia şi ştiau să folosească armele obişnuite. Omorârea unui om îi lăsa cu totul indiferenţi din moment ce era în slujba Cauzei. La fel de uşor le era să plaseze o bombă într-un magazin plin de lume…

Cât despre Salman Rushdie, le păsa atât cât de-o înghiţitură de Guiness. Un britanic de origine indiană şi pe deasupra musulman era pe treapta cea mai de jos a mamiferelor în ochii acestor catolici mândri care îl rugau pe Dumnezeu înaintea fiecărui atentat, convinşi că Domnul era de partea lor.

Când părăsiră barul de permanenţă al Partidului Conservator, totul era pus la punct. Începea numărătoarea inversă.

Sundowner fugea spre nord cu paisprezece noduri după un răstimp cu vreme urâtă care îl făcuse să îşi reducă viteza la zece noduri. Ar fi avut o zi întârziere până în Marea Irlandei. După ce au trecut de strâmtoarea Gibraltar, căpitanul său, Jack Hopkins, se simţi mult mai liniştit. Ar fi putut cu siguranţă să fie reperaţi de sateliţii americani în poziţie staţionară deasupra Libiei, dar în cazul ăsta ar fi fost inspectaţi în Gibraltar. Nu îi urmărea nicio navă suspectă şi nici chiar vreun avion nu le trecea pe deasupra.

În apele internaţionale nu mai riscau mare lucru. Pericolul se apropia iar, odată intraţi în Marea Irlandei. Dar pe mări erau mii de vapoare ca ale lui. Trecea drept transportator de fructe uscate şi de bumbac cu destinaţia Liverpool. Bineînţeles că nu trebuia ca încărcătura să fie inspectată prea în amănunt

Profitând de soare, doi dintre membrii echipajului se bronzau lungiţi pe lăzile cu SAM 7 şi îşi treceau din mână în mână o sticlă de Johnnie Walker. Era frumoasă viaţa şi se şi gândeau la călătoria de întoarcere.

În caz că s-ar ivi neplăceri, era simplu: înainte de a fi inspectată, ar fi aruncat peste bord încărcătura de plumb. Marea era calmă şi începură să viseze la ceea ce vor face cu banii câştigaţi din treaba asta urâtă. Ceilalţi membri ai echipajului nu vor lua decât o primă modestă din partea Organizaţiei. Vor ajuta la transbordarea armelor livrate în Irlanda de Nord prin filiere complicate, dar sigure. IRA se pregătea demult de o revoltă generală sau, cel puţin, de o acţiune de anvergură împotriva blestemaţilor de britanici. De aceea armele libiene erau bine venite. Vor mai găsi şi altele prin ascunzătorile răspândite peste tot. Doar câţiva responsabili ai IRA cunoşteau locurile.

Brian Savage se uita la televizor în casa lui din Frankfurt. Nu voia să se întoarcă în Irlanda de Sud înainte de finalul

primei părţi a operaţiunii. Acolo unde se afla era cât de cât în siguranţă şi dispunea de mijloace de legătură cu IRA şi cu „Nasser”. Se întreba uneori dacă făcuse bine cedând şantajului libienilor. Cu siguranţă că două sute tone de arme, a căror listă o întocmise chiar el, era ceva foarte important. Dar mai aveau deja şi la nevoie ar fi procurat din Rusia, din Iugoslavia sau din Liban.

Lista care atârnase în favoarea şantierului libian era mult mai importantă. Or el nu avea drept garanţie decât cuvântul lui „Nasser”. Iar cuvântul unui arab nu avea prea mare valoare…

Şi dacă peste şase luni „Nasser” îi va cere altceva după Salrhan Rushdie? îl ştia pe colonelul Kadhafi destul de nebun ca să ceară orice. Leaderul libian nu avea nicio simpatie deosebită pentru IRA. Voia numai să-i sâcâie pe englezi şi el să iasă în evidenţă în lumea arabă…

Brian Savage îşi turnă un pahar de whisky irlandez. Această operaţiune era una dintre cele mai complexe pe care le organizase vreodată. Existau riscuri, putea eşua şi putea pune în joc viaţa câtorva dintre cei mai buni oameni ai lui. Dacă eşua nu i se va ierta niciodată. Înainte de a-l părăsi pe „Nasser”, îl prevenise pe libian că orice tentativă de şantaj ulterior va fi considerată de IRA ca o declaraţie de război la care irlandezii vor răspunde cu cruzime trecând la lichidarea sistematică a membrilor identificaţi ca făcând parte din serviciile libiene în străinătate. Între timp, ar putea să-i pună la adăpost pe cei de pe listă.

Îşi consultă ceasul: ora unsprezece seara. Orele ce urmau aveau să treacă foarte greu. În mai puţin de douăsprezece ore, partea cea mai delicată a operaţiunii vă fi terminată.

Reuşită sau ratată.

Capitolul XIII

Harry „Mad Dog” Flynn nu mai dormea de la ora cinci dimineaţa, dar când Sharon Dyle bătu la uşa lui îi răspunse cu un mormăit. Văduva anunţă cu o voce puţin camjidicată:

— *Early morning tea!*

După ce puse platoul pe un gheridon, se apropie zâmbind de pat. Impecabil machiată, purta o cămaşă fără sutien şi o fustă plisată, iar pe picioare ciorapi foarte bine întinşi. Ea aştepta surâzătoare. În picioare, lângă pat. Nu era momentul să-i spui ceva supărător. Totuşi Harry nici nu se gândea la aşa ceva. Fără să se ridice din pat, întinse mâna şi atinse pulpele lui Sharon Dyle. Urcă apoi alunecând pe mătasea ciorapului, simţi pielea coapsei şi continuă. Când degetele lui mângâiară pântecele fără apărare. Sharon Dyle se încolăci.

— *Naughty boy!* se sclifosi ea fără să încerce să scape din ceea ce, de altfel, programase.

Cu un gest îndrăzneţ, Harry „Mad Dog” Flyn îi vârî trei degete în sex. Apăsându-şi degetul mare pe pubisul ei. Se folosi de el ca de un croşeu improvizat ca să o atragă pe pat aşa cum tragi o pisică. Sharon scoase un strigăt scurt, de durere şi de surpriză. Schimbase tactica. Cu mâna stângă, Harry azvârli cuvertura descoperindu-şi trupul gol şi sexul semiexcitat. O linse pe văduvă între coapse, o prinse de ceafă şi îi propti faţa sub pântecele lui. Orgoliul o obliga pe Sharon să protesteze, dar subjugată îi înghiţi cu blândeţe membrul.

Între timp Harry îşi reluă mângâierea lui brutală şi ea i se supunea. În câteva minute se întări cum trebuie, se desprinse, o strivi pe văduvă sub greutatea lui şi o străpunse până spre stomac!

Sharon Dyle scoase un geamăt de satisfacţie şi de durere. Din câteva mişcări de mijloc, Harry îşi satisfăcu plăcerea fără să ţină seama şi de a partenerei saâe. Dar poate că era mai bine să o lase aşa flămândă. De altfel, ea nu protestă când el se ridică şi încă în erecţie se îndreptă spre baie. Demnă, cu

inima încă bătându-i, ea se ridică şi urcă să se aranjeze. Sosise *ZIUA.*

111

Era gata, machiată din nou, impecabilă, în timp ce Harry urca din *basement* cu un sac de pânză în mână. Şi ea pregătise un coş mare cu legume, cutii cu Corn Flakes şi un ziar îndoit. Când simţi greutatea sacului, avu impresia că o să juisese iar. Îl aşeză cu grijă la fundul coşului ei şi pândi o aprobare din partea amantului. Acesta era foarte calm. Îi spuse:

— Îţi aminteşti ce ai de făcut?

— Da, da.

— Eşti în continuare hotărâtă să ne ajuţi?

— Da.

L-a susţinut privirea fără să clipească. Era cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Harry „Mad Dog” Flyn îi explicase că aveau să jefuiască seiful unui dentist indian care aduna bani pentru sikhşi. Deci. Cu alte cuvinte, îşi fura clienţii. Banii vor fi necesari ca să îi întreţină pe camarazi în închisoare… O acţiune bună, unde nu se va trage niciun foc, dar trebuia prevăzut totul.

Harry „Mad Dog” îşi consultă ceasul.

— Poţi să pleci, la un taxi din Upper Street, dar nu te grăbi, nu are rost să ajungi prea devreme.

Sharon Djle aprobă din cap. Era prea emoţionată ca să vorbească. Îşi luă paporniţa şi ieşi din Vincent Terrasse. Străduţa era total liniştită.

Duminica veneau pescari şi se instalau pe malurile canalului Grand Union. Sharon Dyle merse până la capătul canalului apoi o luă pe Duncan Street şi ieşi în Upper Street. Acolo, un şir de taxiuri aşteptau lângă autobuz. Se urcă într-unul.

— Highbury Park nr. 76, zise ea şoferului.

Era de mers cam o milă jumătate. Privea distrată pe fereastră cum se perindau casele victoriene nu prea proaspăt

zugrăvite, nenumăratele buticuri, anticariatele. Era unul dintre cartierele fermecătoare şi în acelaşi timp populare din nordul Londrei care număra mulţi imigranţi pakistanezi şi indieni.

Sosiţi la destinaţie, şoferul întoarse taxiul.

— Pe stânga sau pe dreapta?

— Pe dreapta.

Taxiul coti uşor şi se opri la numărul 76. Taxiurile din Londra virau ca nimeni altele. Highbury Street era largă şi în pantă. Peste douăsprezece case victoriene cu două etaje se întindeau pe mai bine de o sută de metri, lipite una de alta.

La parterul fiecăreia, se deschidea câte o prăvălie: una de modă. Un coafor, un restaurant indian. Cel de pe colţul cu

Northolm Road se afla în reparaţii şi intrarea era acoperită de o prelată mare albastră. Sharon Dyle se îndreptă spre un parter vopsit în alb de lângă restaurantul indian *Rodala.* Numele dentistului era scris cu litere negre alături de diplomele sale. Câteva plante verzi rahitice încercau în zadar să mai înveselească decorul. Se apropie, zări la stânga o tejghea şi un rând de scaune goale în spatele uşii. O împinse şi se declânşă o sonerie. Imediat ce intră, din cabinet ieşi o infirmieră îmbrăcată în alb.

— Am programare la 10,30, îi explică Sharon. Mrs. Dyle mă numesc, am telefonat alaltăieri. Am venit puţin mai devreme pentru că tocmai eram prin cartier.

— Perfect, zise infirmiera. Luaţi loc. Domnul doctor se va ocupa de dumneavoastră imediat ce va putea. Mai sunt încă doi clienţi înaintea dumneavoastră.

— Nu face nimic, aştept, spuse Sharon Dyle şi începu să citească ziarul.

Nu. Mai fusese nicicând atât de mândră de ea.

*

* *

Jaguarul albastru aştepta parcat într-o staţie de autobuz. În

afara unei discrete antene de radio, nimic nu îl deosebea de celelalte vehicule. Şoferul în canadiană maro citea *Evening Standard.* În locul acesta liniştit al West-End-ului, mişunau multe maşini Jaguar, de aceea nimeni nu o lua în seamă pe cea albastră. Deodată radioul începu să scrâşnească.

— *Principal is on his way',* anunţă o voce neutră.

Şoferul apucă microfonul şi apăsă pedala pentru a răspunde.

— *All right. All clear.* O.F.D.2

Peste câteva clipe apărură trei bărbaţi pe trotuarul din faţa unuia din imobilele mici de pe Fremantle Court. Cel dintâi, solid, cu ochelari, îmbrăcat într-un costum prost croit, ţinea în mână un walkie-talkie.

Era membru al *Diplomat Protection Group* din *Special Branch* în Scotland Yard, mai cunoscut sub numele de D.-P.G3. Bărbatul care care îl însoţea purta şi el ochelari, avea

1. Principalul este pe drum.

2. Only fuckers drivers.

3. Doorsteps – Pavements and Gutter.

părul ciufulit, purta un hanorac şi bascheţi. Coborî în grabă scările şi urcă în Jaguarul a cărui portieră fusese lăsată deschisă de cel dinaintea lui.

În ultimii patru ani, Salman Rushidie nu se deplasa decât în felul acesta. Cu *heavies'* după ei, în maşină blindată şi schimbând des locuinţele. Dar nu îl suna nimeni doar dacă cerea el neapărat. El îi chema pe fiul său, pe prieteni şi pe cei care îl sprijineau.

Nu mai conducea o maşină, niciodată nu era singur în diferitele apartamente uneori luxoase, uneori sordide care îi serveau drept ascunzătoare. La trei zile, unul din *heavies* se ducea la cumpărături, cumpăra mai ales hrană congelată. Bunurile lui lumeşti se rezumau la un Nintendo, un ordinator Apple pentru lucru şi o bicicletă de gimnastică pe care nu avea curajul să se suie prea des.

Îngerii lui păzitori nu îl scăpau din ochi. Erau des schimbaţi, nu vorbeau niciodată, păreau cvasitransparenţi. Nu beau şi nu mâncau atâta timp cât erau *on duty.* Nişte automate care nu vorbeau decât în onomatopee, bolborosind în walkie-talkie. Scriitorul nu mergea niciodată într-un magazin de teama de a nu-i ieşi în cale un musulman fanatic. Cu atât mai puţin la un cinema sau la un restaurant, decât în cazuri excepţionale. Atunci când era într-un apartament, perdelele erau trase ca să nu fie zărit din exterior.

O viaţă de câine.

Când şi cel de al treilea poliţist se aşeză lângă şofer, Jaguarul demară cu viteza pe care i-o permitea greutatea blindajului său… Un adevărat seif ambulant. Într-o zi, din neatenţie, maşina se găsea în Regent Street chiar la ora când se terminase slujba la moschee. Salman Rushdiejşi ascunse faţa după un *Independent* cu inima cât un purice. În dimineaţa aceasta privea cu aviditate trecătorii, animaţia de pe străzi, vitrinele, autobuzele verzi. În timp ce Jaguarul urca spre Hyde Park, înspre nord. În această direcţie circulaţia devenea greoaie.

— E totul în ordine în dimineaţa aceasta, Mr. Rushdie? îl întrebă politicos şoferul.

— Perfect, răspunse Salman Rushdie. *Thankyou.*

1. Gorile.

Învăţase să-i aprecieze pe oamenii aceştia care îl apărau neobosiţi zi şi noapte. Un rol ingrat.

Acum urcau pe Highbury Drive, o stradă strâmtă şi întortocheată. Şoferul începu să înjure printre dinţi. Un Morris se ţâra în spatele autobuzului şi îi împiedica să depăşească.

— JULF’… murmură el.

În sfârşit, cea de la volan, o femeie, se dădu la o parte şi Jaguarul depăşi. Zece minute mai târziu, ajungea la capătul străzii la intersecţia cu Highbury Park. Strada era pustie. Jaguarul se întoarse puţin şi opri în faţa unei şcoli din

cărămidă roşie şi parcă în faţa prăvăliei albe a dentistului. De-a lungul trotuarului era oprit un Mercedes gri cu una dintre roţi imobilizate într-un. Clamp2 galben.

Şoferul rânji.

— Aceşti *Balck Rats*3 au prins iar pe cineva. Asta face patru sute de lire.

Poliţia îi hăituia cumplit pe cei care parcau greşit şi puneau cu generozitate „papucii galbeni” în locurile cele mai neaşteptate. Cel de lângă şofer coborî şi intră în prăvălia dentistului. Salman Rushdie insistase să vină să îşi îngrijească o măsea de minte la acest medic la care venise de ani de zile, de pe vremea când ducea o viaţă normală. Casa lui, care era acum de vânzare, se afla la o jumătate de milă de aici.

În timp ce aşteptau, trecu prin faţa lor cu prestanţă o patrulă de doi poliţişti călări în vestoane galbene. În cartierele acestea animate, pline de străini, aveau o impresionantă putere de a face pe cineva să-şi schimbe părerea…

Walkie-talkie bâzâi.

— *Bring in the Principal, all clear,* se auzi o voce.

Poliţistul de lângă Salman Rushdie deschise portiera şi coborî pe trotuar după ce mai întâi se descheie la vestă, deşi nu văzuse pe nimeni care să-i atragă atenţia. Cei trei bărbaţi erau înarmaţi, antrenaţi şi aveau ordin să tragă dacă Salman Rushdie era în pericol. „The Principal” era numele lui codificat.

— *Go ahead,* sir, zise poliţistul.

Salman Rushdie sări sprinten pe caldarâm şi făcu trei paşi câţi mai erau până în cabinet. De-abia intrat, urmat de îngerul

1. Jump up, little fucker!

2. Papuc, sabot.

3. Poliţişti care se ocupă de parcări.

lui păzitor, că imediat şoferul începu să dezlege cuvinte încrucişate din *Independent.*

În interior nu mai era decât o pacientă care citea. Uşa se deschise şi dentistul îl conduse pe clientul care nici măcar nu-l cunoştea pe Salman Rushdie.

Scriitorul intră în cabineţjn timp ce cei doi poliţai se aşezaseră lângă o doamnă. Înainte de a veni, verificaseră împreună cu dentistul dacă imobilul nu avea cumva două ieşiri. Stătea înăuntru de mai bine de o jumătate de oră. O măsea de minte nu este o treabă prea uşoară

Cei doi poliţişti din *Special Branch* tresăriră când văzură uşa deschizându-se. Nu trebuia totuşi să li se pară nimic suspect, l-ar fi prevenit colegul lor rămas în Jaguar. Ori aparatele walkie-talkie bâzâiau liniştit. În sală pătrunseră doi bărbaţi întâmpinaţi de infirmiera cu care schimbară câteva cuvinte.

— Luaţi loc, domnilor, le spuse ea. Mai este şi această doamnă înaintea dumneavoastră…

Înainte de a lua loc, unul dintre poliţişti se îndreptă cu cartea de vizită a Scotland Yard-ului în mână şi spuse politicos:

— Scuzaţi-ne, trebuie să vă percheziţionăm… *Nothing personal.* Supraveghem o personalitate.

Cei doi bărbaţi nu protestară şi se lăsară percheziţionaţi, apoi se aşezară din nou. Din cabinet nu se auzea niciun zgomot şi unul dintre poliţişti se întreba dacă nu cumva Salman Rushdie nu suferea cumva un martiriu. Avea oroare de dentişti. Trebuia cu adevărat să duci o viaţă de mizerie pentru ca o vizită la dentist să ţi se pară o sărbătoare…

Cu coada ochiului, şoferul Jaguarului văzu un colos în jachetă de piele ce se apropia de Mercedes-ul garat în faţa lui şi care, zărind papucul-piedică, izbucni în înjurături…

— *Motherfuckers!* urlă el. O să mă mai coste drăcia asta vreo sută de lire scârboase!

Se apropie de şoferul Jaguarului. Acesta lăsă jos geamul.

— L-aţi văzut pe blestemaţii ăia?

— *No. Sir*, răspunse şoferul reţinându-şi un zâmbet.

Proprietarul Mercedes-ului se îndepărtă bombănind, dădu ocol maşinii sale. Mai dădu un picior în pneu şi deschise portbagajul. Cotrobăi înăuntru câteva minute apoi se întoarse spre Jaguar. Poliţistul îşi reluase cuvintele încrucişate liniştit, la adăpostul maşinii lui blindate. Nici măcar nu văzu arma uriaşă pe care colosul o fixase spre încheietura braţului lui stâng. Era o mitralieră grea Duşka, fără trepied.

Vizând parbrizul Jaguarului, apăsă pe trăgaci şi se auzi un tir cu rafale. Detunăturile răsunară în stradă de parcă erau tunete. Toate proiectilele trecură prin parbriz. Jaguar-ul tremura sub impactul loviturilor, parbrizul se volatiliză. Poliţistul muri pe loc. Atins de ploaia de gloanţe, cincizeci în cap şi în gât.

Pe Highbury Park se lăsă iar liniştea.

Cei doi poliţişti de la *Special Branch.* Aşezaţi în antecamera dentistului, săriră ca arşi, când auziră detunăturile. Se năpusti pe uşă, cu armele Browning în mâini. Cu noduri în stomac şi pulsul ridicat, nu văzură mai întâi decât parbrizul distrus al Jaguarului şi pe colegul lor mort la volan, cu capul zdrobit. În afară de un autobuz care sosea din josul străzii, nu se mai vedea nici o altă maşină. Apoi portbagajul deschis al Mercedes-ului le atrase atenţia şi făcură un pas în direcţia lui.

De abia ajunseseră poliţiştii pe trotuar, că cei doi bărbaţi din sala de aşteptare se şi repeziră la paporniţa din care scoaseră sacul lui Harry „Mad Dog” Flynn. Dădură la iveală din el două pistoale automate prelungite cu amortizoare. Nu le tremurau niciun pic mâinile când ieşiră după poliţiştii care îi percheziţionaseră. Deschiseră foc asupra lor. A fost mai puţin spectaculos decât atacul Jaguarului. Atinşi de mai multe proiectile, cei doi membri ai Sp*ecial Branch-u*lui se prăbuşiră trăsniţi pe trotuar. Harry „Mad Dog” Flynn, ascuns după Mercedes, se ridică. În câteva secunde scoase papucul de pe roata Mercedes-ului cu cheia pe care o avea la el. Îl azvârli în portbagajul deschis împreună cu Duşka şi se năpusti în cabinetul dentistului urmat de cei doi complici ai săi. Acum era momentul cel mai periculos. Singura parte din operaţiune

pe care nu putuseră să o programeze în întregime.

Ar fi putut să apară o maşină a poliţiei şi ar fi văzut corpurile lungite pe trotuar. Jaguarul cu parbrizul distrus. Vecinii trebuie să fi telefonat deja la 999. Aveau doar puţin timp.

117

Sharon Dyle nu mai înţelegea nimic. Îi văzuse cu ochii ei pe cei doi bărbaţi trăgând în poliţişti! Nu era ceea ce i se spusese ei. Se ridică şi îl văzu pe chiriaşul său năvălind în sala de aşteptare. Trecu prin faţa ei. Voi să îl tragă de mânecă.

— Harry… întrebă ea cu o voce tremurând. *What's…*

Dar nu apucă să termine. Harry „Mad Dog" Flynn îşi scoase un pistol de la centură şi o ţinti drept în frunte. Jerry Mac Cann şi Moss Cooney pătrunseseră deja în cabinetul dentistului unde era tratat Salman Rushdie. Terorizată, infirmiera se furişase într-un colţ al camerei. Moss Cooney îl smulse pe Salman Rushdie din fotoliul dentistului. În timp ce Jerry Mac Conn îl ameţea cu o lovitură de crosă. Harry „Mad Dog" Flynn îşi îndreptă pistolul spre doctor.

— *Don't move!*

Acesta încremenise. Harry „Mad Dog" Flynn se apropie de el şi cu grijă îi trase un glonţ în cap. Când se prăbuşi, îl termină cu un alt glonţ în ureche. Infirmiera nu apucă să ajungă la uşă. Se prăbuşi trăsnită de un glonţ în spate şi apoi altul în ureche. Harry „Mad Dog" Flynn părea atins de boala lui Parkinson. Era agitat, avea ticuri, sărea pe loc, avea privirea rătăcită. Îşi privea complicii care tocmai vârau corpul nemişcat al lui Salman Rushdie într-o husă de plastic neagră şi îi înjura.

— *Hurry up, hurry up.*

Ieşi primul din cameră. Grupuri mici de gură-cască ieşeau din prăvăliile vecine, însă erau prea înspăimântaţi ca să intervină. Deschise portbagajul Mercedes-ului şi luă de acolo un Kalaşnikov cu patul frânt pe care îl puse alături de el pe

banchetă. Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Fuseseră masacrate şase persoane, dar îi era teamă mai ales pentru el. Deodată, se auzi răsunând sirena unei maşini de poliţie care urca pe Hight Street, apropiindu-se. Harry „Mad Dog” Flynn începu să apese pe volan ca un nebun urlând numai obscenităţi.

— *Fucking bastards!*

În clipa aceea apărură şi cei doi complici ai lui cărând husa neagră pe care o azvârliră la spatele Mercedes-ului. În clipa când Harry Flynn tocmai demara, le apăru în faţă, cu sirena urlând, un Vauxhall albastru şi alb al Poliţiei Metropolitane care coti ca să se întâlnească cu Jaguarul.

118

Din cele două portavoci fixate pe acoperiş se auzi un avertisment.

— *Drop yourguns! Get out of this car!1*

Harry „Mad Dog” Flynn sări pe trotuar. Protejat de caroseria Mercedes-ului şi cu Kalaşnikovul pe umăr, începu să tragă fără ezitare asupra maşinii de poliţie care tocmai întorcea. Îşi goli tot încărcătorul din puşca de asalt. Urla de bucurie, blestema râzând proiectilele care spărgeau geamurile şi se întingeau în trupurile celor doi poliţişti. Ceata de gură-căscă se ascunse terorizată în prăvălii.

Vauxhall-ul plecă în zigzag şi se ciocni cu un autobuz, rămânând înfipt în caroseria lui, în timp ce acesta urca pe Highbury Park. Imediat Harry „Mad Dog” Flynn îşi aruncă arma goală pe bancheta Mercedes-ului şi demară în trombă spre Northholm Road. O străduţă liniştită care cobora spre estul Londrei. Se continua până spre Clissold Park. Acolo, într-o fundătură liniştită, lângă o staţie de metro, se găsea Sierra închiriată de Elisabeth Malone. Sări din Mercedes şi recuperă cheile din ascunzătoarea parbrizului. Jerry Mac Cann deschidea deja portbagajul cu ajutorul lui Moss Cooney. Azvârliră fără menajamente husa neagră şi armele în cealaltă maşină, apoi îşi scoaseră mănuşile şi coborâră în staţia de

metro.

Harry „Mad Dog” Flynn plecă la rândul său conducând încet şi cu precauţiuni. Poliţia căuta un Mercedes gri cu trei bărbaţi la bord şi nu o Sierra albă cu un singur pasager. Făcu mai bine de douăzeci de minute până la parkingul unde se afla furgoneta pestriţă. Parcă în apropierea ei şi deschise uşile din spate. Nu i se păru prea uşor să tragă trupul lui Salman Rushdie din portbagajul Sierrei. Cârfd reuşi, urcă în furgonetă, închise uşile din spate şi deschise husa. Complicii lui îi puseseră lui Salman Rushdie cătuşe la mâini. Le verifică. Îi mai puse altele la încheieturile picioarelor şi îi lipi un adeziv mare lat peste gură şi peste ochi.

Încă ameţit, scriitorul nu reacţionă. Gemea doar din pricina rănii de la cap. Cu nişte funii, Harry „Mad Dog” Flynn îl imobiliză de podea în spatele unor cartoane. Puteai să îl zăreşti doar dacă intrai în furgonetă. Apoi transportă şi armele, le verifică una câte una, şi o încărcă pe cea pe care o folosise.

1. Aruncaţi armele! Ieşiţi din maşină!

119

În IRA era o tradiţie: erau păstrate întotdeauna armele, chiar şi cele care reprezentau un pericol, aşa cum erau acestea care omorâseră poliţiştii.

Asta data din vremea când IRA avea puţine arme şi când erau foarte preţioase.

Când termină, Harry „Mad Dog” Flynn ieşi din furgonetă, închise uşile şi urcă din nou în Sierra după ce mai întâi verifică să nu fi uitat nimic compromiţător. Se simţea extrem de calm în ciuda măcelului pe care tocmai îl provocase. Trecură douăzeci de minute, după care auzi zgomotul ascensorului. Jerry Mac Cann coborî din lift şi se îndreptă spre Harry „Mad Dog” Flynn care îi întinse cheile de la furgonetă. Mac Cann urcă în ea ca să păzească prizonierul.

— Pe mâine.

Harry „Mad Dog” Flynn se depărtă la volanul Sierrei pe

care o abandonă la trei mile mai departe, într-un loc stabilit. Apoi o luă pe jos. Se scursese puţin timp din viaţa lui. Nu se va mai întoarce niciodată în Vincent Terrasse. Poliţiştii trebuie să fi ajuns deja acolo, chiar dacă nu o bănuiau încă pe Sharon Dyle.

Dar vor ajunge repede, prin vecini, să urce până la el, fără prea multe elemente prin care să îl identifice. Pentru câteva zile avea altă ascunzătoare. Ce era mai greu se făcuse. Se opri să telefoneze de la o cabină şefului său, căruia voia să-i dea vestea cea bună.

Capitolul XIV

Într-un colţ al biroului era un televizor Samsung aprins, dar fără sonor. Ştirile erau transmise în surdină de radio. Cu privirea fixă, cu o ţigară aprinsă ce i se consuma în vârful degetelor, James Williamson părea că meditează, afundat în fotoliul uriaş din dosul biroului.

Îl salută pe Malko cu un gest al mâinii şi îl anunţă direct:

— L-au prins pe Salman Rushdie!

Malko crezu că nu aude bine. Nu putea să fie adevărat după toate avertismentele date britanicilor!

— Ce s-a întâmplat? întrebă el înainte de a se aşeza.

— O capcană adevărată! explică şeful staţiei C.i.A. Salman Rushidie se hotărâse să meargă în dimineaţă asta la dentistul lui ca să îşi scoată o măsea de minte. Nimeni nu ştia, în afară de dentişti care jurase să păstreze tăcerea, de poliţişti şi de Salman Rushdie. A fost o ambuscadă. Trei oameni înarmaţi. Aveau chiar şi o mitralieră! l-au omorât pe cei trei paznici, garda de corp a lui Rushdie, apoi pe dentist, pe infirmieră şi pe o pacientă care aştepta în sală. Aşa că nu există niciun martor! L-au luat pe Salman Rushdie cu un Mercedes furat, care a fost găsit la două mile mai departe.

Năucit, Malko se gândea la dezvăluirile pe care i le făcuse Mairead O’Connor…

— Au mai fost împuşcaţi încă doi poliţişti în maşina lor,

chemaţi de vecinii speriaţi. Unul e mort, celălalt într-o stare foarte gravă.

— Poliţia pune această răpire în seama IRA?

— Nu am aflat deocamndată nimic. Martorii au fost foarte şocaţi ca să poată da semnalmente sigure despre răpitori. Ne-au spus despre trei bărbaţi, doi de înălţime mijlocie şi unul foarte solid. Nici un alt semn particular. Nimic mai mult până acum.

— V-aţi văzut cu omologii dumneavoastră?

— Da. Sir Peter Clarke jură pe toţi zeii că a făcut tot ce era necesar. Stella Rimington este deznădăjduită. A pus în mişcare maximum de servicii: operaţiunea „Rolling Black” cu treizeci de posturi de control la ieşirile din Londra.

— Este genul de măsuri care nu servesc practic la nimic, remarcă Malko. Au rămas cu siguranţă la Londra într-o primă fază.

— Ar trebui să mă sune. Ziarele de seară nu vor vorbi decât despre asta. Televiziunea face deja flash-uri la fiecare sfert de oră. ^E o adevărată harababură la ieşirile din Londra…

Îl întrerupse soneria telefonului! Când răspunse mai avea încă aerul răvăşit.

— Era Sir Peter Clarke. Spumegă de furie. Tocmai a vorbit cu superintendentul de la *Special Branch.* Cu Desmond Taylor. În ciuda avertismentelor date de MI6 şi MI5 nu s-a făcut nimic.

— Adică?

— Oamenii însărcinaţi cu protecţia lui Salman Rushdie n-au primit nicio instrucţiune în plus şi cota alertei a rămas aceeaşi, *Black order,* când ar fi trebuit să treacă la stadiul superior, *Red order.* Aceasta este o nouă variantă a cazului Lord Mountbatten…

Scotland Yard-ul primise în 1979 mai multe informaţii care avertizau asupra faptului că Lordul Mountbatten era în *hit-list*

a IRA. Or acesta îşi petrecea în fiecare an vacanţa în Irlanda de sud, nu departe de frontiera cu Ulster. În acea vară, Scotland Yard-ul nu a mai luat nicio măsură suplimentară. Rezultatul: *Shadow V,* iahtul Lordului Mountbatten, a sărit în aer de la încărcătura explozivă pusă de IRA, omorându-l împreună cu alţi membri ai familiei sale.

— În ceea ce îl priveşte pe Salman Rushdie, zise americanul. Scotland Yard-ul nu a mai primit niciun indiciu, aşa că nu au vrut să ţină seama de informaţiile date de MI5 şi MI6: se detestă prea mult!

Trecu un înger şi zbură în direcţia Mecca.

Malko se simţea cuprins de plictiseală amestecată cu dezgust. Aceeaşi poveste în toate ţările. Niciodată Serviciile nu colaborau în totalitate. Geloşi unii pe ceilalţi, le uşurau munca adversarilor lor. Dacă Scotland Yard-ul ar fi făcut tot posibilul, probabil că răpirea ar fi fost împiedicată.

Punctul cel mai important al istoriei povestite de Mairead O'Connor tocmai se verifica. IRA îl răpise pe Salman Rushdie

pentru socotelile libienilor. Dacă britanicii nu reuşeau să îl găsească repede pe scriitor, oamenii din IRA puteau să îl strecoare afară din Marea Britanie. Din acel moment, nu se mai putea face nimic pentru el. Va fi probabil predat libienilor pe un vas, în afara apelor teritoriale, apoi, de acolo, prin aceeaşi metodă, iranienilor. Făcându-şi socoteala asta, Malko se simţea frustrat şi furios. La ce buri să rişti atât?

— Şi Elisabeth Malone? întrebă el. Au pus mâna pe ea?

— Nu încă. A plecat de-acasă dis-de-dimineaţă. Au pus să supravegheze piaţa, în faţă la Kensington Court.

— Se întâlneşte cu Mandy astăzi la ora patru. Îl anunţă Malko. Au aranjat asta de ieri, dar m-ar mira să vină la întâlnire. Or, dacă vine, înseamnă că nu este amestecată în această răpire. Am să mă duc la Mandy. Cum i-am promis, dar după asta, gata. Încetez orice activitate. Anglia nu este decât o insulă, nu-i aşa? Prietenii noştri britanici au cinstita

şansă de a-l recupera pe Salman Rushdie înainte de a se bălăngăni la capătul unei funii în Teheran.

James Williamson îşi strivi ţigara într-o scrumieră şi îl privi pe Malko de parcă îi spusese o obscenitate.

— *My dear Malko*, glumeşti! spuse el cu un ton lipsit de cea mai slabă urmă de umor. În orele următoare vreau să-mi ridic în cap unităţile MI5, MI6 şi Scotland Yard-ul. Or tu eşti cel care a condus această anchetă. Şi eşti singurul care o poate continua.

— Scotland Yard-ul are tot ce îi trebuie referitor la Elisabeth Malone, obiectă Malko.

— Şi Mairead O'Connor? Ea ştia, dar credea că nu se va face răpirea asta. Poate că acum va accepta să colaboreze!

— Mă îndoiesc, zise Malko, dar pot încerca să iau legătura cu ea. Am un număr de telefon. Dar mai sigur ar fi să mă întorc la Dublin.

— Şi în iad. Dacă asta foloseşte! zise şeful staţiei. Onoarea *Company-e*i este în joc. Dacă le-o luăm înainte cu afacerea asta, ne vor mânca din palmă multă vreme şi vor fi mai puţin aroganţi.

— Nu credeţi că ar putea să-l găsească pe Salman Rushdie?

— Scotland Yard-ul nu a găsit până acum *nici o singură* ascunzătoare a IRA la Londra. Răpitorii vor aştepta ca lucrurile să se liniştească şi apoi îl vor scoate uşurel din ţară într-o

săptămână sau două. Nu putem scotoci în toate maşinile care pleacă din capitală. După…

Îşi lăsă fraza în suspans.

— Mai este şi Elisabeth Malone.

— Chiar dacă este amestecată în răpire, nu este sigur că ştie desfăşurarea pe mai departe a operaţiunii şi nici locul unde s-a refugiat comando-ul cu Salman Rushdie. IRA este extrem de compartimentată.

— Cum a aflat totuşi de această vizită la dentist şi prin cine? remarcă Malko. Informaţia asta este capitală. Fără locul şi ora ştiute, IRA nu ar fi putut să dea lovitura. Probabil că este 6 altă persoană implicată.

— Îi vei explica toate astea lui Desmond Taylor. Îl aştept să vină. Trebuie punctat ceea ce ştim deja. Dacă luăm drept bază povestirea lui Mairead O'Connor, IRA va trebui să primească un vapor plin cu arme. Care la întoarcere să-l ia pe Salman Rushdie. Urmarea operaţiunilor ar trebui să se deruleze în Irlanda de Sud. Acolo s-au făcut toate livrările de arme. În Ulster, supravegherea britanică este foarte eficace.

— Exact, zise Malko, dar ne lipsesc cele trei informaţii fundamentale: numele vasului, data la care trebuie descărcată încărcătura şi schimbată cu Salman Rushdie şi locul unde se va întâmpla asta. Pot de altminteri să descarce într-un loc şi în alt loc să-l predea pe Rushdie. La nevoie chiar într-un port britanic. Pentru IRA asta este cât se poate de simplu. Fără o informaţie sigură, poliţia nu va găsi nimic.

Îl întrerupse bâzâitul interfonului. Vocea secretarei anunţă:

— A sosit domnul Desmond Taylor.

— Îi spunem tot? întrebă Malko.

— Da. Mai puţin despre Mairead O'Connor.

Desmond Taylor era blond, blondul spicului de grâu specific englezilor, cu câteva fire cenuşii şi obrajii mâncaţi de o cuperoză vorace. Nu prea avea aerul unui băutor de apă… James Williamson făcu prezentările. Superintendentul părea nervos şi stresat. Se trânti într-un fotoliu în faţa americanului.

— Ceva nou? întrebă acesta din urmă.

— Nu mare lucru, mărturisi britanicul. Şoferul Jaguarului blindat a fost ucis cu proiectile speciale care au străpuns blindajul. IRA a mai folosit din astea. Este posibil ca persoana

care îşi aştepta rândul la dentist să le fi fost complice. De câteva luni ţinea în gazdă un bărbat cu semnalmente care ar corespunde unuia dintre atacatori. Afacerea fusese foarte

bine pregătită. Poartă ştampila organizaţiei IRA. Răpitorii au acţionat cu o sălbăticie glacială, fără să le dea nicio şansă nefericiţilor de poliţişti. Dar nu înţelegem de ce IRA trebuia să-l fi răpit pe Salmari Rushdie…

Malko şi Williamson schimbară priviri pline de înţeles. Era clar că Desmond Taylor nu făcea încă legătura între avertismentele trimise de MI5 şi MI6 şi răpire. —. Puteau să îşi mai lase interlocutorul să fiarbă puţin

— Nicio urmă de Salman Rushdie?

— Niciuna. În momentul ăsta sunt câteva interpelări în Camera Comunelor. Toată presa o să se dezlănţuie. Şi nu avem ce să le spunem! Că erau două maşini. Am găsit-o pe prima, un Mercedes furat şi acum întrebăm prin vecini de cel mai mic amănunt al celei de a doua. Şi asta trebuie să fi fost abandonată. Vom spune la televizor tot ce ştim în speranţa că ne vor ajuta şi cetăţenii.

Părea complet descurajat. Cum ajunsese celebrul Scotland Yard…

Malko întrebă cu viclenie:

— Aveţi idee cum a aflat acest comando de deplasările lui Salman Rushdie?

— Nu încă. De ce?

— Nu v-a menţionat nimeni numele Elisabethei Malone?

Poliţistul îşi încruntă sprâncenele.

— Ba da. E bănuită ca făcând parte din IRA şi că ar fi amestecată în povestea asta.

Hotărât lucru, informaţia circula prost.

— Elisabeth Malone. Explică Malko. Este în contact cu o asociaţie care se ocupă mult de Salman Rushdie, numită *Article XIX.* Este posibil să fi avut cunoştinţă de această întâlnire cu dentistul prin intermediul ei.

Desmond Taylor avu o tresărire.

— Nu m-a prevenit nimeni, scrâşni el. Ştiu doar că suntem în căutarea acestei Malone. De cum vom pune mâna pe ea…

— Eu ştiu unde va fi astăzi la orele şaisprezece, preciză Malko. În fine, unde se presupune că s-ar găsi.

Îi făcu poliţistului britanic un scurt rezumat al intrigii pe

care o ţesuse cu ajutorul lui Mandy Brown. Desmond Taylor îşi

scoase un carnet şi îşi luă notiţe, încordat ca o arbaletă. Uitase de situaţia umilitoare de a fi informat de CIA şi nu de serviciile britanice. Ca să-i mai pună puţină sare pe răni, James Williamson îi spuse suav:

— Suntem de un timp la curent cu această afacere, l-am prevenit acum câteva zile pe cei de la MI5 şi MI6 de un posibil atentat asupra lui Rushdie, dar în aparenţă, acest avertisment nu a fost luat în serios. În orice caz, nu suficient.

Desmond Taylor ridică ochii spre american. Cu privirea pierdută, cu maxilarul ascuns, părea că i-a dispărut şi cuperoza din obraji.

— Am văzut nota asta, mărturisi el cu o voce plină de umilinţă. Dar asemenea avertismente sunt tot timpul cu zecile. Ar fi trebuit o informaţie precisă, detaliată.

Malko se hotărî să îi vâre capul la apă. Aşa numai, fără răutate, doar ca să o răzbune pe Jeanne d’Arc.

— Evident, zise el, dacă aţi fi ştiut unde şi când va acţiona IRA să îl răpească pe Salman Rushdie, lucrurile s-ar fi simplificat.

Desmond Taylor deschise gura, o închise din nou, se făcu puţin mai roşu la faţă, îşi contemplă încălţările obosite şi sfârşi prin a schiţa un surâs forţat.

— *Indeed!’* răspunse el cu un aer înţepat.

— Cred că ar trebui să dăm o raită pe la *Article XIX,* sugeră Malko. Dacă, bineînţeles, nu vă deranjează. Noi nu avem în ţara dumneavoastră putere de poliţie, însă în ceea ce o priveşte pe Elisabeth Malone şi această răpire, ar trebui să ne înţejegem bine pentru această după-amiază, nu-i aşa?

Întremat puţin la ideea de a relua iniţiativa, Desmond Taylor sări în sus.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Elisabeth Malone ţâşni din staţia de metrou London Bridge şi o luă pe St. Thomas Street şi apoi pe Borough High Street.

Nu mai avea decât câteva sute de metri până să ajungă la imobilul care adăpostea *Article XIX.* Mai avea cam treizeci de metri, când un Rover vişiniu se opri în faţa porţii albastre. Coborâră din maşină doi bărbaţi, iar al treilea, şoferul, rămase

1. Chiar aşa!

la volan. Cei doi bărbaţi sunară şi năvăliră în imobil. Ea avusese timp să îi examineze. Unul mai robust, prost îmbrăcat celălalt, solid, blond, avea alura unui străin. Alertată, irlandeza încetini şi examină Rover-ul. Maşina avea cam prea multe antene ca să fie lucru curat. Era cu siguranţă vorba de o maşină demodată de la MI5 sau de la Scotland Vard… Calmă, îşi continuă drumul, fără să se uite înapoi şi o sută de metri mai încolo făcu semn unui taxi.

Era inutil să meargă să se azvârle în gura lupului…

Prevedea că responsabilii de la *Article XIX* erau deja interogaţi, dar nu era nimic alarmant. Nu aveau nicio dovadă palpabilă împotriva ei; doar cu bănuieli nu o puteau acuza.

— Kensington Court 10. Zise ea şoferului.

Bătăile inimii i se liniştiră când taxiul traversă London Bridge. Elisabeth Malone trecea în revistă capcanele care i-ar fi putut fi întinse. Din fericire, transportarea lui Salman Rushdie până la locul ambarcării nu o privea.

Ajuns la colţ cu Kensington Road, taxiul semnaliză la stânga.

— Lasă-mă acolo, zise Elisabeth Malone.

Plăti, coborî, făcu câţiva paşi şi rămase nemişcată. Puţin mai sus, pe stradă staţiona o camionetă roşie de la Royal Mail. Inima începu să îi bată tot mai repede Era unul dintre adăposturile favorite ale celor de la *Special Branch.* Stăpânindu-şi panica, făcu cale întoarsă.

În zadar îşi repetase mental de-a lungul anilor un incident asemănător, acum inima tot îi bătea să se spargă şi de-abia se abţinea să nu o ia la fugă. Creierul îi fierbea. Normal ar fi

trebuit să-şi continue liniştită drumul. Ar fi fost interpelată şi dusă la *Special Branch.* Toţi membrii IRA era posibil să păţească asta. Dar chiar dacă nu aveau nimic sigur împotriva ei. Asta însemna sfârşitul vieţii ei normale. De acum încolo va fi în permanenţă supravegheată. Îi va fi interceptată corespondenţa, telefonul va fi ascultat, vizitatorii ei anchetaţi. Aşa că acum trebuia să plonjeze în clandestinitate, să se întoarcă în Irlanda de Sud, „paradisul” agenţilor IRA deconspiraţi.

Să încerce să-şi facă altă viaţă acolo. Aici, la Londra, toţi îi vor întoarce spatele: clienţii ei, voluntarii de la *Article XIX*, acei dintre prietenii ei care nu bănuiau nimic… Ajunse în Kensington High Street şi intră într-o cabină telefonică. Formă numărul unei mesagerii, îl dădu pe cel al cabinei în care se afla şi aşteptă.

127

După douăzeci de minute telefonul sună. Explică ce se întâmplase şi anunţă că va închide.

— Aşteaptă încă puţin, mai gândeşte-te, i se răspunse. Ar putea fi falsă.

Închise şi plecă pe jos ca să-şi mai limpezească gândurile. Atinsese deja linia invizibilă care separa lumea normală de clandestinitate. Instinctul îi spunea că nu este vorba de o alarmă falsă.

Înghesuită într-un birou minuscul între un fotocopiator şi un morman de dosare, responsabila dosarului lui Salman Rushdie era imaginea vie a dezolării.

— Nu pot să cred. Repeta ea, chiar ieri am vorbit cu el. Este oribil, absolut dezgustător. *My God,* unde oare o fi acum?

Ridică spre Desmond Taylor o privire plină de disperare. Acesta arbora aerul unui cioclu ajuns la sfârşitul unei zile deosebit de fructoase.

— Vom face tot posibilul, promise el.

Smiorcăita îi conduse apoi într-un birou mai spaţios, cel al directoarei, şi ea la fel de răvăşită. Superintendentiil Taylor îl

prezentase pe Malko drept un colaborator şi cele două femei nu îi acordară nicio atenţie. După ce lacrimile se uscară, începu interogatoriul condus de Malko.

— Aţi luat legătura cu domnul Rushdie în orele sau zilele ce au precedat răpirii sale? întrebă el.

— Bineînţeles! afirmă imediat directoarea. Ne telefona de mai multe ori pe zi. Ne ocupam mult de el. Tocmai pregăteam o reuniune la Adunarea Europeană de la Strasbourg. Ne gândeam ca o acţiune energică diplomatică să le arate iranienilor că trebuie să îşi schimbe atitudinea, să abandoneze acest proiect oribil.

Malko se abţinu să spună că cea mai bună acţiune diplomatică era pe bază de bombe nucleare.

— Aveţi numărul domnului Rushdie? întrebă el.

Ea avu'un surâs forţat.

— *Numerele,* vreţi să spuneţi, pentru că şi le schimba tot timpul. El era cel care suna pentru că dorea să aprobe taxele pe care noi le publicam în favoarea sa. Dar uneori, dacă nu eram aţei, îşi lăsa numărul. De telefon.

— Înţeleg, zise Malko.

— Mai aveţi şi altă colaboratoare, întrebă el.

— Nu, o secretară şi câteva benevole cafe vin să ne ajute în acţiuni specifice.

— De exemplu?

— De câtva timp avem ca asistentă o tânără care se ocupă mult de violarea drepturilor omului în Ulster. Noi ne ocupăm de toată lumea, nu-i aşa?

— Cum se numeşte?

— Elisabeth Malone. Este foarte devotată. Irlandeză, bineînţeles, care lucrează ca decoratoare. Acesta este biroul ei.

Arătă spre un mic birou plin de hârtii şi broşuri.

— Unde este acum? întrebă Malko.

— Nu vine tot timpul. Are şi meseria ei. Dar o pot chema

dacă doriţi. Deşi nu are nicio legătură cu Salman Rushdie. Nu l-a văzut niciodată.

— Acum asta nu este o urgenţă. Să ne întoarcem la el. Ştiaţi că în dimineaţa aceasta trebuia să meargă la dentist?

Directoarea făcu ochii mari.

— Bineînţeles! Sporovăiam despre orice. Pentru el asta era o zi mare. Urma să iasă din casă…

Avea o candoare dezarmantă. Malko îi trimise surâsul lui cel mai calm.

— Vă mai amintiţi când v-a vorbit domnul Rushdie despre vizita la dentist?

Ea îşi încruntă sprâncenele.

— Staţi puţin… Da, cam acum o săptămână. Am vorbit puţin… L-am întrebat chiar de ce mergea la dentistul acesta necunoscut în loc să meargă într-un spital mare şi modern…

— Eraţi singură când aţi purtat această discuţie?

— Eh. Da… nu. Cred că era aici şi Elisabeth Malone. Ca în fiecare dimineaţă… Dar…

Se înroşi la faţă.

— Doar nu vă gândiţi că… că eu aş…

— Nu dumneavoastră, o corectă imediat Malko. Dar suntem aproape siguri că Elisabeth Malone face parte din IRA şi că datorită acestei informaţii legate de ieşirea lui Salman Rushdie a putut fi răpit. Or este singura, şi dumneavoastră desigur, care aţi ştiut.

Directoarea părea ca lovită de trăsnet.

— IRA! Dar de ce l-ar răpi IRA pe Salman Rushdie?

— Este o poveste lungă, zise Malko. Spuneţi-ne tot ce ştiţi despre Elisabeth Malone.

Cu capul în mâini, organizatoarea de la *Article XIX* încerca să-şi adune gândurile.

— Ne-a fost recomandată de *Chapter-u*| nostru de la Belfast, deşi ea locuieşte la Londra de multă vreme. Asta a fost acum patru luni. Am găsit-o foarte simpatică, muncea foarte bine. Dumnezeule, este oribil! Ce o să i se întâmple

domnului Rushdie? Ce am putea face?

— Mai întâi să nu o alertaţi pe Miss Malone, spuse Malko. Dacă va veni, vă purtaţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De restul ne ocupăm noi.

Frustrat. Desmond Taylor interveni:

— Începând de acum, vă vom supraveghea, zise el. Nu vă temeţi de nimic; sunaţi la acest număr de telefon pentru orice vi se pare anormal.

Îi lăsară un număr de telefon la care i se răspundea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi se despărţiră. Malko era mai degrabă mulţumit că aflase răspuns la întrebarea pe care şi-o pusese.

— Femeile astea nu ştiu niciodată să ascundă ceea ce tocmai au aflat, zise el. Dacă Elisabeth Malone mai apare pe aici, cel mai bun lucru ar fi să o arestăm imediat.

Aceasta era recomandarea superintendentului de la Scotland Yard. Telefonă din maşină şi aşteptară ca o altă maşină de duzină a *Special Branch*-ului să sosească în acel loc. Britanicii îşi luau măsuri de precauţie. Din păcate cam târzju.

În drum spre ambasada americană, Malko îi comunică lui Desmond Taylor adresa lui Mandy.

— Supravegherea să fie discretă, recomandă el. Elisabeth Malone trebuie că este mai precaută în clipele astea. Este posibil să vină la acest rendez-vous în ciuda celor petrecute, dacă se simte destul de sigură pe sine.

— Veţi merge şi dumneavoastră? întrebă Desmond Taylor

— Bineînţeles. Aş vrea să acţionez fără să se simtă. În orice caz aşteptaţi puţin până să o arestaţi. Nu doresc să o amestec pe prietena mea Mandy în povestea asta. IRA ar putea să se răzbune pe ea.

— De acord, promise superintendentul. Ne vom mulţumi doar să o urmărim. Poate că se va întoarce acasă la ea.

— Asta ar fi cea mai bună soluţie, zise Malko înainte de a coborî din Rover.

Elisabeth Malone ajunse în gara Charing Cross şi deschise unul dintre compartimentele închiriate *a la longue* ale fişetului automatic. Scoase un pachet de mărimea unei cutii de pantofi şi merse la toaletă.

Acolo, deschise şi scoase din el un pistol automat Taurus 9 mm cu încărcător de schimb. Verifică şi văzu că mai are un glonţ şi îşi vârî arma în carâmbul cizmei acoperită de fusta lungă.

Primul gest al poliţiştilor britanici când arestau o suspectă era să îi smulgă geanta… Şi nu să o percheziţioneze pe corp Elisabeth Malone făcu o piruetă, mulţumită că pistolul era complet invizibil…

De câteva ore se gândise mult. La plecare, era pregătită să stea câteva săptămâni în închisoare. Numai că exista maşina Sierra. Mijlocul de legătură dintre răpirea lui Salman Rushdie şi ea. Scotlant Yard-ul nu o va lăsa să-i scape. Era o poveste prea gravă pentru ca Elisabeth Malone să nu-şi închipuie că ei vor pune totul la bătaie.

Complicitate la răpire… risca mulţi ani de închisoare. Era ceva prin care nu voia să treacă. Chiar dacă se întâmpla să omoare un poliţist ca să scape din mâinile lor.

Avea intenţia de a părăsi Londra chiar în acea zi şi să se întoarcă în Irlanda de Sud pe drumuri ocolite. Cu o perucă, cu înfăţişarea puţin schimbată, va reuşi să treacă.

Începu să meargă spre Belgrav'ia Street. Ezită mai întâi, dar apoi hotărî să meargă la întâlnire. După părerea responsabilei de la *Article XIX.* Nebuna miliardară era extrem de generoasă. Dacă îi va putea stoarce câteva mii de lire o să îi prindă foarte bine.

— Malko! Ce drăguţ din partea ta că ai venit. Vreau să ţi-o prezint pe noua mea decoratoare. Vino.

Mandy Brown era perfectă în rolul de lady, deşi vorbea cam tare, aşa cum văzuse în foiletoanele televizate. O rochie neagră strâmtă îi scotea în relief formele, era discret machiată, şi purta pe fiecare deget câteva sute de carate de briliante.

Elisabeth Malone stătea pe un coiţar de canapea roşie, cu o geantă mare lângă ea şi îmrăcată cu o rochie lungă Laura Ashley. Malko fu izbit de expresia ochilor ei limpezi, aspri şi reci ca ai unei sălbăticiuni.

Pisicindu-se, Mandy Brown făcu prezentările. Ea îi spuse că tânăra irlandeză se ocupa de opere de binefacere dar şi de decoraţie şi că ea voia să îşi refacă salonul ăsta oribil. Îi turnă apoi lui Malko un pahar de *Chiteau La Gaffeliere 82* dintr-o sticlă din care se băuse destul. Din colţul ei, Elisabeth Malone asculta cu un zâmbet întipărit pe chipul triunghiular.

Malko observă o tensiune pe care Mandy nu o percepea. Oare irlaneza se îndoia de ceva? Se ştia probabil hăituită şi el o simţea pregătită pentru orice, pe viaţă şi pe moarte.

— V-am zărit într-o seară la *San Lorenzo,* zise el. Când cinam cu Mandy, nu-i aşa?

— Se poate, răspunse Elisabeth Malone cu o voce inexpresivă. Merg acolo uneori.

Nu la *San Lorenzo* îl văzuse ea pe acest bărbat, ci acum câteva ore. La nr. 90 pe Borough Street, când ieşea dintr-o maşină a poliţiei!

Când l-a văzut pe Malko intrând în cameră, Elisabeth Malone a crezut că o să i se oprească inima. Într-o clipă a înţeles apelul neobişnuit al acestei ducese trăsnite care brusc se interesa de nenorocirile irlandezilor. Îi întinsese o capcană!

Singura cale de a ieşi din încurcătură era să-i suprime pe cei doi martori şi să dispară. Cu o mişcare naturală îşi aşeză mâna dreaptă’de-a lungul piciorului şi simţi atingerea protectoare a pistolului. Mai avea^un glonţ şi trăgaciul era ridicat. N-avea decât să apese. Îi reveni înaintea ochilor imaginea celor doi soldaţi britanici pe care îi atrăsese într-o cursă la Belfast. De data asta era singură, nu mai erau alţi ucigaşi care să termine treaba.

Respiră profund ca să-şi poată stăpâni bătăile inimii.

În câteva ore devenise o criminală.

Capitolul XV

Elisabeth Malone, încordată ca un arc, încerca să-şj păstreze sângele rece. Simţea mai multă ură pentru această *rich bitch’* acoperită de diamante decât pentru bărbatul care venise şi ura asta îi dădea curaj. Îi adresă lui Mandy un zâmbet crispat în timp ce aceasta îi expunea problemele ei cu decoraţia. Ea îşi repeta întruna că ăştia doi vor fi în curând pe altă lume şi încerca să-şi înghită spaima ca să poată gândi cum să facă să scape cu faţa curată.

Sd putea ca bărbatul să fie înarmat. Trebuia să îl ucidă pe el mai întâi. Mai erau şi alte persoane în casă.

Glasul strident ai lui Mandy o smulse din gândurile ei dezordonate.

— Liz, vino să îmi vezi camera de sus. Aş vrea să vezi ce îmi place mai mult.

Elisabeth Malone se sculă ca un automat. Mandy îi uşura situaţia. Într-un dormitor sunt perne. Asta o va ajuta să amortizeze zgomotul pistolului Taurus şi apoi să coboare şi să-şi termine treaba. Pe faţă afişă un zâmbet aproape cald după care se ridică.

— O foarte bună idee! zise ea.

Cele două femei traversară holul şi începură să urce scara monumentală.

Imediat ce ieşiră, Malko se năpusti la geanta lăsată de Elisabeth Malone pe canapea şi începu să o scotocească, asigurându-se că nu conţinea nicio armă. Amintirea criminalei din Tunis2 îi revenea în minte. Nu trebuia să ai încredere nici în femeile, nici în bărbaţii din IRA. Răsuflă uşurat: oamenii de la

1. Târfă bogată.

2. SAS nr. 108 – „Lovitură de stat la Tripoli”.

Scotland Yard erau cu siguranţă împrăştiaţi pe afară. Nu va fi o bătălie cruntă. Elisabeth Malone, singura care putea să le furnizeze informaţii cu privire la răpirea lui Salman Rushdie,

nu prezenta interes decât vie.

Mandy stătea în admiraţie în faţa patului ei Charles X în marchetărie creat special pentru ea de arhitectul Claude Dalie. Acesta îi transformase camera victoriană într-un decor hollywoodian. De câte ori o vizitau prietenele ei arăboaice, voiau să îi cumpere totul.

— E nostim, nu-i aşa? zise ea lui Elisabeth Malone.

Nu-i venea să creadă că această micuţă blondă nervoasă poate să fie monstrul descris-de Malko. În materie de politică nu era prea tare. Elisabeth Malone privea decorul cu un aer absent gândindu-se la toţi prietenii săi, care zăceau în închisorile britanice. Se agăţă de gândul ăsta pentru ca să se decidă. Perspectiva unei vieţi sfârşite în puşcăriile englezeşti o îngheţa. Trebuia să o lichideze pe idioata asta şi apoi să coboare să-i omoare prietenul.

— Ai văzut seiful? zise Mandy. Este bine ascuns, nu-i aşa?

Îi arătă cu un zâmbet inocent un panou lăcuit care glisa în perete.

— Vă încap multe lucruri în el? întrebă Elisabeth Malone cu un ton detaşat.

— Daa! O grămadă. Întotdeauna mi-e teamă să nu duc lipsă de ceva şi apoi nu îmi plac cecurile…

Elisabeth Malone o privi fix, într-un fel straniu, încât Mandy îşi dădu seama că Malko avea dreptate. În Honolulu trăise multă vreme printre vagabonzi, aşa că îşi dădu seama de brusca schimbare de atitudine a tinerei femei. În clipa aceea, Elisabeth Malone se aplecă de parcă s-ar fi scărpinat, îşi ridică fusta şi se îndreptă cu pistolul în mână.

— Deschide dulapul, zise ea sec. Repede! Mandy privi spre pistol, apoi spre irlandeză. Nu avea chef să-şi dea banii. Chiar dacă avea mulţi.

— Du-te dracul zise ea.

Elisabeth Malone nu se tulbură cu una cu două.

— Ai chef să şchiopătezi toată viaţa? îţi dau zece secunde înainte să-ţi trag un glonte în genunchi…

De data asta. Mandy nu mai ezită decât câteva secunde.

Nu avea de gând să se lase schilodită pentru zece mii de lire sterline. Deschise panoul lăcuit, făcu combinaţia seifului şi deschise uşa ridicându-se.

A-Serveşte-te, ticăloaso!

În clipa când Elisabeth Malone se apleca spre seif, Mandy închise brusc uşa şi urlă ca o sirenă.

— Malko! Malko! îmi şterpeleşte lovelele!

Elisabeth Malone se întoarse dintr-un salt şi trase la întâmplare. Glonţul izbi într-o balustradă înainte de a ricoşa într-un tablou vechi.

Elisabeth Malone ezită şi hotărî să golească mai întâi seiful, îndesă cu înfrigurare bancnotele într-o geantă Harrod’s şi apoi se precipită cu pistolul în mână. Chiar dacă Mandy chema poliţia, avea timp destul să îi omoare pe amândoi până să apară poliţiştii.

Auzind împuşcătura Malko sări şi se repezi spre hol. O prinse pe Mandy în braţe.

— Este înarmată, tâmpită! scheună ea. Uite-o!

Elisabeth Malone apăru în capătul scărilor. Trase în direcţia lui Malko. Rată. Intră împreună cu Mandy într-o cameră ca să scape din raza ei de tragere. Erau departe de uşa de la intrare. Malko nu avea armă. Irlandeza putea să-i urmărească şi să îi omoare.

— Nu ai arme pe aici? întrebă el.

Mandy se opri brusc.

— Ba da. În biroul soţului meu. Puşti.

Îl conduse de-a lungul mai multor camere şi deschise un birou care avea un perete întreg de arme protejate de geam. Malko sparse geamul, puse mâna pe o Harrington pentru vânătoare de elefanţi. Un Magnum 444. Dar vai. Era goală.

— Grăbeşte-te! îl rugă Mandy.

Deschise un dulap în perete unde găsi o cutie cu cartuşe de calibrul dorit. În câteva secunde, puse în încărcător trei cartuşe. Acum nu mai avea decât să o găsească pe Elisabeth Malone.

Elisabeth Malone. Aplecată peste balustrada care domina holul, ciulea urechile. Spaţiosul imobil era complet tăcut. Brusc intră în panică. Coborî scările câte patru deodată, traversă holul în fugă şi deschise uşa cu pistolul în mâna dreaptă şi geanta cu bani în stânga.

135

Mandy şi Malko ajunseră în hol în clipa când de afară se auziră zgomote de împuşcături. Malko deschise uşa dinspre Belgravia Square. Mai întâi nu văzu decât maşini care blocau toată piaţa. Două Vauxhall albe şi albastre ale poliţiei şi mai multe maşini obişnuite.

Elisabeth Malone zăcea în josul peronului din faţa imobilului, strângând încă în mâna dreaptă pistolul. Din geanta Harrod’s a lui Mandy ieşeau câteva bancnote. Malko ajunse lângă ea în acelaşi timp cu superintendentul Taylor.

— Am auzit împuşcături în interior şi ne-am strâns efectivele. Cum ne-a văzut a început să tragă. Noi am ripostat.

Malko o privi pe tânăra femeie lungită pe o parte, uşor ghemuită. Fusese atinsă de mai multe proiectile, dintre care unul sub pometul stâng care trebuie să-i fi fost fatal. Ca toţi morţii, părea calmă, destinsă. Mandy îl ajunse din urmă şi discret începu să-şi adune cele zece mii de lire sterline.

Malko oscila între tristeţe şi decepţie. Singura pistă care ar fi dus la găsirea lui Salman Flushdie zăcea pe trotuar. Şoferul lui Mandy apăru pe trotuar ca scos din minţi.

— Vom face o percheziţie la ea acasă, îi spuse Desmond Taylor lui Malko. Ne vom reîntâlni în seara asta la ora şase în Grosvenor Square. Vom stabili ce vom face.

Malko intră în casă împreună cu Mandy Brown care se posomorâse. Îl privi cu răutate.

— Încă o dată era să o păţesc din cauza ta! Nu o să ne mai vedem niciodată în condiţii normale. M-am săturat, nu vreau să te mai aud nici la telefon…

— Sunt sincer dezolat, zise Malko, nu mi-am închipuit că Elisabeth Malone poate fi atât de periculoasă.

— À propos, întrebă ea, de ce îl urăsc atâta ayatollahii pe Salman Rushdie? Le-a furat ceva bănet?

— Nu. O corectă Malko. A scris într-un roman că profetului Mahomet îi plăceau femeile.

— Ei şi? i-o tăie Mandy care fusese la o şcoală catolică. Nu avea voie? Om era şi el. Nu-i aşa? Şi apoi asta poate fi luată ca o fantezie a lui Rushdie…

— Faptul ăsta nu a fost dovedit istoric, obiectă Malko, însă musulmanilor integrişti nu le-a convenit, aşa că s-au folosit de IRA ca să îl răpească pe Rushdie şi să-l execute în Iran.

— *Iran sucks'*\ scrâşni Mandy. Ar trebui să le vomiţi bombe atomice în gură la toţi scrântiţii ăştia. Ca să se termine stocul.

Malko îşi zise că uneori Mandy Brown avea nişte viziuni geo-politice lipsite de orice urmă de bun-simţ.

Se mai agăţa de o mică speranţă. Poate că poliţia britanică o să găsească ceva interesant acasă la Elisabeth Malone.

Superintendentul Desmond Taylor arboră o mină distrusă. Va fi supus unor presiuni politice demente! Ziarele britanice de seară se dezlănţuiau asupra afacerii Rushdie acuzând Scotland Yard-ul de neglijenţă. Şi încă nu ştiau tot! Unii comentatori de televiziune mergeau până la a insinua că poliţia britanică era foarte mulţumită că a scăpat de incomodul scriitor…

Câţiva deputaţi laburişti îl interpelaseră pe John Major întrebându-l ce avea de gând să facă pentru a-l găsi pe Rushdie teafăr. Ambasadorul Iranului fusese convocat la Foreign Office, unde declarase că este vorba despre o provocare şi că ţara sa nu era amestecată în dispariţia scriitorului. La ieşirea de pe Downing Street, primul-ministru a fost nevoit să înfrunte o masă de manifestanţi cu drepturile omului care îl cereau pe Salman Rushdie… Neştiind la ce să se aştepte, ţările musulmane aveau reacţii temperate. Cel mai mare cotidian pakistanez spunea că este o provocare, precizând că *fatwa* dată de Khomeiny cerea ca Rushdie să fie

ucis şi nu răpit…

După răpire, baraje improvizate opreau maşinile care ieşeau din Londra, crezând într-un miracol. Numai *Independent* se întreba cine oare îl răpise pe Salman Rushdie. Menţionând că putea fi vorba de mercenari care acţionau în interesul Iranului. Dar nimeni nu pomenea de IRA. Cei de la *Article XIX* primiseră ordine de la poliţie să nu vorbească despre Elisabeth Malone.

— Nu am găsit nimic la Elisabeth Malone, anunţă Taylor, doar câteva numere de telefon care corespund unor cabine telefonice. Ar trebui organizată o pază la fiecare dintre ele, ceea ce practic este imposibil.

1. Căcănari iranieni.

— Aţi trecut în revistă toate numerele chemate de la aceste cabine? întrebă Malko.

— Nu încă. Dar asta poate lua săptămâni întregi. Ar trebui făcut un program informatic.

— Nu avem nicio pistă de la informatorii dumneavoastră?

— Niciuna, mărturisi superintendentul. Sperăm că a văzut careva ceva neobişnuit şi să ne semnaleze acest fapt. Am arestat deja o echipă de bombagii ai IRA, în acest mod. Am promis chiar zece mii de lire pentru o informaţie precisă.

Malko simţi că nici chiar el nu putea să creadă ce spune. Nu acţionezi împotriva unei operaţiuni deja înfăptuite cu atâta grijă bazându-te doar pe hazard. Era o tâmpenie. Salman Rushdie fusese răpit, iar nu peste mult timp cei care-l răpiseră vor îndeplini cea de a doua parte a contractului lor şi îl vor scoate din Marea Britanie…

Era exasperant, dar chiar când trăia, Elisabeth Malone îi ajutase oare? Superintendentul Taylor trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru deoarece suspină.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ziua când Salman Rushdie va trebui să apară în faţa unui tribunal religios iranian… Eu, care nu mai am decât un an şi jumătate până la pensie…

— Aţi putea să ameninţaţi preventiv Iranul, îi sugeră James Williamson.

Britanicul surâse dezamăgit.

— Pentru moment nu avem nicio dovadă. Dacă această catastrofă se va materializa, vom rupe relaţiile diplomatice. Dar tot nu îl vom preda pe Salman Rushdie! Iranienilor puţin le pasă, ei îşi continuă treaba. Chiar aici. Am primit nişte telefoane de la persoane importante care mi-au spus pe ocolite că, în cele din urmă, nici nu era prea grav ca problema Salman Rushdie să fie rezolvată. Avem doar de depăşit un moment neplăcut.

— Şi pentru Salman Rushdie la fel. Numai că pentru el va fi ultimul.

Cei trei bărbaţi se priviră resemnaţi, iar britanicul îi adresă lui Malko un zâmbet dezolat.

— Oricum, vă mulţumesc. Aţi făcut o anchetă splendidă. Dacă noi am fi fost mai vigilenţi, am fi putut împiedica această operaţiune. O pregăteau de mai bine de trei luni.

Au acţionat la fix. Au introdus un complice la *Article XIX,*

sperând că vor obţine o informaţie preţioasă. Membrii de la *Article XIX* nu sunt implicaţi deloc în asta.

Îşi luă rămas bun de la James Williamson şi de la Malko şi ieşi cu umerii încovoiaţi.

— Stau prost Verii, remarcă şeful secţiei CIA, imediat ce englezul ieşi. Mă întreb dacă inerţia aceasta a *Special Branch*ului nu a fost dictată prin ordin *politic.* Nu sunt chiar atât de cretini pe cum pretind. Mulţi oameni din rândul conservatorilor sunt încântaţi că au scăpat de Salman Rushdie. Bineînţeles că asta o să mai facă ceva valuri câteva zile, dar actualitatea se schimbă rapid…

— Tot ce este posibil, recunoscu Malko.

Un înger deghizat în *Perfidul Albiori* trecu prin încăpere, înfăşurat în mantia *Union Jack.*

James Williamson se scutură şi îşi reveni.

— Bun, acum trebuie să vedem ce putem face noi.

— Să reluăm legătura cu Mairead O’Connor, sugeră Malko. Sau să apelăm la serviciile unui informator.

— Nu telefona de aici, îl sfătui James Williamson. Trebuie să am cel puţin o jumătate de duzină de „bretele” pe linie. Verii bănuie că noi ştim mai multe decât ei. Îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă noi vom fi cei care îl vom aduce înapoi pe Salman Rushdie?

— *Don t get carried away…*1 îl sfătui Malko.

Mairead O’Connor aflase acum despre răpirea lui Rushdie. Dacă ar fi vrut să-i mai dea de veste lui Malko, ar fi făcut-o până acum. Oricum, îşi luă rămas bun de la James Williamson şi se întoarse la hotel ca să telefoneze.

Malko privea ecranul Samsung-ului unde se transmiteau ştirile de la CNN. Răpirea lui Salman Rushdie era cap de listă în toate ziarele din lume şi la fiecare jumătate de oră CNN repeta telespectatorilor săi ce se mai întâmplase.

BBC nu mai vorbea practic decât despre asta. În zilele următoare erau programate mai multe manifestaţii în favoarea scriitorului răpit. Scotland Yard-ul difuză un „număr verde” la care putea primi de la anonimi informaţii privitoare la arestarea

1. Nu vă ambalap.

răpitorului. *Evening Standard* tocmai scosese o ediţie specială în care înfiera incapacitatea poliţiei.

Era prăpăd!

Mairead O’Connor nu răspunse la chemarea presantă a lui Malko. Cel care îi răspunsese fusese un necunoscut care îi precizase că nu ştia când va lua legătura cu tânăra femeie.

Nu mai avea altceva de făcut decât să se roage.

Moss Cooney înfuleca nişte corned-beef direct din cutie cu o lingură ruginită, aşezat pe o ladă în fundul furgonetei lui Harry „Mad Dog” Flynn. Din când în când privea pe unul dintre hublouri ca să se asigure că afară totul era în regulă. Parkingul era folosit pentru staţionări pe durată lungă, aşa că

nu era mai nimeni acolo. El, împreună cu Jerry Mac Cann şi Harry Flynn, se schimbă la fiecare opt ore pentru ca în permanenţă să fie cineva cu Salman Rushdie.

Scriitorul era întins pe jos, în furgonetă, cu mâinile şi picioarele în cătuşe şi cu o bandă lată adezivă pe ochi şi alta pe gură. De două ori pe zi, temnicierii îi descopereau gura ca să îi dea să mănânce şi să bea. Conserve şi apă. Prima dată a vrut să vorbească şi să întrebe unde se află şi drept răspuns Harry i-a îndesat ţeava pistolului în gât ameninţându-l că îi va zbura creierii.

Tot de două ori pe zi era ridicat, i se scoteau cătuşele de la mâini şi era lăsat să se uşureze într-o găleată igienică în partea din faţă a furgonetei. Cu gleznele legate şi căluş la gură, nu reprezenta un pericol. Temnicierul de serviciu avea ordine să-i tragă un glonte în cap la cea mai mică încercare de fugă. Aceeaşi înţelegere era valabilă şi dacă apărea poliţia. După uciderea poliţiştilor, cei trei bărbaţi nu voiau să-şi agraveze situaţia. Pedeapsa cu moartea fusese suprimată în Marea Britanie.

După ce îşi termină cutia cu corned-beef, Moss Cooney aruncă o privire indiferentă spre prizonier. Acesta era băgat tot în husa neagră care îi slujea şi drept sac de dormit, iar prin deschizătura de deasupra putea respira.

Irlandezul râgâi, îşi aprinse o ţigară şi se cufundă în lectura ultimului număr din *Gallery.* Mai avea trei ore până să fie schimbat. Nu ştia când vor pleca din acest parking. Începuse să se cam sature.

140

Malko privea pe fereastra camerei sale turnul de pe Westminster care se vedea de departe. Trecuse o săptămână. Fusese la un dineu delicios stropit cu *Chiteau La Gaffeliere 1976* în compania lui Mandy Brown, dar acum inactivitatea începea să îl apese…

Mairead O’Connor nu dăduse niciun semn de viaţă, în ciuda celor patru mesaje pe care i le lăsase la Dublin

Salman Rushdie continua să fie pe prima pagină a ziarelor, deşi nu se mai întâmplase nimic deosebit. Din pricina mutismului Scotland Yard-ului, nu se ştia nici măcar cine îl răpise. Elisabeth Malone fusese îngropată discret de familie în comitatul Armagh, în Irlanda.

CIA obţinuse o confirmare indirectă despre implicarea libienilor. Serviciile ungureşti semnalaseră o întâlnire recentă a colonelului Nasser Ali Nashour cu ayatollahul Sainei. Unul din responsabilii serviciilor iraniene, la Budapesta.

FBI-ul îşi continua ancheta în Suedia, urechile americane îndreptate spre Libia erau şi mai vigilente ca niciodată, dar nimic nu ieşea din toate astea.

Bineînţeles, controalele la ieşirile din Londra se opriseră. Nu mai fuseseră menţinute decât în aeroporturi şi în porturi. Presa arabă se dezlănţuise, acuzându-l pe Salman Rushdie că şi-a organizat propria dispariţie cu complicitatea Scotland Yardului, în scopul de a scăpa de furia musulmanilor…

Acum două zile, superintendentul Deşmond Taylor îl invitase pe Malko la masă la Clubul său. Foarte politicos (îşi revenise din emoţii). Îl informase că ancheta stabilise că unul dintre membrii comando-ului locuise la Sharon Dyle, pe Vincent Terrasse la nr. 10. Din nefericire, nu a putut fi identificat pentru că dispăruse, iar ea nu mai putea să îl denunţe. Încă un impas.

Pe scurt, afacerea Rushdie era un subiect mort.

Malko trebuia să se întâlnească la *Westbury* cu James Williamson să ia masa împreună. Avea de gând să-l anunţe pe american de hotărârea lui de a părăsi Londra.

Taxiul îl lăsă în Oxford Street. În clipa când cobora din taxi, îl lovi un enorm câine-lup dus de un boy de hotel care era târât de forţa acestui animal ce cântărea cam jumătate din greutatea celui care îl plimba… Băiatul nici nu avu timp să-şi ceară scuze pentru că animalul îl trase după el.

141

Malko privi „cuplul” ce se îndepărta şi căzu pe gânduri.

Când intră la *Westbury,* îşi uită toată proasta dispoziţie. James Williamson îl aştepta degustând un excelent Saint-Emilion, un Tertre-Daugay 85. Americanul împrumutase de la britanici gustul lor pentru bordeaux. Observând expresia radioasă a lui Malko, îl întrebă.

— Ai câştigat la loto?

Malko se aşeză.

— Nu, dar am o idee care ne va permite poate să aflăm numele vasului care transportă arme pentru IRA. Şi de asemenea când trebuie să sosească în Irlanda.

Capitolul XVI

James Williamson îl privi pe Malko cu un scepticism aproape agresiv.

— Ai văzut toate astea într-un glob de cristal?

— Nu. Răspunse Malko. Mi: am amintit de un detaliu menţionat de Mairead O'Connor. În scrisoarea lui, fratele ei îi spunea că „Nasser" ceruse un ciobănesc german care trebuia să-i fie adus în clipa când vaporul IRA va veni să încarce armele.

— Da, şi?

— Şi atunci plec de la ipoteza că trebuie să verific. Poate să fie falsă, dar din moment ce tot ştim de ea… Ştim că Malta este o placă turnantă a traficului cu arme provenind din Libia. Am putea să ne gândim că vaporul care trebuia să aducă în Irlanda cele două sute tone de arme face escală în Malta ca şi celelalte dinaintea lui, ca *Eksund,* de exmplu. Mai mult, logic ar fi ca IRA să fi lăsat acest vapor în Malta aşteptând să aibă loc răpirea lui Salman Rushdie. Vaporul poziţionat în Malta odată cu ziua acţiunii cunoscute împotriva lui Salman Rushdie, nu are de făcut decât cincisprezece zile până la Tripoli de unde să încarce armele.

— Nu este chiar o tâmpenie, recunoscu James Williamson, dar ar putea aştepta şi în Malaga, la Tanger. În Gibraltar. Într-

un port tunisian sau în Sicilia.

— Este mult prea departe. Iar Malta închide ochii asupra multor traficuri ce îi privesc pe libieni. Continui: odată răpit Salman Rushdie, cu siguranţă că IRA are de gând să termine cât mai repede operaţiunea. Asta facilitează lucrurile. IRA nu a putut afla de vizita la dentist decât cu şase zile mai înainte, atunci când Rushdie a telefonat la *Article XIX.*

— Şi ce legătură are asta cu câinele?

— Acum ajung acolo. Există două ipoteze: una bună şi alta proastă. Câinele ar fi putut fi adus pe acest vapor cu mult timp înainte. În cazul acesta nu mai este nimic de făcut. Dimpotrivă, este foarte posibil ca noul răpitor, cel care l-a înlocuit pe Kevin O'Connor, să îl fi luat cu el atunci când a venit să ia vaporul din Malta.

— Să admitem. Şi după asta?

— Aţi mai încercat să intraţi într-o ţară cu un animal? Autorităţile sanitare cer certificate. Presupun că în Malta se întâmpla la fel. Nu trebuie să importi haite de ciobăneşti germani, mai ales în perioada care ne interesează. Aşadar, dacă veţi cere staţiunii din La Valetta să ancheteze autorităţile veterinare ale insulei vom avea şansa să aflăm urma acestui câine. Şi a proprietarului său. Este un punct de plecare.

— O demonstraţie strălucită, spuse James Williamson. Cu condiţia ca blestematul ăsta de vapor să fi trecut prin Malta. Este un *longshot…*

— Vi-l acord dumneavoastră, zise Malko, dar mai aveţi vreun alt mijloc?

— *My God,* nu! dejunăm şi vom trimite fax în Malta.

Malko îi adresă un zâmbet fermecător, dar ferm:

— Trimitem fax în Malta şi apoi dejunăm.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore. Malko îşi rodea unghiile. Cu fiecare minut care trecea descurajarea îi sporea. Frumoasa alcătuire a spiritului său părea tracasată de cruda realitate. Era logic ca acest vapor să se oprească în Malta, dar dacă

ciobănescul german era la bord deja, nu va mai fi declarat.

Malko nu mai putea să se uite la televizor şi nici să mai asculte apelurile telefonice vădit obscene ale lui Mandy Brown.

Chiar atunci sună telefonul. Aşteptă puţin înainte de a răspunde. Mandy Brown? James Williamson? Mairead O'Connor?

Ridică receptorul şi trebui imediat să-şi depărteze aparatul de ureche. Cu siguranţă că James Williamson nu va deveni niciodată un autentic gentleman britanic. Cuvintele i se încurcau în gură şi se bâlbâia.

— Vino repede, pentru Dumnezeu, zise el. Vino. Am primit răspunsul.

Închise cu teama că i-a spus lui Malko prea mult, iar acesta se repezi spre ieşire. Dacă răspunsul din Malta ar fi fost negativ, şeful secţiei CIA nu ar mai fi fost în starea aceea.

— Am găsit veterinarul, îi spuse James Williamson, înainte chiar ca Malko să fi închis uşa biroului său. Un anume Zamit. Însărcinat de serviciul de sănătate maltez să elibereze certificate pentru animalele care sosesc în insulă. A fost după un ciobănesc german provenind de la Frankfurt. Zborul 7645 Lufthansa, pe 4 martie.

Malko de abia se putea abţine. În mod cert şeful secţiei CIA ardea de nerăbdare să se caţere pe pereţi de bucurie.

— Altceva ce mai ştiţi? întrebă Malko cuprins şi el de bucurie.

— Da. Câinele era însoţit de un anume Jack Hopkins, supus britanic. Tocmai am primit răspuns de la Foreign Office. Paşaportul era fals.

— Ce s-a întâmplat cu Jack Hopkins?

James Williamson se bosumflă.

— A păsărit Malta, zise el. La bordul unui cabotier de 300 tone înmatriculat în Panama, *Sundowner.* Vaporul acesta era pe chei în portul de distracţie din Tax'biex, în faţă cu La

Valetta. A plecat pe mare pe 5 martie pe la zece dimineaţa. Oficial în direcţia Nigeria. Câinele era la bord.

Malko îşi savura triumful. Nu putu să nu îşi toarne un pahar de vodcă de la barul şefului său. Aflase dintr-odată numele şefului. Aflase dintr-odată numele vaporului care urma să livreze arme şi să îl ia pe Salman Rushdie cât şi data plecării din Malta. Pornind de la aceste elemente putea să calculeze cu aproximaţie data sosirii în apele irlandeze.

— Sunt necesare cam zece ore de navigat pentru a ajunge de la Tripoli în Malta, zise el. La asta se mai adaugă două zile cu încărcatul. Tripoli-Irlanda, asta face cam cincisprezece zile. A plecat pe 5. Suntem în 18. În mod normal ar trebui să fie în apropierea Irlandei în două, trei zile avem răgazul să aflăm unde se află. După asta nimic nu-l va mai putea face pe Salman Rushdie să dispară.

James Williamson căzuse pe gânduri.

— Ar trebui avertizaţi Verii ca să supravegheze coastele Irlandei de Sud cu patrule şi cu avioane: nu va fi greu de găsit vaporul *Sundowner.*

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar vor merge peste tot ca să intercepteze armele. Iar dacă vor inspecta *Sundowner* înainte ca Salman Rushdie să fie la bord, atunci nu îl vom mai găsi niciodată.

James Williamson surâse; era de acord pentru că nu era dispus să scoată din foc castanele cu mâna lui în folosul Verilor.

— Avem răgazul acesta! Ce sugerezi, deci?

— Plec la Dublin, trecând prin Paris! Nu ţin să trag după mine o haită de „Joes” 1 ai MI6. Dacă Verii vor vedea că plec spre Irlanda se vor îndoi că merg doar ca să joc golf.

— Dar ce vrei să faci într-adevăr? Mairead O’Connor ţi-a scăpat.

— Cine ştie? Poate reuşesc să o găsesc. Am totuşi un număr de telefon. Şi apoi ceea ce va urma se va petrece în Irlanda de Sud, cel puţin cu vaporul.

— *Good luck,* zise James Williamson. Să nu mă contactezi direct. Utilizează sistemul de protecţie al staţiunii din Dublin. În ceea ce mă priveşte, am să fiu la cea a NATO. Dacă vom putea repera *Sundowner* datorită unei patrule aeriene, va fi nemaipomenit.

Malko tocmai îşi făcea valiza când sună telefonul. Trebuia să fie portarul de la hotel care îl anunţa că i-a sosit taxiul. Făcuse ostentativ o rezervare la Air France acum o oră. Avusese de ales între Heathrow şi London City chiar din mijlocul Londrei datorită noului tunel.

— Malko?

Un val de adrenalină i se scurse prin vene. Era Mairead O'Connor. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Eşti la Londra? întrebă el.

— Nu. La Dublin. Ştiu că m-ai căutat de mai multe ori.

— Nu mi-ai răspuns niciodată.

— Aveam motivele mele. Acum s-au schimbat. Dar prefer să nu vorbesc despre asta la telefon.

— Asta pică foarte bine, zise Malko prinzând ocazia. Tocmai plecam la Dublin. Ajung în seara asta. Unde aş putea să te văd?

1. Agenţi.

— Voi fi începând cu ora nouă într-un bar, *Mac Grath,* colţ cu North Wall Quay şi Castleforbes Road. Îl vei observa pentru că are o faţadă verde.

O mulţime zgomotoasă ieşea de la Horse-shoe, barul hotelului *Shelburn* şi se îndrepta spre recepţie şi salonul de ceai. Bărbaţi şi femei care păreau să sărbătorească la nesfârşit recunoaşterea independenţei Irlandei de Sud semnată în 1922 în acest'loc istoric. Singura schimbare notabilă începând cu acea dată era că acum erau şi femeile acceptate în baruri.

Malko, sosit de două ore de la Paris, prin Air Inter, se strecură în mulţime până în dreptul autoturismului Sierra

parcat în faţa hotelului. Londra-Paris-Dublin. Spera că cei de la *Special Branch* nu îl urmăriseră. Nu mai avusese timp să treacă nici pe la ambasadă să îşi ia o armă. Iar Sierra pe care o închinase de la Hertz în condiţii care ar fi încântat pe contabilii CIA, mulţumită acordurilor Hertz-Air France, nu îi oferea aceeaşi protecţie ca-şi Escort-ul blindat al CIA. Dar timpul trecea şi nu mai avusese timp să mai facă traseul cu feribotul.

După ce ocoli College Park, coborî spre cheiurile din Liffley. Pe lângă râul care traversează Dublin-ul de la est la vest şi se întoarse spre stânga, în Custom House Quay, strecurându-se spre vest. Cartierul era de-a dreptul sinistru, cheiul plin de antrepozite, de uzine abandonate şi de clădiri părăsite. Zona portuară se termina puţin mai departe. Parcă era un oraş bombardat. Nicio pistă. Nu puteai să nu observi barul *Mac Grath* care punea singura pată de culoare în acest univers arid. Faţada verde strălucitoare era luminată de proiectoare ceea ce o făcea şi mai stridentă. Malko îşi parcă în faţă Sierra. Era locul ideal pentru o abuscadă. Traversă şi intră în bar.

O magmă zgomotoasă se aglutinase în jurul barului, ţipi de genul docher sau manufacturieri. Urlau cât îi ţinea gura, trânteau halbele de bere să le spargă acoperind melodiile vechi irlandeze scoase de un juke-box. Fumul era atât de gros că de-abia puteai să vezi prin el. Malko trebui să traverseze în diagonală ca să examineze cele aproape zece separeuri aşezate în spatele cârciumii. Într-unul, un cuplu flirta fără jenă, încolăciţi unul de celălalt ca nişte şerpi.

În cel de alături era Mairead O’Connor cu un pahar gol în faţă. Părul ei lung şi roşcat era dat pe spate descoperindu-i

fruntea înaltă, ochii verzi conturaţi cu negru şi gura mare care lucea în penumbră. Ca şi prima dată, Malko îşi dădu seama că este frumoasă. Se aşeză în faţa ei, cu spatele spre sală. Când ea se îndreptă puţin, putu să îi observe pieptul plin de sub caşmirul negru. Avea un zâmbet puţin melancolic…

— Nu credeam că am să te revăd:

— Nici eu, zise Malko.

Mairead părea că nu este la primul pahar pentru că privirea îi era uşor tulbure şi avea obrajii roşii. În spatele lor apăru un barman’care, în ciuda aiurii bărbăteşti, avea părul lung negru, umerii laţi reliefaţi de un pulover albastru şi bine strâns în jeanşi negri vârâţi în nişte cizme de cowboy cu bot metalic. Azvârli câteva cuvinte în gaelică lui Mairead, iar spre Malko o privire dispreţuitoare şi după treizeci de secunde veni cu două măsuri de Guiness care păreau vomitate de o sepie pe care aproape că le aruncă pe masă.

— Nu pare prea amabilă, zise Malko.

— Oh, aşa este Sheila. Este sora unui membru al IRA care este închis într-o închisoare din Dublin pentru omor. Ea este din Londonderry, dar a venit să lucreze aici pentru ca să-l vadă din când în când.

— Sunt oameni ai IRA pe aici?

— Unii, iar toţi ceilalţi clienţi sunt simpatizanţi.

— De ce ai venit tocmai aici?

— Pentru că aici nu sunt niciodată *blue-noses1.*

Dintr-o sorbitură îşi bău jumătate din bere. Malko o studia. Părea agitată, nu era în apele ei.

— Ai să-mi spui ceva nou? îl întrebă ea.

— Ai citit ziarele?

— Sigur. Nu credeam că îl vor înlocui pe Kevin atât de repede, zise ea. Am fost surprinsă.

— Ştii cine sunt membrii comandoului care l-a răpit pe Salman Rushdie?

— Nu.

— Poate că mai este timp să se facă ceva. Sugeră Malko.

— Ce anume?

— Am putut obţine nişte informaţii. Am aflat numele vaporului şi data când a plecat din Malta.

Ea se aplecă în faţă.

1. Poliţişti.

— Glumeşti!

— Este *Sundowner.*

Văzându-i expresia chipului schimbată, ştiu că a nimerit în plin. Pupilele lui Mairead se micşorară.

— Cum ai aflat?

— Prin raţionament, zise Mafko, dar îmi lipseşte informaţia capitală: unde va fi descărcat acest cabotier peste câteva zile?

Un fel de rictus îi trase lui Mairead gura spre stânga.

— Chiar dacă aş şti nu ţi-aş spune. Şi în orice caz nu mai am acces la nicio informaţie.

— De ce?

Ea îşi termină berea şi înainte să îi răspundă mai comandă încă una.

— Îţi spusesem de intenţia mea de a protesta pe lângă *Army Council* pentru omorârea fratelui meu. Am obţinut o întrunire aproape excepţională a majorităţii membrilor şi le-am expus ceea ce ştiam cerând realibitatea postumă a lui Kevin. Le-am explicat că fusese asasinat degeaba. Au dezbătut apoi mai multe zile, după care m-am întâlnit cu responsabilul, ştii care, „Wilfred Reilly”. Am primit alaltăieri răspunsul lor: mi-au respins cererea. Ca să fie acoperit, omul acesta i-a convins că Kevin era gata să trădeze. S-au folosit împotriva lui de scrisoarea pe care mi-o scrisese. Şi, în plus, mi-au dat de înţeles că şi eu reprezentam un pericol pentru că ştiam totul! Ai avut dreptate când m-ai avertizat…

Malko simţea că se chinuie. Vorbea încet, ţinea degetele încrucişate a rugăciune şi avea o privire întunecată. Repede, mai adăugă:

— Dacă mi-ar fi dat dreptate nu ţi-aş mai fi dat niciodată vreun semn de viaţă. Aşteptam răspunsul lor.

— Şi acum ce ai să faci?.

Ea înalţă capul.

— Îl voi ucide pe „Wilfred Reilly”. Ştiu unde să îl găsesc. S-a reîntors la Dublin. Vreau să îl răzbun pe Kevin.

Spusese asta fără ostentaţie. Faptul că „Wilfred Reilly”, responsabil al operaţiunii, revenise, îi confirma ipoteza:

Sundowner trebuia să sosească. Totuşi Mairead nu va fi uşor de manevrat.

Malko ştia asta. Nu era pentru prima dată că membrii IRA se omorau între ei. După seria de atentate din 1970 fuseseră

eliminaţi toţi psihopaţii nebuni după pistoale şi cei mai mulţi din Dublin.

— Uite. Trebuie să te părăsesc acum.

— De ce ai acceptat să mă vezi?

Mairead se tulbură uşor.

— Oh, mi-este greu să spun. Mi-ai fost simpatic. Voiam să vorbesc că cineva despre fratele meu. Nu prea am avut cu cine. Nu vreau să mă urmăreşti. Rămâi puţin aici, eu voi pleca prima.

Mai înainte să aibă timp să protesteze, ea se şi strecurase din separeu şi traversa sala. Purta o fustă scurtă, colanţi negri şi cizme. Şi din spate era la fel de apetisantă ca şi din faţă. Frustrat. Malko încercă să guste berea. Era groaznică.

Barmanul Sheila luă din cui o haină de piele, îşi luă de sub casă bastonul de crichet şi îi salută cu un gest bucuros pe obişnuiţii barului. Un roşcovan bărbos şi jovial o înlocui şi se puse imediat pe treabă. Ea ieşi pe uşa de alături şi plecă spre centru pe jos, mergând repede.

După douăzeci de metri o ajunse din urmă pe Mairead O’Connor care mergea în aceeaşi direcţie. Aceasta se întoarse şi o recunoscu.

— Trebuie să îţi vorbesc, zise Sheila.

Mairead O’Connor se opri.

— Ce vrei?

— Cine este tipul ăsta?

— Nu te priveşte! zise Mairead furioasă.

Sheila o fixă, plină de dispreţ.

— Nu e cumva un *blue-nose*? Se spun o groază de lucruri despre tine.

Palma fu atât de rapidă încât Sheila nu apucă să se fereâscă. Nebună de furie, răspunse violent şi o trânti pe

Mairead la pământ, la intrarea într-o fundătură întunecată, între două antrepozite abandonate. Geanta tinerei femei alunecă de pe umăr.

— Ticăloaso! Te învăţ eu minte! zise Sheila.

O prinse pe Mairead de pletele roşcate şi o târî câţiva metri spre intrarea în fundătură. Apoi, dându-i drumul, apucă băţul de crichet şi începu să o lovească cu toată forţa pe Mairead în cap.

În cei zece ani de închisoare aceasta din urmă avusese de-a face cu zeci de tratamente feroce. Se chirci instinctiv, iar băţul o lovi în umărul stâng, făcând-o să scoată un urlet de durere. Dar era deja în patru labe cât pe ce să se ridice. Cu o lovitură precisă de picior, Sheila îi strivi mâna dreaptă. Apoi cu băţul ridicat deasupra capului se întoarse iar spre Mairead. Încă o dată aceasta reuşi să pareze loviturile trăgându-se înapoi.

Dar Sheila, cu forţa câtorva răsuciri, impresionante, o împinse spre zidul din fund. Cu o lovitură violentă de picior o făcu din nou pe Mairead să urle, lovită în plin în tibie.’Sheila se dezlănţuise şi îşi manevra bâta cu o precizie înspăimântătoare. Era suficientă o singură lovitură în cap ca să o termine.

Mairead. Cu respiraţia tăiată, cu piciorul şi gamba care refuzau să o mai ajute, se sprijini de un container alb părăsit. De data asta, bâta o ocoli la un milimetru izbindu-se cu zgomot sonor de metalul containerului. Următoarea lovitură va reuşi. Avea impresia deja că i s-a spart ţeasta.

Malko lăsă cinci lire pe tejghea şi ieşi de la *Mac Grath.*

După ce Mairead îl abandonase nu îi mai rămânea decât o soluţie şi nu cea mai bună pentru Salman Rushdie: să-i prevină pe britanici. Vor ajunge cu siguranţă să inspecteze nava *Sundowner* imediat ce vor intra în marea Irlandei. Dar atunci nu prea mai erau şanse să-l găsească viu pe Salman Rushdie.

Urca spre centru. Încet, fără viteză, la volanul Sierrei când farurile lui luminară un obiect pe jos la intrarea într-o fundătură. O geantă mare de femeie. Asemănătoare celei a lui Mairead O'Connor.

Malko opri şi coborî din Sierra când auzi un urlet în capătul fundăturii! Se năpusti asupra celor două siluete. O voce îl opri.

— *My purse! Take the gun inside!1*

Era vocea lui Mairead!

Malko se întoarse, luă poşeta şi căută în ea.

Ştia că va găsi o armă înainte chiar de a pune mâna pe un Colt 45 ruginit cu încărcătorul suplimentar lipit cu scotch de-a lungul patului puştii. Cu pistolul în mână se îndreptă spre capătul fundăturii.

1. Geanta mea! la pistolul din ea!

Văzându-l pe Malko, barmaniţa se îndreptă spre el. Ţinea bâta de crichet la orizontală şi o răsucea deasupra capului încercând să îl lovească, pentru ca apoi să fugă.

Malko ezită să tragă. Fata îi azvârli cu brutalitate în cap bâta de crichet şi o luă la fugă spre Custom House Quay. Înainte de a dispărea, ea urlă câteva cuvinte în gaelică spre Mairead.

Aceasta îl ajunse pe Malko. Era într-o stare jalnică, cu chipul murdar de noroi şi de sânge, care curgea dintr-o rană de sub plete, cu mâinile umflate, un umăr mai sus decât celălalt şi îşi ţâra piciorul stâng. Se prăbuşi în Sierra cu capul în mâini şi începu să plângă.

— Ticăloşii! Ticăloşii! spuse ea încet. M-au condamnat la moarte pentru trădare! Ca şi pe fratele meu.

— De unde ştii?

— Mi-a strigat-o Sheila înainte să fugă.

Malko conducea de-a lungul cheiurilor pustii.

— Unde vrei să mergi?

— Nu ştiu. Nu mă pot întoarce la prietenii mei. Mă vor căuta şi acolo.

— Vino la *Shelburn.*

— Cum aşa!

— Am să spun că ai avut un accident, că te-a lovit o maşină.

Recepţionerul îi aruncă lui Mairead o privire intrigată în timp ce Malko lua cheia şi îi lăsă o bancnotă de zece lire. Tânăra femeie de-abia se ţinea pe picioare, îşi muşca buzele ca să nu urle. În cameră se prăbuşi pe pat, iar Malko îi studie rănile. Avea o plagă enormă la cap, un hematom deschis pe tibie, un deget strivit, plus umărul stâng care îşi dublase volumul. Probabil o fractură a claviculei.

— Trebuie un medic, spuse el.

— Nu, sări Mairead. O să fac o baie. În timpul ăsta mergi la o farmacie. Mai înainte ajută-mă să mă dezbrac. Nu-mi pot mişca braţul.

Malko se execută şi scoase puloverul peste capul femeii. Pieptul plin îi era acoperit de un sutien alb care scotea mai mult în evidenţă petele de roşeaţă. Avea pântecele plat şi picioare lungi. Corpul îi era plin de vânătăi. O ajută să îşi scoată fusta, apoi ea se târî spre baie.

Mairead pusese zăvorul şi veni să îi deschidă. Înfăşurată într-un halat de prosop, şi cu pletele ude semăna cu o sirenă. Malko observă imediat rhinibarul deschis, două sticle mici de Cointreau goale şi un Browning aşezat pe noptieră.

— Eşti mai bine?

— Da, zise ea luând pachetul de la farmacie. Mă doare, dar merge. Mi-e teamă să nu am clavicula dreaptă zdrobită. Dar cu capul stau mai bine…

— Ce vrei să spui?

Mairead O’Connor întoarse spre el o privire scânteind şi plină de febra furiei.

— Pentru că nebunii ăştia cred că i-am trădat, chiar am s-o fac cu adevărat. Oricum mă vor ucide. Aşa că te voi ajuta să găseşti locul unde se află *Sundowner* şi unde va debarca

încărcătura de arme. Asta vrei, nu-i aşa?

Capitolul XVII

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor. În sfârşit, era tocmai ceea ce voia să ştie pentru a păstra o şansă de a-l salva pe Salman Rushdie.

— Cum? întrebă el.

— Ştiu un skipper care a transportat de două ori arme pentru IRA, o dată de la Beirut, altă dată din Libia. Cele două călătorii s-au terminat în acelaşi loc, pe coasta de Est a Irlandei de Sud. Cred că şi de data asta vor folosi acelaşi loc…

Asta i se părea cam nesigur lui Malko. IRA îşi va asuma oare acest risc?

— Nu crezi că vor schimba locul?

— Nu. Au o logistică terestră, au oameni care îi ajută să ascundă armele după ce acestea au fost distribuite. Asta nu pot să schimbe. Şi apoi sunt foarte conservatori…

— Dar de ce coasta de Est? Marea Irlandei este mult mai supravegheată decât Atlanticul. În Connemara nu există nimeni, am văzut nişte plaje superbe.

— Marea este mai aspră acolo şi în orice caz IRA nu are niciun fel de bază acolo. Debarcările’s-au făcut întotdeauna pe coasta de Est. IRA chiar a furnizat skipper-ului despre care îţi vorbesc o casetă video cu locul unde ar trebui să debarce. Chiar dacă nu ştiu numele acestui loc, aş putea reuşi să recuperez această casetă inventând ceva.

De data asta ipoteza devenea serioasă. Malko se îndoia încă de sinceritatea lui Mairead O’Connor. Prea bruscă era schimbarea.

— Ştii ce rişti dacă mă ajuţi…

Mairead îşi învârtea gânditoare cuburile de gheaţă din paharul golit de Cointreau.

— Oricum, zise ea, m-au condamnat la moarte. Pe nedrept! Nu poţi înţelege ceea ce simt. Mi-am dat zece ani din viaţă pentru Organizaţie. Acum, când sunt nevinovată, vor să rrią

urmărească şi să mă ucidă. Dar le-o voi plăti! Chiar dacă nu reuşesc să-l ucid pe „Willfred Reilly”. Vreau să împiedic această operaţiune nedemnă de noi. Ei nu gândesc. Sunt oameni

grosolani care ascultă orbeşte de ordinele pe care le primesc. Sunt capabili de cel mai mare devotaminet ca şi de cea mai cumplită cruzime, fără să ţină seama de multe lucruri! în ochii lor, eu sunt femeia care trebuie ucisă. În ceea ce îl priveşte pe Salman Rushdie, nu vor şti niciodată…

— Te condamni singură acţionând în felul acesta, îi spuse Malko, emoţionat şi tulburat de hotărârea tinerei femei.

Ea îl privi disperată.

— Dar sunt abandonată, moartă! zise ea cu o voce inexpresivă. Sigur că aş putea să fug din ţară, să mă ascund în Statele Unite, să încerc să uit, dar o să stau tot timpul cu frica în sân. IRA este foarte răzbunătoare. Cel care a trădat ştie că nu are scăpare. *Special Branch* cumpărase pe unul din şoferii unui membru important al *Army Council.* Au aflat asta. Un comando l-a dus pe vinovat la ţară şi l-au bătut de viu în cuie într-un copac, cuiele erau cuie de dulgher!

Mai vorbiră şi băură încă timp de o oră. Mairead se ameţise, amestecând atâtea băuturi aflate în bar şi acum limba i se împleticea. Privirea îi era tulbure iar gesturile nesigure. Aşa „. Anesteziată de alcool, părea că nu mai suferă.

În clipa aceea, Malko îşi dădu seama că în cameră nu era decât un singur pat mare… Lui Mairead nu părea să-i pese. Se ridică şi, cu o grimasă de durere, îi spuse:

— Ajută-mă să-mi scot halatul. În spatele ei Malko prinse gulerul halatului pe care ea şi-l desfăcuse şi i-l scoase cu multă grijă de pe umeri. Spatele îi era plin de vânătăi, iar când halatul căzu pe jos. Malko observă că, după baie, Mairead nu-şi pusese nici sutienul şi nici chilotul. Avea un spate lung, cabrat, două fese mici care-i subliniau rotunjimile

pline, dar alungite. Nu avu timp să o admire prea mult, pentru că Mairead se întoarse încet cu faţa spre el. Avea multe urme roşiatice iar tufişul de sub pântecele semăna cu cărbunii aprinşi.

Surâse uşor. Privirea i se plimba şi, cu încetinitorul, se lăsă cu tot trupul spre Malko, strivindu-i plăcut buzele sub ale sale. Scoase un mic strigăt când el o mângâie uşor peste umărul umflat şi învineţit.

Apoi îşi desprinse buzele şi spuse cu o voce de nerecunoscut:

— *Fuck me hard!*1

1. Străpunge-mă!

Mairead O’Connor adeverea proverbul conform căruia irlandezele nu cedează decât bete criţă. În faţa acestui dar mut, a acestei senzualităţi amorţite, Malko simţi cum dinspre mijloc îl cuprinde o erecţie formidabilă. Cu multă grijă o culcă pe Mairead pe spate. Ea începuse iar să îl sărute şi îi simţi coapsele musculoase cum se deschid sub greutatea lui. Vârfurile sânilor îi erau tari ca marmura. El se dezbrăcă repede şi dintr-odată se strecură în ea. Mairead gemu, îşi puse braţul sănătos pe spatele lui şi îl sărută cu furie. Făcură dragoste încet, în timp ce ea, cu picioarele strânse, se ondula încet sub el şi îl strângea să îl sufoce. Ea fu cea care începu să se mişte rapid sub el, declanşându-i lui Malko plăcerea pe care ea o primi cu un tremur din tot corpul, cu ochii închişi.

Când Malko se desprinse de ea şi i se strânse alături. Mairead rămase în aceeaşi poziţie. O observă că se mângâia pe pântece cu mişcări imperceptibile ale degetelor. Nu dură mult timp. Malko văzu cum ridică bazinul, respiră adânc, apoi cade, liniştită. Întoarse spre el capul şi îi spuse cu un zâmbet îndepărtat:

— A fost foarte bine, dar de când am fost în închisoare nu mai ştiu să juisez decât în felul ăsta.

F’este treizeci de secunde era adormită. Malko rămase cu

ochii deschişi în întuneric. Dacă Mairead nu se înşela, avea atunci o şansă să-i reuşească misiunea. Dar foarte repede IRA va afla de prezenţa lui *la* Dublin şi va face totul ca să îl elimine.

Harry „Mad Dog” Flynn lăsă vântul să-i lovească chipul. Sprijinit de bastingajul feribotului care lega Wilmington de Dublin, se destindea în sfârşit pe teritoriu irlandez. Perioada care urmase răpirii lui Salman Rushdie fusese stresantă. Aflase din mass-media despre moartea Elizabethei Malone fără să ştie cum fusese reperată de Scotland Yard. Nu se menţiona nimic nici despre IRA în legătură cu răpirea, dar asta trebuia să fie un şiretlic de-al poliţiei. Moss Cooney, Jerry Mac Cann şi el, Plarry, se înlocuiseră unul pe celălalt în furgoneta în care era ascuns Salman Rushdie, pândind cel mai mic semn anormal şi întrebându-se în fiecare zi dacă nu va apărea poliţia.

Scriitorul, căruia îi administrau doze masive de calmante, era într-o stare de comă. De două ori pe zi continuau să îl hrănească şi-l duceau să-şi facă nevoile. Apoi îl puneau din nou în

„linţoliul” lui. În fiecare zi. Harry „Mad Dog” Flynn suna la numărul de la mesagerie, aşteptând semnalul de plecare. O nouă tensiune în perspectivă. Jobul lui consta în a-l duce pe scriitorul răpit la un membru al IRA care locuia în Arklow. În sudul Dublinului, şi de a veghea la finalizarea operaţiei.

În sfârşit, mesajul sosise şi porni la drum, uşurat, în ciuda riscurilor pe care le comporta această călătorie. Din fericire, în media nu se mai vorbea despre Salman Rushdie, iar poliţia trebuie să-şi mai fi slăbit supravegherea. Harry „Mad Dog” Flynn adusese armele în furgoneta care se pierduse în valul de maşini care ieşeau din Londra.

Se îmbarcase fără probleme pe feribotul pe care controalele erau punctuale. Harry aşteptase chiar ca un simpatizant al IRA să fie de serviciu ca’să se îmbarce. Acum

zărea chiar luminile din Dublin. Nu simţea absolut nimic, niciun sentiment pentru omul pe care îl răpise. Nici ură, nici milă. În ochii lui nu era decât un obiect de valoare, nimic mai mult. El şi cei doi complici ai săi îl tratau fără brutalităţi inutile, abţinându-se de la orice contact cu el. Decupase cu grijă toate articolele referitoare la răpire, pentru amintirile sale. Încă o dată îşi bătuse joc de Scotland Yard. Privea luminile Dublinului în ceaţă. Într-o zi nu va avea decât o singură Irlandă, iar el şi camarazii lui vor fi cinstiţi pentru lupta lor.

*

* *

Trei zile! După calculele lui Malko, nu mai rămâneau decât trei zile cel puţin înainte de sosirea în largul coastei Irlandei a vasului *Sundowner.* Timpul trecea cu o viteză fulgerătoare. Mairead ieşi din baie în slip şi în sutien. Umărul îi era umflat şi vânăt şi şchiopăta. Totuşi reuşise să se machieze bine cât de cât şi îşi legase părul într-o coadă.

— Voi încerca să-l întâlnesc pe Jimmy Toland. Spuse ea.

— Ce îi vei spune?

— Mai întâi să-i fixez întâlnire. Ştie că aparţin Organizaţiei, sper să nu-mi pună întrebări. După aceea, mai vedem.

Formă un număr de telefon şi începu să vorbească în gaelică. Conversaţia dură destul de mult. Malko ar fi dat o aripă a castelului din Liezen doar ca să înţeleagă gaelica.. Când Mairead închise, era radioasă.

— Mă va suna la numărul meu – cel pe care ţi l-am dat şi ţie – ca să fixeze unde ne întâlnim. Trebuie să se deplaseze încoace, pentru că nu locuieşte în Dublin.

— Superb! zise Malko. Acum avem două lucruri de făcut. Mai întâi, îţi cumperi nişte haine, apoi eu trebuie să trec pe la ambasada americană.

— Te voi aştepta aici, propuse Mairead, nu mă simt prea bine.

Brian Savage de-abia debarcase la Frankfurt, via Paris, că şi telefonă la Londra la numărul de la mesagerie care-i folosea ca să comunice cu *Sundowner.* Avea un mesaj foarte scurt. *Ship of the desert* întârzia două zile din cauza vremii nefavorabile.

Nu era o veste prea proastă. Se grăbise mai ales să afle veşti de la Harry „Mad Dog” Flynn aflat pe drum între Londra şi Dublin. Tremura de fiecare dată când asculta radioul. Sună la uşa lui cineva şi merse să-şi lipească ochiul de vizor. Deschise. Era un om sigur, şeful de la *Active Service Unit* pentru protecţie, Paddy Mac Neil. Acesta părea îngrijorat.

— Avem o problemă serioasă, zise el. Mairead O’Connor ştie_că o urmărim şi i-am pierdut urma.

Îi povesti altercaţia cu barmaniţa şi tot ceea ce urmase. Ca şi prezenţa unui străin care venise la întâlnirea de la bar. Dintr-odată, surâsul sardonic al lui Brian Savage se şterse.

— Trebuie să o găsim, cu orice preţ. Verificaţi toate punctele.

— Şi apoi?

— Nut her! 1

În câteva zile. *Sundowner* sosea, aşa că nu era momentul să rişte. Paddy Mac Neil plecă aşa cum venise. Cunoştea Dublinul ca pe propriile-i buzunare şi ar fi descoperit-o pe Mairead şi dacă s-ar fi ascuns în infern. Brian Savage dorea, de când fusese informat despre condamnarea pronunţată de *Army Council* la adresa tinerei femei, să fie executată cât mai repede posibil.

Nu avea încredere într-o astfel de femeie.

1. Omorâţi-o.

Capitolul XVIII

Jack Hopkins, căpitanul de pe *Sundowner,* privea oceanul liniştit, în cele din urmă. Credea că n-o să mai treacă niciodată de Golful Leului. O vreme îngrozitoare l-a determinat să reducă viteza la nouă noduri şi ar fi trebuit să

se refugieze în portul Corogne. Ceea ce ar fi fost o catastrofă, se prăjea dacă o făcea.

Câteva cutii stivuite pe chei dispăruseră în timpul furtunii, dar asta nu era prea grav.

Coborî iar în cabina lui şi începu să-şi refacă ultimele calcule. După ce traversează Countown vor ajunge în trei zile. Acolo, vor avea puţin de aşteptat până la căderea serii când va avea loc întâlnirea finală. Descărcarea va dura poate vreo două nopţi. Asta depindea de oamenii şi de mijloacele puse la dispoziţie. Apoi, după ce va schimba echipajul, pentru că cei patru irlandezi ai IRA care erau cu el se simţeau epuizaţi după optspreece zile de traversare, va porni din nou în ultima lui călătorie spre Tripoli. De data asta fără un risc major. După asta nu îi mai rămânea decât să-şi cheltuiască cele o sută de mii de lire sterline.

Formă un mesaj radio pe care îl transmise curând cu destinaţia serviciul de mesagerii londonez prin intermediul căruia comunica. Îi preciza, ca în fiecare zi, poziţia unde se afla. Ultima parte a călătoriei era cea mai periculoasă din pricina patrulelor de la Royal Navy şi mai ales a avioanelor de la Royal Air Force Dar fără vreo informaţie sigură nu aveau niciun motiv să se intereseze de acest cabotier provenind din Nigeria şi care transporta ananas şi lemne cu destinaţia Liverpool.

De zece minute bune Malko vorbea pe Jinia protejată a ambasadei cu James Williamson. La Londra. Îi dădea din nou

speranţe. La Londra, afacerea Rushdie continua să tulbure lumea politică. Omologii americanului mărturiseau că numai printr-un miracol l-ar mai putea găsi cineva pe Salman Rushdie viu.

— Printre altele, adăugă şeful secţiei CIA, FBI-ul a găsit şantierul naval suedez de unde a fost cumpărat *Sundowner.* Atunci se numea *Sparrow.* A fost cumpărat printr-un intermediar al unei bănci din Jersey. Pe numele lui Kevin O’Connor. Asta vine să confirme raţionamentul tău. După

asta, îi pierdem urma.

— Sper că-l vom regăsi aici, zise Malko.

— Mă pui într-o situaţie imposibilă, suspină James Williamson. Dacă vreodată Verii vor afla că noi cunoaştem coordonatele unui cabotier care se pregăteşte să livreze două sute tone de arme către IRA, vor urla în aşa hal cum nici nu vreau să îmi închipui. Iar mie îmi place Londra mult. Istoria ta cu plaja pe care ei o folosesc la orice acţiune îmi apare la antipozii măsurilor de securitate cele mai elementare.

— Pentru că vă aflaţi la Londra, de aceea, explică Malko. Aici, în Irlanda de Sud, IRA face ce vrea ea, datorită miilor de simpatizanţi din rândul populaţiei şi a complicităţii pasive a autorităţilor politice. Gândiţi-vă numai cum le refuză britanicilor extrădările. Aşadar, dacă au un loc bun, cu ajutorul complicilor din jur, atunci îl folosesc din nou. Nu pare să fie o metodă prea rea. Au loc multe debarcări de arme în Irlanda de Sud în favoarea IRA şi niciodată nu a fost interceptat nici măcar un cartuş. Dacă planul meu funcţionează, îl vom recupera *şi* pe Salman Rushdie, *şi* armele.

— Să te audă Cel de Sus, zise James Williamson. Dar pentru asta ai patruzeci şi opt de ore, după care voi divulga totul Verilor dacă nu vii cu lucruri precise.

După ce închise telefonul, Malko luă pistolul Beretta 92 cu două încărcătoare pe care i-l pregătise şeful secţiei. Nu era o măsură de precauţie inutilă, deşi Dublinul părea atât de liniştit cu autobuzele sale verzi imperiale ce se grăbeau încet spre străzile strâmte şi cu atmosfera sa de orăşel de provincie adormit.

Nu îl îngrijorau prea mult temerile lui James Williamson: la Langley. Conducătorii CIA trebuie să fi sărit în sus de bucurie la ideea că vor da o lecţie orgolioşilor Veri, care pretindeau că ei au inventat informaţia. *Arrogant Pricks…* cum spuneau ei.

Mairead O’Connor vorbea la telefon când Malko se întoarse

la *Shelburn.* Umărul îi dădea dureri îngrozitoare, dar tot refuza să meargă la spital. Ieşise cu Malko ca să îşi cumpere câte ceva de toaletă şi de îmbrăcat. Avea migrene îngrozitoare, gamba i se umflase şi era învineţită toată, iar mâna se deformase. Imediat ce închise telefonul îi aruncă lui Malko o privire triumfătoare.

— M-a sunat Jimmy Toland. Avem întâlnire mâine la Dundalk. Îmi va confirma locul şi ora mâine de dimineaţă, l-am dat numărul de aici.

— Unde este Dundalk?

— Este un orăşel de pe coastă, la nord de Dublin, chiar înainte de frontieră, la două ore de mers.

— Astăzi nu poate?

— Nu. Şi nu pot să-l zoresc.

Mai rămânea puţin timp înainte de sosirea presupusă a vasului *Sundowner,* dacă Malko nu se înşelase în calculele sale. Cel puţin cabotierui să fi înaintat doar cu trei noduri cel mult pe oră şi să nu fi ajuns să descarce deja. Pe Malko îl treceau sudori reci. CIA era alături de el 100% în caz de succes, dar dacă ar fi fost nevoit să mărturisească Verilor, cu părere de rău, că CIA participase la rearmarea IRA, James Williamson nu va suporta de unul singur ruşinea asta.

Mairead se strâmb de durere.

— Nu vrei să te vadă un medic? întrebă Malko.

Ea îşi scutură pletele roşcate.

— Nu, doar după ce se va termina totul.

Tânăra irlandeză era foarte înverşunată să se răzbune pentru serviciile pe care le adusese Organizaţiei IRA.

Matthew O’Connel închise receptorul cu mâna tremurândă. În clipa aceea, ţeava pistolului fixată în ceafa sa se depărtă puţin. Încet, stomacul îi reveni la locul lui. Privea pe fereastra atelierului său de reparat ceasuri circulaţia de pe Armand Quay. Ca pentru a-şi dovedi că nu trăia un coşmar.

Necunoscutul care îl ameninţa cu pistolul intrase ca un client oarecare. Imediat însă încuiase uşa şi îl ameninţă pe Matthew O’Connel că dacă striga îi va trage’un glonţ în genunchi. Aşa. Ca pentru început.

Astea erau metodele IRA…
161

După care musafirul lui a cerut veşti despre Mairead O’Connor, verişoara sa. Trădase şi acum IRA o căuta. Terorizat, ceasornicarul fusese nevoit să accepte învoiala. Trimisul IRA *ştia* că Mairead se folosea de el ca intermediar prin telefon. O făcea de când lucra în Organizaţie. El rămânea acolo să intercepteze toate apelurile de la Mairead sau destinate ei…

După două ore sunase Jimmy Toland şi lăsase un mesaj; după câteva minute a sunat chiar Mairead. Omul de la IRA notase cu scrupulozitate toate informaţiile. Acum Matthew O’Connel nici nu mai îndrăznea să îl privească. Aştepta în orice clipă ca acela să îi tragă un glonte în cap.

Celălalt îl asigură:

— N-ai de ce să te temi. Dacă-ţi ţii gura. Nu m-ai văzut, nu spui nimic. Dacă mai vin mesaje, le notezi pentru mine. Voi reveni în seara asta. Dacă nu. Ai de ales o *hood.*

Hood era o glugă neagră ce se punea pe capul trădătorilor înainte de a fi împuşcaţi. Bărbatul îşi puse pistolul la cingătoare, îşi încheie pe deasupra puloverul, îşi aşeză şapca pe cap şi plecă închizând uşor uşa în urma lui. De-abia se depărtase, că Matthew O’Connel întinse mâna spre telefon. O iubea mult pe Mairead O’Connor.

Ezită câteva lungi minute şi se rezemă apoi de tejghea. Mâinile lui tremurânde nu mai reuşeau să găsească şuruburile minuscute. Un văl îi trecu prin faţa ochilor. Îşi dădu seama că plânge.

Lungită pe pat. Mairead. Cu ochii închişi, avea febră. Malko o privea. Decisese să nu iasă din hotel ca să evite orice întâlnire. Şi oricum nu avea nimic de făcut înainte de întâlnirea cu Jimmy toland.

Ea întoarse capul spre Malko şi îi surâse.

— Am impresia că-mi trăiesc ultimele clipe plăcute din viaţa mea. Zise ea încetişor.

— De ce?

— Nu vei fi mereu în preajma mea ca să mă aperi. Trebuie să ies, să văd oameni. Ei mă pândesc.

— *Company* nu o să te lase fără protecţie, dacă afacerea asta reuşeşte.

Ea nu răspunse, dar îl trase pe Malko spre ea.

— Mângâie-mă peste tot, îi zise ea.

El începu să o mângâie peste tot trupul, iar Mairead se ondula sub degetele lui. Ştia ce îi place şi îşi vârî mâna pe sub halatul de prosop şi continuă să o mângâie. Mai întâi ea se încordă, apoi închise ochii. Malko o făcu să simtă plăcerea într-un timp record. Era cu siguranţă metoda sa preferată. Puţin mai târziu ea îl cuprinse cu buzele. Cu pricepere şi fără grabă ea îi smulse o plăcere atât de violentă încât strigă.

Jimmy Toland împinse, ca în fiecare zi, uşa de la *Snooker*cu faţada verde violent şi se duse la partida lui de biliard. Clientela obişnuită era la fel de zgomotoasă ca de obicei şi se îndreptă spre biliard salutând pe toată lumea, apoi se îndreptă spre scară şi urcă la primul etaj unde se afla barul.

Aici nu erau decât vreo şase bărbaţi. Barmanul Brennan, un adevărat butoi cu picioare, secondat de un bărbat cu o faţă ascuţită, foarte brunet, cu ochi apropiaţi şi de culoare închisă. Jimmy Toland nu-l mai văzuse niciodată pe acesta. Ajunse la tejghea şi îl salută pe Brennan.

— Hello! Ca de obicei, da?

Brennan îi făcu cu ochiul.

— Eşti sigur că astăzi n-ai băut cam prea mult, Jimmy?

— N-are importanţă, zise cu indignare Jimmy Toland. Şi-apoi niciodată nu bei destul.

— Pune-ţi mâinile aici să văd dacă tremuri.

Râzând, Jimmy Toland îşi aşeză mâinile pe tejghea. Barmanul cel nou se apropie.

Înainte ca marinarul să aibă timp să îşi mai tragă mâinile, acesta apucă un ciob de sticlă şi lovi cu el din toate puterile mâna dreaptă a lui Jimmy Toland!

Acesta scoase un urlet înfiorător, voi să se dea înapoi, dar se opri. Mâna lui dreaptă era practic fixată în tejghea şi sângele începuse să şiroiască din rană.

Înnebunit de durere, privi în jurul lui prin ceaţa lacrimilor. Toate feţele erau încruntate. Îşi dădu seama că toţi cei de acolo aparţineau IRA!

Calm. Barmanul cel gras coborî scara barului şi o fixă cu un cordon de care era prinsă o inscripţie pe care scria: *Private party. No trespassing.*

Când reveni la bar. Unul dintre „clienţi” tocmai era pe cale să-i înfigă lui Jimmy Toland între coaste vârful unui pumnal. Acesta

din urmă urla cu mâna fixată tot de tejghea. Brennan se duse spre juke-box şi puse o baladă irlandeză. Bărbatul care ţinea pumnalul se aplecă spre urechea lui Jimmy şi urlă, ca să acopere zgomotul muzicii:

— Îmi vei spune când să mă opresc.

*

* *

Malko îi întinse lui Mairead telefonul.

— Este pentru tine.

Avu timp să audă hărmălaia discuţiilor pe un fond muzical. Mairead schimbă câteva cuvinte în gaelică cu cel care-i telefonase şi închise.

— Avem întâlnire mâine, la prânz, spuse ea. La Dundalk, în faţa cinematografului Adelphi. Jimmy ne aduce caseta.

Jimmy Toland puse receptorul în telefonul de pe tejgheaua barului cu mâna stângă. Se forţase din răsputeri ca să spună câteva cuvinte pe un ton normal. Durerea din mână îi era atroce şi la fel de dureros simţea şi vârful cuţitului înfipt în spate.

— *Please,* ia-mi asta, se rugă el.

Cu brutalitate, tipul brunet şi slab îi smulse vârful de sticlă din tejghea şi îi eliberă mâna. Sângele şiroia. Barmanul îi azvârli un prosop ca să îşi înfăşoare mâna rănită şi imediat îl

înconjurară patru zdrâhoni.

— Hai, mergem acasă.

Jucătorii de biliard nu observară nimic deosebit când aceştia trecură prin sală. Jimmy ştia că cei patru l-ar fi omorât pe loc dacă ar fi încercat să atragă atenţia asupra lui. Şi-apoi. Nimeni nu s-ar fi amestecat...

Brian Savage îl îmbrăţişă îndelung pe Harry „Mad Dog” Flynn care îl depăşea cu un cap şi părea încă şi mai uriaş în încăperea cu tavanul jos.

— Totul merge bine? întrebă Savage.

Harry se lăsă cu toată greutatea într-un fotoliu.

— *Yeah*| Sunt la Arklow, la Dennis.

— Şi celălalt?

— E O.K. L-am pus la rece. În pivniţă.

— *No problem,* zise Harry „Mad Dog” Flynn.

De câteva ore, Brian Savage avea de dezlegat o situaţie dificilă. Prezenţa alături de Mairead O’Connor a unui necunoscut care semăna mai mult cu un „Joe” de la MI6 decât cu un îndrăgostit. Asta însemna că adversarii lor mirosiseră ceva.

Soluţia înţeleaptă era să fi anulat totul. Însă era imposibil. Fiecare oră suplimentară de navigat reprezenta pentru *Sundowner* un risc în plus şi partea cea mai secretă a operaţiunii nu putea fi amânată. Brian Savage nu avea decât acest vapor pentru a-l scoate pe Salman Ruşhdie şi pentru a-şi îndeplini angajamentul faţă de „Nasser”. În plus, IRA avea absolută nevoie de SAM 7 şi de puştile 106 fără recul pentru a putea organiza adevărate operaţiuni de război împotriva elicopterelor, blindatelor şi cazărmilor armatei de ocupaţie britanică în Ulster. Nici nu putea fi vorba ca planul prevăzut să nu se mai aplice. Trebuia numai „cumpărat” un răgaz chiar cu un preţ mare.

Malko şi Mairead sosiră la Dundalk în vederea întâlnirii cu o jumătate de oră mai devreme. De la Dublin şoseaua mergea

de-a lungul coastei. Nimic suspect nu le atrăsese atenţia, doar un motociclist care părea să-i urmărească, după care dispăru. Coborî pe Clan Brassil Street, strada principală care se înfunda într-un restaurant în întregime vopsit în albastru. *Queen's.* Mairead se informă, iar el întoarse la dreapta. La o sută de metri mai departe zări o piaţetă cu un complex învechit compus dintr-un cinema şi un restaurant chiar în faţa oficiului de turism. Restaurantul cu storuri în dungi roz părea închis. Un afiş indica că era *„Adelphi movie theater".* În faţă se afla Hotel Imperial şi barul lui superb. *Rockwell,* de la parter. Ca şi celelalte oraşe din Irlanda de Sud, Dundalk respira o plictiseală profundă şi o burniţă fină uda trotuarele.

Malko parcă în faţa restaurantului *Adelphi şi* privi în jurul lui.

— Este bine aici? întrebă el.

— Da, zise Mairead. Va veni cu siguranţă pe jos. Noi am ajuns devreme.

Prudent, Malko se hotărî să cerceteze împrejurimile. După ce îşi vârî Beretta 92 în centura pantalonilor, acoperită de vestă, deschise portiera.

— Aşteaptă-mă acolo. Îi spuse el lui Mairead O'Connor.

Traversă şi pătrunse în *Rockwell's Pub.* Interioarele erau

bogate, lămpi mari Tiffany luminau tejgheaua lungă, la capătul căreia trei consumatori priveau meciul de fotbal la televizorul suspendat. Nu mai era nimeni altcineva, nici chiar în sufrageria hotelului. Ieşi din nou, merse pe lângă Oficiul de turism şi pe lângă restaurantul închis. Liniştea nu era neobişnuită. Era tocmai ora de dinaintea dejunului.

Reveni la Mairead O'Connor care fuma cu nervozitate. Aşteptară în linişte. Văzură trecând două maşini ale Gărzii.

— Crezi că 6 să vină? întrebă Malko consultându-şi ceasul.

— Cu siguranţă, zise Mairead.

— A întârziat.

Mai trecură zece minute, după care Malko văzu venind dinspre centru un Rover cenuşiu care mergea foarte încet cu

un singur om la bord. Făcu un ocol ca şi cum ar fi căutat loc de parcare şi în sfârşit se opri nu departe de ei. Şoferul, un colos, coborî. Traversă fără să se grăbească şi intră în *Hotel Imperial.*

Se scurseră cinci minute. Malko se simţi straniu de neliniştit, ca o pisică sălbatică înainte de furtună. Oră întâlnirii trecuse demult şi în jurul lor piaţa era goală. Liniştea asta prelungită îl făcu să tresară deodată. Brutal îi veni în minte o imagine; acum douăzeci de ani în Belfast... Ieşi repede din maşină şi se apropie de Rover-ul cenuşiu parcat alături.

Avu impresia că stomacul îi va strivi plămânii. Se întoarse, prinse privirea lui Mairead prin parbriz.

— Ieşi! urlă el

Ea nu îl auzi însă – îi văzu mişcarea buzelor şi expresia chipului Malko ajunse lângă ea în momentul când cu greu, din cauza piciorului, încerca să iasă din Sierra. O apucă de mâna sănătoasă şi o trase afară.

— Repede! Să plecăm de aici!

Privi în jurul lui, ezită să traverseze, apoi zări zidul înalt care înconjura parkingul învecinându-se cu Oficiul de turism. Având impresia că retrăieşte o scenă recentă din viaţa lui, se ruga cerului să ajungă la timp.

Capitolul XIX

Malko trebui să o împingă pe Mairead O’Connor cu violenţă ca aceasta să se lase în jos în spatele unui zid de ciment. Ea se sprijini în mâini şi Malko ateriză alături de ea cu faţa la pământ. Nu apucară să schimbe nicio vorbă. O explozie nebunească făcu zidul să tremure, după care îi învălui un aer fumegând şi un nor cenuşiu. Avură impresia că au plonjat deodată într-o linişte minerală. Explozia îi asurzise pur şi simplu. Presiunea aerului din timpane îi făcu pentru moment să nu mai audă nimic.

Ridicându-se cel dintâi, Malko zări o coloană de fum negru

cum se înălţa de pe trotuarul din faţa lui *Adelphi.* Părea că nu mai era viaţă în Dundalk. Liniştea mormântală se prelungi câteva secunde, după care fu întreruptă de strigăte, de apeluri, de claxoane.

Malko o ajută pe Mairead să se ridice. Se săltară cu gesturi automate contemplând un spectacol de apocalips. Faţada de la *Rockwell's Pub* nu mai exista, fusese distrusă de explozie. Interiorul ardea încă şi câţiva oameni încercau să scape din incendiu. O femeie ieşi din ruine strigând, cu spatele în flăcări. Toate vitrinele din jur erau sparte şi strada era plină de cioburi.

Rover-ui cenuşiu nu mai exista, iar Sierra lui Malko. Sfărâmată, fusese proiectată de cealaltă parte. Ardea. Mai departe ardeau şi alte maşini. Peste tot zăceau răniţi. Oamenii păreau şocaţi. O femeie ce stătea pe jos începu să urle. Nepoţica ei, lungită lângă ea pe jos, o ţinea de mână, dar nu mai avea jumătate din faţă. Mairead O'Connor trebui să se sprijine de zid ca să nu cadă.

Malko simţea groază şi furie. Atentatul acesta însemna că IRA ajunsese până la ei şi că Jimmi Toland fusese întors din drum sau şi mai rău.

Se auzeau venind spre locul exploziei maşinile poliţiei cu claxoane şi sirene. Malko o trase pe Mairead O'Connor spre Clan Brasil Street. Tânăra femeie era şocată.

— *My God!* bâlbâi ea. Sunt nişte monştri! Ai văzut fetiţa? Dar cum ai putut ghici?

— Antena radio a Rover-ului. Maşina era nouă, iar antena veche şi ruginită. Explozia a fost declanşată prin radio datorită acestei antene.

— Dar omul care conducea Rover-ul? A intrat în bar, nu-i aşa?…

— Trebuie că a trecut prin hotel şi a ieşit pe altă ieşire. À propos, ştii unde locuieşte Jimmy Toland?

— Da, nu prea departe de aici, în satul Killcary. Este aproape de frontieră. Vrei să mergem?

— Nu prea avem şanse să-l găsim acolo, zise Malko, dar trebuie să aflăm ce s-a întâmplat. Să luăm un taxi.

Găsiră unul în faţă la *Oueen’s.*

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă imediat şoferul privindu-i fix.

— O maşină capcană, cred, zise Mairead.

Bărbatul dădu din cap.

— *Btoody war…*

La ieşirea nordică din Dundalk, o cotiră la stânga, pe un drumeag d^ pădure foarte accidentat. Ca să câştige timp, şoferul propuse să o scurteze prin Ulster. Trecură frontiera invizibilă, dintre cele două Irlande. Niciun control, niciun post de frontieră şi nicio poliţie. Se strecurară pe un drum îngust presărat cu mici ferme. Deodată, un zgomot de motor îi făcu să ridice privirile. La liziera pădurii stătea un Lynx mare al armatei britanice pentru a supraveghea această zonă accidentată şi presărată cu simpatizanţi ai IRA. La dreapta lor, Malko zări în vârful unui deal o tabără instalată. Înconjurată de sârmă, de proiectoare şi de antene lungi. În jur erau şi împrejmuiri electrificate. 6 sută de metri mai departe era un *check-point* electronic, echipat cu mai multe camere şi garduri de fier escamotate pentru a obliga vehiculele suspecte să oprească. Un grup de soldaţi în ţinută de campanie, înarmaţi până în dinţi, ajutaţi, de două blindate uşoare Saxon filtrau circulaţia oprind unele maşini.

Mairead O’Connor se chircise ca o stridie. În trecere aruncă o privire plină de ură soldaţilor înfofoliţi în vestele lor antiglonţ. Pe unul dintre blindate era scris un număr de telefon pentru

denunţurile anonime. Era mizeria de război. Traversau comitatul Armagh unde soldaţii britanici trăgeau ca după iepuri.

Zece minute mai târziu ajunseră în Irlanda de Sud şi intrară în Killcary. Un sat de trei sute de suflete, cu o biserică de granit cenuşiu ceva mai înaltă decât biserica Sf. Petru din

Roma. În Irlanda nimeni nu se zgârcea când era vorba de Dumnezeu…

Mairead O’Connor îl îndrumă pe şoferul taxiului spre o fundătură. În centrul satului.

— Acolo este, în fund.

— Să mergem, sugeră Malko. Poate ne aşteaptă.

Casa lui Jimmy Toland, ultima pe dreapta, semăna cu o casă de păpuşi. Două ferestre, o uşă de lemn, un acoperiş în pantă şi o antenă de televizor. Malko împinse uşa de lemn ce se deschise, descoperind un interior sumbru. Imediat îi izbi nările un miros fad.

Mirosul morţii.

Cu pistolul Beretta 92 în mâna dreaptă, începu să exploreze casa. Jimmy Toland era într-un salonaş care se deschidea spre o grădină microscopică. Frânghia cu care fusese sugrumat era tot în jurul gâtului. Îi fixa cu nişte ochi ieşiţi din orbite pe o faţă umflată şi vânătă. Mairead O’Connor îl strânse pe Malko de braţ.

— *My God!* Nu i-au închis nici măcar ochii.

— Haide să plecăm de aici, zise Mairead. Nu avem de ce sta. Malko urcase deja scăriţa strâmtă care ducea la primul etaj Intrase în camera mortului, aranjată impecabil. Tocmai voia să iasă când privirea îi fu atrasă de un dulap cu uşa întredeschisă plin de casete video. În interiorul uşii era prinsă în pioneze lista cu casete, caligrafiată cu grijă, cu numerele corespunzătoare rafturilor.

Raftul nr. 20 era gol. La acest număr corespundea un nume de pe listă: *Six Fathoms Bank.* Era singura care lipsea, cea care fusese distrusă. Caseta cu plaja unde urmau să fie descărcate armele.

Coborî şi îi spuse lui Mairead ce aflase.

— Asta îmi aminteşte de un nume mai vechi, zise ea. O denumire tradiţională. Deodată faţa i se lumină. Îl cunosc pe patronul unui trailer, la Howth, lângă Dublin. Poate că el va şti cui corespunde asta.

Era într-adevăr ultima şansă…

Ieşiră, părăsind cadavrul lui Jimmy Toland fără să-i fi închis ochii. Era de altfel înţepenit.

— Poţi să ne duci până la Dublin? îl întrebă Malko pe taximetrist.

— Dublin! Dar asta o să vă coste cam sută cincizeci lire.

— De acord. Maşina noastră a fost distrusă în explozie şi trebuie să ne întoarcem repede înapoi.

Mută, Mairead O'Connor privea în gol. Urechile lui Malko încă mai ţiuiau de zgomotele exploziei. De fiecare dată când scăpa de la moarte, se simţea deprimat, dar şi cu un chef nebun de viaţă. Fără experienţa lui în maşini-capcană, acum ar fi fost morţi amândoi. Încărcătura de explozibil trebuie să fi avut cel puţin cincizeci de kilograme IRA nu făcea lucrurile pe jumătate…

Legănată de mersul maşinii, Mairead adormise. Malko nu o trezi decât la intrarea în Dublin. Şoferul se întoarse şi întrebă:

— Unde mergeţi, sir?

— Pe Elgon Road 42, zise Malko.

— Nu mergem la *Shelburn*? întrebă Mairead surprinsă.

— Nu. Ei vor verifica cu siguranţă dacă ne-am întors acolo, în genul acesta de atentate nu ştii niciodată imediat cine este mortul. Există şi alte victime. Putem să ne bazăm pe confuzie. E timpul să încercăm să-l salvăm pe Salman Rushdie.

Taxiul se opri în faţa casei alăturate ambasadei americane.

Şeful secţiei CIÂ nu reuşi să-şi mascheze surpriza văzându-l pe Malko coborând din maşină împreună cu Mairead. Era deja la curent cu atentatul de la Dundalk. Bilanţul era opt morţi şi aproape treizeci de răniţi. IRA era bineînţeles bănuită, dar mai degrabă se credea că este vorba despre o explozie accidentală a unei maşini capcană „pregătită" în Sud şi care era în trecere prin Ulster. În fine. Dundalk nu prezenta niciun interes pentru IRA. Antony Morgan asculta fascinat explicaţiile lui Malko.

— Veniţi să vă instalaţi la noi. Este loc destul.

— Mai înainte trebuie să mergem la Howth. Explică Malko:

vrem să încercăm să descifrăm inscripţia pe care am găsit-o la Jimmy Toland.

— Luaţi maşina de serviciu a adjunctului meu. El este plecat în vacanţă.

170

Un sfert de oră mai târziu erau în drum spre Howth. Mairead îşi stăpânea cu greu un tremur nervos. Umărul o durea din ce în ce mai tare. După douăzeci de minute ajunseră la Howth, un pic port încântător de pescuit înconjurat de faleze şi de reşedinţe somptuoase, la vest de Dublin. Mairead îl conduse până la cheiul cu trailere unde erau ancorate aproape zece vapoare. Se opri în faţa lui *Arkin Castle, o* corabie de peste treizeci de metri, în stare destul de proastă.

Urcă cu greu pe punte, dispăru în interior şi reveni însoţită de un roşcovan îndesat într-un pulover negru.

— Veniţi înăuntru, zise el.

Treizeci de secunde mai târziu erau aşezaţi la masă în faţa unei sticle de „Irish Power”. Mairead nu pierdu prea mult timp ca să întrebe de *Six Fathoms Bank.* Interlocutorul ei nu arătă la început decât o surpriză totală. Merse şi se uită pe o hartă, dar nu găsi nimic.

— Aşteptaţi, zise el, mă duc să-l întreb pe patronul vecin, este mai bătrân ca mine şi cunoşte coasta ca pe buzunarul lui.

Aşteptară cam un sfert de oră până ce auziră bocancii pescarului tropăind pe scară. Venea jubilând.

— Ştie! zise el. Este bancul de nisip din faţă de la Clogga Beach. Are şase metri adâncime şi e mult peşte acolo. Asta este vechiul nume.

— Unde este Clogga Beach?

Marinarul luă o hartă a coastei de est a Irlandei şi puse degetul pe un punct, puţin mai la sud de oraşul Arklow.

— Acolo este Clogga Beach. În realitate sunt două plaje despărţite de un promontoriu stâncos. Vara este multă lume

acolo.

Malko nu mai avea stare. Chiar şi mort, Jimmy Toland îi ajutase. Erau şanse mari ca Clogga Beach să fie locul pe care îl căutau. Se despărţiră de patronul lui *Arkin Castle* şi se întoarseră la Dublin. Era târziu şi Malko se mulţumi să lase treburile pe a doua zi.

— Arklow se află în comitatul Wicklow, remarcă Mairead. Sunt mulţi simpatizanţi IRA pe acolo.

El aprobă. Dacă găsise plaja unde urmau să fie debarcate armele, era posibil ca tot aici să fie îmbarcat pentru Libia şi Salman Rushdie. Dacă asta i se confirma, era o victorie formidabilă…

171

În timp ce conducea, Malko îşi spunea că, la urma urmei, el era singurul care se preocupa de soarta lui Salman Rushdie. Britanicii îl preferau în schimbul unei încărcături preţioase, iar CIA voia doar să-i umilească pe Veri…

Mairead aproape adormise, epuizată, când ajunseră la casa lui Antony Morgan, în Ailesbury Road. Americanul le pregătise o masă rece de care Mairead de-abia se atinse, mulţumindu-se doar cu un *Cointreau on ice.*

Şeful staţiunii CIA le ţinu companie degustând cu o plăcere evidentă coniacul Gaston de Lagrange XO. Părea la fel de şocat ca şi ei, deşi nu-şi riscase deloc viaţa.

— Ceea ce i-au făcut lui Jimmy este dezgustător, suspină Mairead. Într-o bună zi o să-mi vină şi mie rândul.

Spunea asta fără revoltă. Suna ca o constatare.

Malko aprobă, cu gândul aiurea. Ar trebui să mai rămână două zile înainte de sosirea responsabilă a vaporului *Sundowner.*

Între Dublin şi Arklow drumul mergea de-a lungul coastei din ce în ce mai înguste. Era o vreme splendidă. Faţa trasă a lui Mairead dovedea cât de mult suferea, dar nu se plângea niciodată.

Trecuseră prin Wicklow, un târguşor destul de răsărit, şi se apropiau de Arklow. Trecură peste un pod pe deasupra unui

râu, cotiră la dreapta, în inima satului, apoi la stânga şi continuară spre sud. Imediat după aglomeraţie, drumul se depărta de malul Mării. Malko era cât pe ce să nu observe un mic indicator negru şi alb pe care era scris: CLOGGA BEACH. 1,5 km. Se hurducară mai bine de un kilometru pe un drum îngust până la o răspântie. La stânga, un drum neasfaltat ducea spre Clogga Beach.

După zece minute. Malko se opri pe o platformă măturată de un vânt violent care bătea peste Marea Irlandei. Coborâră din maşină şi găsiră nişte scări ce duceau spre plajă. Plaja era împărţită în două părţi absolut pustii. Cea dinspre nord. Mai mare, adâncă de 30 de metri, se termina într-o potecă largă pe unde putea trece un automobil. Drumul de-a lungul coastei era la o distanţă de aproximativ trei kilometri. În afara câtorva ferme şi a unui hotel în construcţie, nu era altceva decât câmp.

De-o parte şi de alta a plajelor erau nişte faleze abrupte. Sub cea dinspre nord era un *trailler-park,* folosit probabil vara pentru turişti. Portul Arklow, la două mile spre nord, de-abia se vedea. Marea Irlandei era de un calm neobişnuit, ai fi zis că este un lac…

Locul era ideal pentru debarcarea clandestină a armelor, la o oră şi jumătate de drum de Dublin.

— Să ne întoarcem la Arklow, sugeră Mairead. E mai bine să nu stăm pe aici. Am putea fi reperaţi. Sunt cu siguranţă pe aici simpatizanţi ai IRA printre fermierii din împrejurimi.

Malko mai aruncă o ultimă privire spre Clogga Beach şi se urcară în maşină.

Arklow nu avea decât două străzi în formă de T, destul de populate. Buticuri, barurile obişnuite şi nelipsita biserică masivă. Malko urcă încet pe Main Street, întoarse la dreapta la capătul T-ului spre o stradă care urca. Un indicator de staţionare îl invita să parcheze pe un teren aproape gol cu un chioşc cu muzică, chiar deasupra râului, la limita de nord a

târgului.

În timp ce ieşea din Metro, observă un minibus împopoţonat cu capete de leu pictate, într-o stare jalnică. Avea perdeluţe la ferestre şi pneurile moi ca ale unei jucării de copil. Numărul era britanic, singura de acest fel printre celelalte maşini de acolo… Uşile din spate se bălăngăneau prost închise. O rază de soare făcu să strălucească un obiect pe jos, chiar lângă ţeava de eşapament. O bucată de metal cu contururile distruse, pe care o luă de pe jos. Îl surprinse greutatea.

— Să mergem să dejunăm, zise Mairead.

Plecară spre *Riverwalk Cafe*, o clădire modestă unde li se servi un „Irish stew”, oaie moartă de bătrâneţe. Malko încerca să pună la cale un plan. Chiar dacă Clogga Beach era *plaja.* Mai avea o grămadă de probleme de rezolvat. Nu va înfrunta IRA de unul singur, însă dacă îi vor pune pe britanici la curent, va pierde conducerea operaţiunii…

— Ce ai găsit pe jos? îl întrebă Mairead.

Îi arătă bucata de metal pe care ea o examină cu atenţie.

— Este din argint, zise ea. Parcă ar fi o hartă.

Nu-i amintea de nicio ţară cunoscută. Dar erau sute pe tot globul.

Brusc, Malko revăzu o frază dintr-o documentaţie pe care o citise în legătură cu Salman Rushdie.

— Să ne întoarcem repede la Dublin, zise el. Trebuie să merg într-o librărie mare.

Peste o oră şi jumătate, intra în librăria de pe Kilroy Street şi se duse spre raionul cu atlasuri. Deschise unul la pagina dorită şi scoase din buzunar obiectul. Nu mai aveau niciun dubiu: ceea ce găsise lângă camionetă era o hartă a Indiei, a Pakistanului şi a Bangladesh-ului atunci când nu erau decât o singură ţară, ataşată Coroanei britanice.

Un obiect pe care, conform rapoartelor, îl purta mereu asupra lui Salman Rushdie. Născut la Bombay.

Capitolul XX

Malko ieşi bucuros din librărie. În sfârşit, descoperirea lui era confirmarea tangibilă a ipotezei sale. După ce reuşise să descopere numele cabotierului care transporta armele, apoi data plecării lui din Malta şi locul posibil al sosirii, ştia acum. Mulţumită obiectului găsit în parkingul din Arklow. Că Salman Rushdie era de puţină vreme prin apropiere. Dar unde? Când va fi oare dus pe *Sundowner?* Dacă Malko se înşelase în calculele lui, însemna că armele erau deja pe pământ irlandez, iar Salman Rushdie în drum spre Libia. În orice caz trebuia să acţioneze. În timp ce mergeau spre ambasada americană. Îi explică în maşină lui Mairead semnificaţia obiectului găsit. Trei minute mai târziu vorbea ia telefon de un apel pe care-l făcuse şeful staţiunii de la Londra.

— Tocmai am vorbit cu Sir Peţer Clark, zise el. Sărim acum amândoi într-un avion special. În maximum trei ore vom fi acolo.

Safe-room-ul ambasadei era amenajată ca sală de conferinţe. Antony Morgan, şeful secţiei de la Dublin, făcea de serviciu pentru a evita indiscreţiile. Mairead fusese adusă în faţa reuniunii de Malko. Pe baza cunoştinţelor ei despre IRA. Ceea ce în mod evident nu-i prea era pe plac lui Sir Peter Clark. După expunerea faptelor, Malko deschise dezbaterea.

— Scopul nostru este simplu, zise el. Să îl recuperăm pe Salman Rushdie între momentul în care va fi adus de la locul unde este deţinut şi până ajunge la Clogga Beach. Aşadar. *După* ce vor fi descărcate armele, pentru că mă gândesc că pe el îl vor urca la bord în ultimul moment. Va trebui să avem pregătită o forţă importantă de intervenţie, pentru că riscăm să ne găsim faţă în faţă cu mai mult de zece membri ai IRA.

Sir Peter Clarke ridică mâna.

— Când trebuie să sosească vaporul?

— Dacă pronosticul meu este exact ar putea sosi chiar

mâine. Descărcarea se face noaptea. Aşadar ar trebui ca în zori să intervenim.

Mairead O’Connor îi aruncă un zâmbet ironic.

— Sir, sunt cea mai în cunoştinţă de cauză să vă spun că Garda, mai ales în regiunea aceasta, are mulţi simpatizanţi IRA. Ar fi imprudent ca aceştia să afle ceva.

— În acest caz, zise Sir Peter Clarke ursuz, nu văd decât o singură soluţie. Să reperăm cu patrulele aeriene vasul *Sundowner.* Cea mai înţeleaptă soluţie este să îl inspectăm înainte de a atinge coasta.

Malko îi aruncă o privire furibundă.

— Sir. Este soluţia cea mai clară şi mai perfectă prin care îl condamnaţi la moarte pe Salman Rushdie. Despre el nu ştim deocamdată nici unde se află. Chiar dacă scotocim fiecare casă din Arklow – şi legal nu văd cum am putea-o face – cei care l-au răpit tot vor avea de zece ori timpul să-l omoare. Bineînţeles că va fi posibil să i se facă funeralii naţionale.

Diritr-o dată, Sir Peter Clarke se îmbujoră şi Malko se întreba dacă nu cumva se va sparge ca un balon umflat.

— Atunci ce sugerezi? şuieră el în pragul apoplexiei.

Malko îl lăsă până ce reveni la culoarea normală, apoi îi spuse pe un ton conciliant.

— Mai întâi, vă înţeleg foarte bine grija ca aceste două sute de tone de arme să nu cadă în mâinile IRA. Este suficient pentru asta să se stabilească un cordon sanitar apropiat şi cât mai discret în jurul locului Clogga Beach. După ce îl vom recupera pe Salman Rushdie veţi putea interveni. La nevoie, cu sprijin din partea Gărzii.

— Cine va stabili totul?

Şeful de la MI6 nu admitea să fie înfruntat. Malko. Şi Sir Peter Clarke ştiau bine că uneori li se întâmpla acelor „Joes” de la a 14-a *Intelligence Unit să* execute membri ai IRA refugiaţi în Irlanda de Sud… James Williamson sări în ajutorul lui Malko.

— Cred că aceasta este singura soluţie. Avem douăzeci şi patru de ore pentru a ne organiza. Bineînţeles că. Atunci când totul se va termina, vom dispărea şi doar administraţia

dumneavoastră va fi acoperită de succes.

Asta era cu *adevărat* umor britanic.

Sir Peter Clarke scoase un suspin lung şi lăsă să-i scape:

— Foarte bine. Dar să vă apere Dumnezeu dacă armele vor dispărea aiurea.

Mairead O’Connor, cu umărul pansat şi piciorul sprijinit pe o pernă, părea că nu îşi revenise încă după întrunire. Nu a vrut să se mişte toată ziua din reşedinţa lui Antony Morgan. Condamnată la zece ani pentru omorârea unui poliţist, colabora acum cu cei mai mari duşmani ai IRA: MI6.

— Nu este altă cale de a-l salva pe Salman Rushdie, zise Malko.

— Nu pentru el fac eu asta, zise Mairead. Ci pentru ca să-l răzbun pe Kevin.

Uşa se deschise şi Antony Morgan intră cu un sac mare de pânză neagră. Îl deschise şi-i desfăşură conţinutul pe pat.

— Lată două walkies-talkies Motorola, zise el. Se aud la 5 km şi au un sistem de codaj integrat. Binoclul ăsta de noapte bate până la optzeci de metri. Şi iată cel mai util lucru: o armă de asalt FAL cu lunetă în infraroşu care bate până la şase sute de metri. Are peste zece încărcătoare, dar sper că nu aveţi nevoie.

Malko îşi privea echipamentul. Ceruse să fie chiar el cât mai aproape posibil de plajă şi să dea personal ordinul de desfăşurare a comando-ului care va fi ascuns de-a lungul rutei Arklow-Gorey şi în zona nelocuită Arklow şi Clogga.

— Au sosit toţi? întrebă el.

— Da. Repartizaţi în diferite hoteluri împreună cu materialul. Vor interveni pe serii mici spre ora zece seara.

Britanicii trecuseră frontiera în civil, în grupuri mici, în maşini uneori neînmatriculate, spre Irlanda de Sud. Antony Morgan îl privi pe Malko cu un surâs.

— Mai am o veste bună. A fost reperat. În larg spre Cork. La o sută de mile marine de aici, un vapor ce se îndreaptă spre

nord şi care ar putea fi *Sundowner.*

Inima lui Malko începu să bată repede.

— Cine a reuşit „asta”?

— O vedetă de la MI6 deghizată în trailer. Nu s-au apropiat prea mult.

Până în ultima secundă, Malko se temea de o intervenţie prea sângeroasă a britanicilor. Ca să-l liniştească. Antony

Morgan îi spuse:

— Ai două walkie-talkies în caz că unul se strică. Sunt puse pe canalul 4. Interlocutorul tău este căpitanul Andrew. *Code name* BLUEBERRY. Te va asculta tot timpul şi îţi va transmite ordinele.

— Perfect, zise Malko. Cine mă duce acolo?

— Eu. Te las la o jumătate de milă înainte de drumul ce duce spre Clogga Beach. Prietenii noştri de la IRA pot să fie şi ei pe poziţii. Pe mine mă găseşti pe canalul 2.

Ieşi din nou şi îi lăsă pe Malko şi pe Mairead în *tête-à-tête.*

— Sunt nerăbdătoare să se termine totul, zise tânăra femeie.

— Să nu te simţi vinovată. Îi spuse Malko. Dacă nu te-aş fi întâlnit, ar fi trebuit să merg pe filieră.

Se apropie de ea. Mairead îl înlănţui cu braţele pe după gât şi îl sărută:

— M-am gândit la tine în noaptea asta. *Take care.*

Maşina lui Antony Morgan se opri câteva secunde la limita comitatului Wicklow pe refugiul străzii, după care plecă iar. Malko sărise din ea şi se îndepărtă în penumbră cu sacul negru în mână. Bătea un vânt puternic de îndoia tufişurile. În afară de arma FAL. Îşi mai luase şi Beretta 92 prinsă la talie, sub betelie, cu un glonte pe ţeavă. Ferindu-se de poteci, o tăie peste câmp cu multe precauţiuni. Înainte de a ajunge la un spaţiu deschis, inspectă cu grijă terenul cu binoclul.

Peste patruzeci de minute ajunse la malul unei faleze de deasupra Mării Irlandei luminată în depărtare de câteva luminiţe de la nişte pescadoare. Poate că printre ele era şi

Sundowner.

Îi trebuiră câteva minute ca să repereze locul unde se afla. Se găsea puţin spre sudul promontoriului care despărţea cele două plaje de la Clogga. Ajunse lângă un loc cu multă vegetaţie de pe plaja dinspre nord şi se instală acolo cu arma FAL la îndemână lângă el. Nimic şi nimeni la orizont.

Foarte repede. În ciuda hainei lui îmblănite, simţi că îngheaţă. La fiecare zece minute inspecta cu binoclul marea şi plaja.

Nimic. Marea murea încet pe nisipul plajei pustii. În zare, spre nord, scânteiau luminile unei ferme, probabil. Era ca o

vânătoare cu pândă. Măcar dacă ar fi în apropierea vânatului…

Orele se scurgeau cu o încetineală îngrozitoare. Frigul îl împiedica să doarmă şi făcea eforturi să nu aţipească. Îl măcina teama de a se fi înşelat. Şi *dacă Sundowner va* acosta în altă parte? Cu siguranţă că IRÂ nu dispunea de un singur loc de debarcare…

La ora patru dimineaţa, necăjit, îngheţat, anchilozat se hotărî să deschidă aparatul. Lui Antony Morgan nu îi trebuiră decât câteva secunde ca să-i răspundă pe canalul 2 şi Malko porni la drum. Morgan îl luă din acelaşi loc după treizeci de minute. Înainte de a-şi părăsi postul de observaţie, chemase Blueberry şi ordonă demontarea.

— Vom reîncepe mâine seară, suspină Malko. Până la urmă o să sosească blestematul ăsta de *Sundowner.*

Când ajunseră la Dublin, tocmai se crăpa de ziuă. Era şase dimineaţa… Mairead O’Connor nu dormea. După ce Malko făcu un duş ca să se încălzească, se aruncă în braţele lui, îl acoperi de sărutări şi îi trezi dorinţe.

— Mi-a fost toată noaptea teamă, zise ea. Am visat că nimeriseşi într-o ambuscadă.

Gura ei se desprinse de a lui, coborî şi se opri peste tot pe unde putea să aducă senzaţii de plăcere, până spre mijlocul

trupului. Îl sorbi cu o tandreţe senzuală care îl făcu să uite de noaptea albă pe care o petrecuse. Mai târziu, când dori să o pătrundă, ea se agăţă de prada ei şi, cu o grijă iubitoare, îl făcu să se golească în gura ei. Liniştit, Malko se gândea că, la prima lor întâlnire, nu şi-ar fi imaginat-o niciodată pe Mairead ca pe o vestală.

După episodul acesta, orele serii se scurseră încet.

— Merg cu tine.

Mairead O'Connor se pregătise fără să spună nimic: un pulover negru gros, un pantalon de aceeaşi culoare, un fular pentru care tunsese probabil trei oi şi nişte încălţări. Fără arme. Malko îşi spuse că ar fi fost mai bine să nu îl anunţe pe Sir Peter Clarke despre prezenţa fetei. Îşi privi ceasul: ora opt. Era timpul să plece. Antony Morgan îi aştepta. Dispozitivul Blueberry era pe poziţie ca şi în ajun. Nu era nicio veste despre *Sundowner.*

„Trailerul" unităţii MI6 nu a mai vrut să verifice informaţia din ajun pentru a nu risca să alerteze IRA. În ceea ce îl priveşte pe Sir Peter, el se ruga ca nu cumva serviciile de securitate ale Irlandei de Sud să observe prezenţa oamenilor săi.

Drumul decurse în linişte ca şi traversarea landului pustiu. Mairead nu suporta să se uite pe fereastră. Malko se reinstală în acelaşi loc. Alături de el Mairead scruta marea. Timpul se scurgea la fel de monoton ca şi ieri. Curând, amândoi simţiră cum îi pătrunde frigul.

Erau aproape amorţiţi când, spre miezul nopţii, îi surprinse un zgomot neobişnuit. Malko îşi dădu imediat seama că este vorba despre pufăitul sacadar ai unui motor de tractor.

Zgomotul venea dinspre nord şi se apropia de ţărm. Scrută iar marea cu binoclul, dar nu văzu nimic. Zgomotul sacadat al tractorului creştea. Bizar… Nici măcar în Irlanda, ţăranii nu lucrau pe timpul nopţii.

Din nou scrută marea, dar fără rezultat. Deodată Mairead îl lovi cu cotul şi îi arătă_o umbră la nivelul apei, la două sute

de metri distanţă de ei. Îşi aşeză binoclul şi simţi că presiunea arterială i-a crescut. O formă mare şi neagră se ridica cu greu pe apă şi se apropia venind dinspre larg. Se îndreptară spre extremitatea de nord de la Clogga Beach. Motorul se auzea acum mai încet.

Malko îşi aşeză binoclul de o parte pentru a putea folosi luneta puştii care bătea mult mai departe şi distinse două siluete şi mai multe lăzi mari.

Ceea ce plutea ajunse pe nisipul plajei şi coborâră cam şase-şapte oameni ce înaintau în întuneric. Bălăcindu-se prin apă se repeziră la lăzile pe care le duceau şi le traseră după ei. Imediat pluta care-i adusese făcu calea întoarsă spre larg.

Cu nerăbdare, Malko inspecta marea cu luneta sa cu infraroşu şi distinse în cele din urmă, la aproape o jumătate de milă de coastă, conturul unui vapor staţionat cu toate luminile stinse. De el se desprinse o ambarcaţiune mult mai mică care se îndreptă spre mal. Când se apropie, Malko deosebi o şalupă de vreo zece metri încărcată ochi cu lăzi.

Avea chef să strige de bucurie. După atâtea prilejuri de falsă bucurie, acum aista tocmai la debarcarea de pe *Sundowner.* Îşi îndreptă binoclul spre extremitatea plajei şi deosebi un fel de remorcă în care oameni ai IRA încărcau lăzile.

Puţin câte puţin, descoperi dispozitivul inamic. Pe plajă se aflau doi bărbaţi înarmaţ] cu puşti de asalt şi care supravegheau descărcarea. În afara „hamalilor”, mai era şi şoferul tractorului şi cu siguranţă şi alţi membri ai IRA pe poziţie de apărare, puţin mai sus…

— Ei sunt! şopti Malko strângându-i lui Mairead mâna foarte tare.

Malko se abţinea să nu chiuie de bucurie. Acum trebuia să-l recupereze pe Salman Rushdie dintr-o singură bucată. Mai bine de o oră observă manejul: cele două ambarcaţiuni făceau naveta între *Sundowner* şi plajă, se grăbeau ca

nebunii şi fugeau între resac şi remorcă. În timp ce urca faleza, tractorul bârâiau mult mai încet în timp ce trăgea remorca plină cu lăzi. Strada era la trei kilometri, aşa că nimeni nu putea să îl audă.

— Ce facem? întrebă Mairead O'Connor.

— Nimic, zise Malko. Trebuie să aşteptăm ca ei să termine. Vom avea puţin timp pentru a acţiona.

Îşi continuă supraveghea concentrându-se asupra bacului şi a şalupei în vreme ce se îndreptau spre *Sundowner.*

Nu cărau nimic ce ar fi putut semăna cu un corp omenesc. Orele treceau, monotone. Tractorul făcea câte un tur la fiecare jumătate de oră… La ora cinci şi jumătate dimineaţa, cele două ambarcaţiuni sosiră în acelaşi timp. Oamenii de pe plajă ţinură un sfat în şoaptă şi apoi plecară. Puţin mai târziu se auzi iar bâzâitul tractorului şi cei doi bărbaţi înarmaţi se repliară.

Se făcu linişte. Malko numărase şaptesprezece transporturi. O cantitate enormă de arme. Nerăbdător, îşi fixă binoclul pe *Sundowner.* Cabotierul tocmai era pe punctul de a se îndepărta! IRA nu îl predase pe Salman Rushdie. Şi dacă îl vor recupera oare în altă parte?…

Capitolul XXI

Malko privea cu ciudă spre orizontul care se lumina. *Sundowner* nu mai era decât un punct pe Marea Irlandei. Apoi. După cum se asigurase cabotierul, nu putuse să-şi descarce toată încărcătura. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Mairead spuse:

— Va reveni. Niciodată nu au avut timp să debarce totul într-o singură noapte.

— Se prea poate, suspină Malko.

Ca şi în ajun, trimise lui Antony Morgan şi la Blueberry mesajele, după care porni iar la drum peste câmpiile pustii. Nu putea să-i mai ţină pe loc pe britanici. Sir Peter Clarke ar mai fi avut oare răbdare când poate armele luau drumul deja nordului? Malko nu putea să-i ascundă faptul *că Sundowner*

apăruse conform previziunii. Discuţiile se anunţau a fi dure.

Cu un chip impenetrabil, Sir Peter Clarke asculta pledoaria lui Malko care apărea acum asemenea unei pilule greu de înghiţit. Deşi oamenii de la Intelligence Unit nr. 14 îşi continuau supravegherea discretă, totuşi şeful de la MI6 se temea ca IRA să nu înceapă imediat transferul. El era pentru o intervenţie imediată, acum când armele încă mai erau aproape de Clogga Beach.

Malko i se opunea. Mai erau destule arme nedescărcate pe vas şi… Salman Rushdie. James Williamson propuse un teren de înţelegere.

— Trebuie să ne asigurăm mai întâi dacă *Sundowner* mai este în zonă. Sugeră el. Dacă a plecat, nu văd niciun inconvenient să nu intervenim. Dacă nu, trebuie ca Sir Peter Clarke să ne acorde încă douăzeci şi patru de ore.

Tensiunea ajunsese la maximum. Cei doi responsabili, englezul şi americanul, îşi puneau în joc capetele în faţa administraţiilor lor.

— Şi cum să fim siguri de asta? întrebă Malko.

— *Sundowner* merge cu maximum cincisprezece noduri, zise James Williamson. A plecat de la Clogga Beach pe la şase dimineaţa. Până la prânz nu putea să parcurgă mai mult de o sută de mile nautice. Putem să-l reperăm uşor cu ajutorul unui elicopter. Dacă este în apropierea coastei, cu siguranţă că nu a ajuns în vreun port.

— Puteţi să faceţi rost de un aparat civil? întrebă Malko.

— Da. Cu un binoclu tare cu care să urmărim coasta îl vom repera oriunde ar fi. Sunteţi de acord, Sir Peter Clarke?

— Să încercăm, cedă cu ifose britanicul.

Elicopterul Bell roşu cu alb zbura la aproximativ o sută de picioare deasupra solului, mergând de-a lungul coastei. Decolaseră de la Dublin spre ora zece cu direcţia Cork şi survolaseră masivul muntos care ocupa o parte a Comitatului Wicklow. De la Cork se înălţaseră mai mult. Datorită

binoclului oferit de Intelligence Unit nr. 14, puteau scruta marea până la o depărtare de cincisprezece km.

Marea Irlandei era pustie, pescarii se întorseseră de cu zori. Nu văzuseră decât trei cargouri mult mai mari decât vasul pe care îl căutau şi câteva bărci la mai puţin de o milă de coastă. Malko şi Antohy Morgan scrutau orizontul cât mai departe. Oare *Sundowner era* atât de rapid ca să depăşească punctul de sud al Irlandei şi să ajungă deja în Atlantic?

— A plecat! mormăi Clarke.

Malko nu răspunse. Se făcuse negru. Tocmai trecuseră de Wexford de cel mult douăzeci de minute şi ajunseseră pe înălţimea de la Clogga Beach. Deodată tresări: tocmai apăru un vapor în raza binoclului. Nu avea nicio dâră în urma lui: stătea pe loc.

— Ce este asta? zise el arătându-i pilotului ceea ce descoperise.

Irlandezul nu ezită.

— Vaporul-far de la Arklow.

Entuziasmul lui Malko scăzu. Dar continuă să examineze marea şi descoperi. Între vaporul-far şi coastă, un alt vapor

ancorat şi de mărimea acestui *Sundowner.* Îi întinse binoclul lui Sir Peter Clarke.

— Iată-l!

Britanicul îl privi îndelung şi zise:

— De unde poţi fi sigur că este chiar el?

În sinea lui, Malko spumega. L-ar fi aruncat cu mare plăcere peste bord.

— Am putea să ne ducem pe punte ca să verificăm, zise el. Dar sunt sigur că este vorba de *Sundowner.* Aşteaptă să se întoarcă la Clogga Beach ca să-şi termine descărcarea. Două sute de tone de arme sunt imposibil de descărcat într-o singură noapte…

— Şi eu cred tot aşa, zise James Williamson.

— Bine, zise morocănos şeful de la MI6. Sper că nu mă faceţi să comit cea mai mare greşeală a vieţii mele.

Noaptea aceasta era mult mai întunecată decât cea dinainte, cu nori grei din care curgeau şiroaie de apă la intervale regulate. Pentru a treia oară, Malko îşi reluă postul de observaţie. Asta pentru ultima oară, pentru că Sir Peter Clarke nu va mai accepta încă o amânare.

Malko şi Mairead erau acolo doar de zece minute când, din întuneric, îşi şi făcu apariţia prima şalupă încărcată cu vârf. Lui Malko nu îi fu prea greu să repereze vasul *Sundowner.* Mult mai aproape de coastă, pregătit să pornească motoarele. Câteva minute mai târziu, apăru pe plajă şi tractorul şi transbordarea armelor începu să se fadă la fel ca în ajun. Oreâe trecură în acelaşi ritm monotom. Oamenii de la IRA alergau pe plajă cu lăzile grele. Malko îşi privi ceasul cu sufletul strâns, în cel mult o oră se lumină de ziuă.

Harry „Mad Dog” Flynn termină de încărcat cele şase lăzi cu arme SAM 7 într-un minibus parcat sub unul dintre hangarele fermei lui Tom Ross. Erau ascunse lăzi peste tot, în bălegar, în fân şi chiar în staule. Le vor lăsa acolo cât mai puţin timp posibil, dar chiar cu riscul că ar fi putut fi reperate nu era posibil să transporte un asemenea stoc important pe drumul Ulsterului.

Doar armele SAM 7 aveau prioritate. Cu misilele sol-aer vor

putea în sfârşit să doboare elicopterele Lynx ale armatei britanice. Frica va fi atunci în tabăra cealaltă… Harry „Mad Dog” Flynn privea cutiile lungi aproape cu tandreţe. Voia să fie cel dintâi care să le folosească, chiar dacă ar fi trebuit să se infiltreze în Ulster.

Zgomotul tractorului îl aduse la realitate. Din umbră ieşi o siluetă.

— Ar fi trebuit să pleci! îi zise Brian Savage.

Acesta supraveghea toată operaţiunea. Voia să se asigure. După maşina capcană de la Dundalk, nu se mai întâmplase nimic. Habar n-avea. Dacă Mairead O’Connor şi bărbatul care o însoţea mai trăiau. În orice caz, Jimmy Toland fusese ucis şi

caseta distrusă. În mai puţin de o oră, întreaga operaţiune STOCKHOLM se încheia. Întoarcerea vasului *Surtdowner* în Libia era partea cea mai uşoară. Harry „Mad Dog” Flynn se urcă în maşinăria sa, în care mai erau două AK 47 româneşti, luate din stocul de pe *Sundowner,* cu încărcătorul tras. La întâmplare.

Harry porni motorul şi se îndepărtă zgâlţâindu-se pe poteca ce ducea la fermă. Fără să-şi mai aprindă farurile, apăruse la intersecţia cu strada Arklow-Gorey. Se opri, verifică dacă este liber drumul şi apoi porni.

Căpitanul Andrew zări prin binoclul cu infraroşu furgoneta care apăru pe drumul ce ducea spre Clogga Beach. Cu siguranţă era un transport de arme al IRA… Îl chemă imediat pe Sir Peter Clarke pe canalul 1. Şeful lui se găsea la intrarea în Arklow, în parkingul unui concesionar Mercedes. Căpitanul îl puse la curent şi îi ceru ordine. Sir Peter Clarke nu ezită decât câteva secunde. În sfârşit, avea ocazia să îşi ia revanşa.

— Interceptaţi-le. Ordonă el pe un ton ce nu mai avea replică.

Când apăru Harry „Mad Dog” Flynn, o lumină tare de proiector de cealaltă parte a drumului îl orbi şi o voce prin megafon sparse liniştea.

— Opriţi maşina’şi coborâţi cu mâinile sus!

— *Fucking bastards!* urlă Harry „Mad Dog” Flynn din toţi plămânii.

Apăsă tare pe accelerator şi-şi lăsă capul în jos. Furgoneta sărea pe asfalt. În aceeaşi clipă, se porni o rafală de automat care făcea să vibreze tabla. Irlandezul simţi că-i alunecă volanul şi furgoneta începu să o ia în zigzag, apoi pe o parte. Proiectilele îi spărseseră două pneuri. În ciuda eforturilor sale, Harry „Mad Dog” Flynn nu reuşi să o menţină pe drum. Înjură ca un birjar şi se azvârli în şanţ după care se răsturnă şi maşina.

— *Get out*! urlă el la Moss Cooney.

Ieşiră amândoi-prin portiera stângă şi intrară în lumina proiectorului. Vocea din megafon le spuse:

— Ridicaţi mâinile. Lăsaţi armele!

Harry „Mad Dog” Flynn se opri, dar nu ridică mâinile. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Dacă se preda, nu va mai ieşi niciodată din închisoare. Ridică puşca Kalaşnikov la orizontală şi deschise focul înspre direcţia proiectorului:

— *Go to hell!*

Alături de el deschise focul şi Moss Cooney. Proiectorul se stinse, dar lui Harry i se părea că îl pălesc în piept lovituri cumplite de pumni. Avea impresia că proiectorul se aprinsese şi se clătina de la stânga la dreapta. Nu mai simţi pământul sub picioare şi îşi spuse că poate alunecase.

Nu-şi’ mai simţea Kalaşnikovul tremurându-i în mână, deşi zgomotul împuşcăturilor continua. Apoi se opri şi Harry „Mad Dog” Flynn nu mai simţi nimic.

Zgomotul împuşcăturilor îl îngheţă pe Malko.

— *My God,* ce se întâmplă? tresări Mairead O’Connor.

— Nimic bun, zise Malko.

Apăsă pe butonul de la walkie-talkie şi chemă:

— *Blueberry! Blueberry!* Mă auziţi?

— Afirmativ, se auzi vocea căpitanului Andrew.

— Ce se întâmplă?

— Un vehicul suspect a încercat să iasă din zonă. L-am interceptat şi ocupanţii lui au deschis focul.

— Dar eu trebuia să dau ordinul de acţiune! protestă Malko, roşu de furie.

— *Sorry,* sir, îi răspunse calm căpitanul Andrew, am avut acceptul autorităţii.

Oamenii de pe plajă, care tocmai se pregăteau să descarce şalupele, se opriră brusc.

Paznicii armaţi de după stânci dispăruseră.

Vocea căpitanului Andrew sparse urechile lui Malko.

— Sir, ne îndreptăm spre Clogga Beach. Rămâneţi unde vă aflaţi. Nu vă expuneţi.

Motorul tractorului, prea mult solicitat, se opri înainte de a porni din nou. În şalupa care se îndepărta de mal în viteză se urcaseră doi bărbaţi şi dispărură împreună în întuneric. Dinspre plajă pocniră rafale izolate, apoi mai dese, urmate de scurte explozii surde. Motorul tractorului începu să tuşească.

Malko era înspăimântat: tocmai de asta îi fusese teamă. Din nou auzi vocea căpitanului Andrew.

— Înaintăm, însă întâmpinăm o rezistenţă puternică. Sunt ascunşi în clădirile unei ferme, la o jumătate de milă distanţă de plajă. O rafală de mitralieră îi tăie vorba. IRA se apăra cu înverşunare. Malko aruncă o privire spre plaja pustie. Unde era Salman Rushdie?

Se ridică.

— Să plecăm de aici, îi zise el lui Mairead.

Sundowner putea să o şteargă în cea mai mare viteză că tot nu ar fi putut să ajungă prea departe. Dar lui Malko puţin îi păsa: Salman Rushdie nu era la bord. Alergă spre fermă şi ocoliră trailer-park-ul. Mergeau pe mijlocul drumului ca să nu fie confundaţi cu membri ai IRA.

Tirul puştilor scăzuse în intensitate. Malko simţea o puternică amărăciune. Cu siguranţă că Salman Rushdie era pe undeva, nu departe de acolo, cu un glonte în cap, în timp ce Sir Peter Clarke triumfa pentru că obţinuse ceea ce îl interesa: armele.

Se crăpa de ziuă. În jurul fermei era o activitate febrilă susţinută de oamenii de la *Intelligence Unit* nr. 14 cărora li se alăturaseră şi poliţişti în uniformă ai Gărzii.

Pe jos erau aşezaţi şapte membrri ai IRA cu mâinile la spate în cătuşe.

IRA avusese patru morţi, dintre care erau Harry „Mad Dog” Flynn şi Moss Cooney, iar *intelligence Unit* nr. 14 unul singur. Inspectat de un elicopter al Gărzii vasul *Sundowner se* îndreptă spre Dublin. Poliţiştii găsiseră aproape cinci tone de arme la bord, dar nici urmă de Salman Rushdie. Căpitanul pretindea că nu ştie nimic de existenţa lui.

O maşină a Gărzii se opri într-un nor de praf în mijlocul curţii. De Malko se apropie un poliţist.

— Am scotocit toate fermele din jur, fără rezultat.

Malko nu îi răspunse, îi sugruma furia. Bineînţeles că Sir Peter Clarke se ferise să se arate şi-l delegase în locul lui pe căpitanul Andrew. Acela, provocat de Antony Morgan, îi interogase sumar pe prizonieri. Când li s-a spus de Salman Rushdie, păreau ca picaţi din cer. Aparţineau toţi organizaţiei IRA. Unii veniseră din Ulster ca să ia arme, şi asta era tot.

În mod clar erau băieţi simpli şi nu minţeau.

— L-aţi interogat şi pe proprietarul fermei?

— Da, confirmă căpitanul Andrew. Este unul dintre simpatizanţi. Şi-a închiriat ferma pentru această operaţiune. Dar nu ştie nimic despre Salman Rushdie.

Malko nu se calmase. Misiunea lui eşuase. Oamenii prinşi acolo nu erau decât mâna a doua şi habar n-aveau de târgul încheiat între IRA şi Libia.

Cu faţa acoperită, Mairead se uita la prizonieri. Se apropie de ei şi schimbă câteva cuvinte cu Tom, proprietarul fermei. Malko'âl văzu pe acesta puţin stânjenit. Tânăra femeie se întoarse la el.

— Brian Savage a fost aici, zise ea.

— Cine este?

— Cel pe care îl ştiau sub numele de „Wilfred Reilly". Bărbatul care l-a ucis pe Kevin.

Malko începu din nou să spere. Dacă cel care a organizat răpirea lui Rushdie mai era încă pe acolo, poate că scriitorul nu fusese dus în altă parte. Dar unde era?

Cei mai mulţi poliţiştri părăseau ferma cu prizonierii capturaţi, dar lăsând stocul de arme în pază sigură. Nu mai era nimic de făcut.

Descumpănit, Antony Morgan se apropie:

— Să ne întoarcem la Dublin, sugeră el. Să mai consultăm harta.

Prost dispus, Malko urcă în maşina lui urmat de Mairead. Brian Savage scăpase de oamenii de la *Intelligence Unitm.* 14. Cu sau fără Salman Rushdie.

— Ştii unde l-am putea găsi pe Brian Savage? o întrebă el pe Mairead.

— Cred că ştiu unde se ascunde, dar…

— Să mergem într-acolo.

188

Se hurducăiră până la micul rond unde începea şoseaua asfaltată care ducea spre *trailer-park.*

Antony Morgan era cât pe ce să întoarcă la dreapta, când Malko îl opri.

— Stop!

— Ce se întâmplă?

— Dă înapoi. Intră în *trailer-park.*

Americanul jl ascultă. Malko coborî şi se uită peste tot cu de-amănuntul. Între două *trailers* din cală se afla un furgon alb de la „Telecom”-ul irlandez. Părea ciudată prezenţa aceasta în parcul pustiu.

Trailers-urile nu erau folosite decât pe vreme bună, vara. Malko îşi scoase Beretta 92 de la brâu, o armă şi înaintă spre cele două *trailers* între care era parcată furgonetă. Era închisă cu cheia. Nimeni înăuntru. Cu inima zvâcnindu-i, se apropie de *trailer*-ul din stânga. Apăsă pe uşă şi o deschise fără greutate. O împinse brusc, cu pistolul gata pregătit.

Imediat văzu bărbatul întins pe jos. Nu i se vedea decât faţa, slăbită, nerasă, fără ochelari. O bandă lată adezivă îi acoperea gura şi alta ochii. Restul corpului îi era acoperit de un fel de husă neagră.

Nu mai încăpea îndoială. Îl găsise pe Salman Rushdie!

Malko nu putea să-şi desprindă privirea de la scriitor, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se aplecă şi dezlipi cu grijă banda adezivă care îi acoperea gura. Atunci buzele i se mişcară: era viu.

Un zgomot de metal îl făcu să se întoarcă. Prin uşa din spate a furgonetei albe ieşi un bărbat înalt, foarte brunet, cu o faţă plată şi un rictus viclean, care sări jos. Nu îl văzuse pe Malko. Acesta îi spuse scurt:

— Stop!

Bărbatul se opri, se întoarse încet şi văzu îndreptată spre el Beretta 92. Ca într-un film cu încetinitorul. Îşi scoase mâna din buzunarul drept şi o lăsă să cadă pe lângă corp.

— Eşti Brian Savage? îl întrebă Malko. Alias Wilfred Reilly?

Irlandezul îi răspunse printr-o uşoară înclinare a capului:

— Pune-ţi amândouă mâinile pe cap, îi ordonă Malko.

Un scurt zgomot metalic venind dinspre locul unde îşi parcase maşina îl făcu să întoarcă brusc capul. Apucă să o vadă pe Mairead O'Connor. Dreaptă ca o statuie, cu braţul drept întins înainte şi strângând în mână vechiul ei Colt ruginit.

— Mairead, nu!

Împuşcătura se confundă cu îndemnul lui Malko. Pe vârful nasului lui Brian Savage apăru o pată roşie. Capul i se smuci înapoi de parcă primise un pumn, iar din ceafa străpunsă îi ţâşni un jet de sânge, apoi căzu ca trăsnit.

Braţul lui Mairead căzu, degetele ei dădură drumul pistolului şi trăsăturile i se destinseră de parcă era ceară care se topea la soare. Chipul ei nu mai reflecta decât o imensă oboseală. Malko se îndreptă spre ea şi ea i se aruncă, plângând, la piept. O strânse cu toată puterea: fără vendeta ei, nu l-ar fi găsit niciodată pe Salman Rushdie.

Tehnoredactare computerizată: Mariana Radu
Redactor: Maria Carp